

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • MAJ 2015

Liahona

General- konferencetaler

Nye halvfjerdser, nyt
hovedpræsidentskab i Unge
Mænd og ny rådgiver i Primarys
hovedpræsidentskab kaldet

Tre nye templer bekendtgjort

© GREG OLSEN. MÅ IKKE KOPIERES

Vejen til Emmaus, af Greg Olsen

*»Men samme dag var to af disciplene på vej til en landsby, som ... hedder Emmaus ...
Og det skete, mens de gik og talte sammen og drøftede det indbyrdes, kom Jesus selv og slog følge med dem ...
Og mens han sad til bords sammen med dem, tog han brødet, velsignede og brød det og gav dem det.
Da åbnedes deres øjne, og de genkendte ham; men så blev han usynlig for dem.
De sagde til hinanden: »Brændte vore hjerter ikke i os, mens han talte til
os på vejen og åbnede Skrifterne for os?« (Luk 24:13, 15, 30-32)*

Kvindernes møde

- 8 **Lad os fylde vores hjem med lys og sandhed**
Cheryl A. Esplin
- 11 **Familien kommer fra Gud**
Carole M. Stephens
- 14 **Familieproklamationens forsvarere**
Bonnie L. Oscarson
- 17 **Talsmanden**
Præsident Henry B. Eyring

Mødet lørdag formiddag

- 22 **»Den faste, jeg ønsker«**
Præsident Henry B. Eyring
- 26 **Den store plan for lykke**
Præsident Boyd K. Packer
- 29 **Vi stiger op sammen**
Linda K. Burton
- 32 **Lignelsen om sædemanden**
Ældste Dallin H. Oaks
- 36 **Vælg at tro**
Ældste L. Whitney Clayton
- 39 **Hvorfor ægteskab og familie betyder noget - overalt i verden**
Ældste L. Tom Perry

Mødet lørdag eftermiddag

- 43 **Opretholdelse af Kirkens ledere**
Præsident Dieter F. Uchtdorf
- 45 **Rapport fra Kirkens Revisionsafdeling, 2014**
Kevin R. Jergensen
- 45 **Statistisk rapport 2014**
Brook P. Hales
- 46 **Derfor dæmpede de deres frygt**
Ældste David A. Bednar
- 50 **Hvorfor ægteskab, hvorfor familie**
Ældste D. Todd Christofferson
- 54 **Evangeliets musik**
Ældste Wilford W. Andersen
- 56 **Sidste dages hellige bliver ved med at prøve**
Ældste Dale G. Renlund
- 59 **I sandhed god og uden svig**
Ældste Michael T. Ringwood
- 62 **»Min Gud er mit lys«**
Ældste Quentin L. Cook

Præstedømmets møde

- 67 **Den bedste generation af unge voksne**
Ældste M. Russell Ballard
- 70 **Jo, vi kan og vil vinde!**
Ældste Ulisses Soares
- 77 **Faderrollen - Vores evige skæbne**
Larry M. Gibson
- 80 **Om at være oprigtig**
Præsident Dieter F. Uchtdorf
- 84 **Præstedømmet og personlig bøn**
Præsident Henry B. Eyring
- 88 **Præstedømmet - en hellig gave**
Præsident Thomas S. Monson

Mødet søndag formiddag

- 91 **Templets velsignelser**
Præsident Thomas S. Monson
- 93 **Vend tilbage til troen**
Rosemary M. Wixom
- 96 **Søg Herren**
Ældste José A. Teixeira
- 98 **Er det stadig et under for jer?**
Biskop Gérald Caussé
- 101 **Vent på den fortabte**
Ældste Brent H. Nielson
- 104 **Retfærdighed får evigt spil**
Ældste Jeffrey R. Holland
- 107 **Nådens gave**
Præsident Dieter F. Uchtdorf

Mødet søndag eftermiddag

- 111 **Bevarelse af handlefriheden, beskyttelse af religionsfriheden**
Ældste Robert D. Hales
- 114 **Bliv ved træet**
Ældste Kevin W. Pearson
- 117 **Evangeliets evige perspektiv**
Ældste Rafael E. Pino
- 119 **Komme dit rige**
Ældste Neil L. Andersen
- 123 **Hvis I vil være ansvarlige**
Ældste Jorge F. Zeballos
- 126 **Vær frugtbar, og mangfoldiggør jer, og underlæg jer jorden**
Ældste Joseph W. Sitati
- 129 **Sabbatten er frydefuld**
Ældste Russell M. Nelson

- 72 **Generalautoriteter og organisationsledere i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige**
- 133 **Indeks over beretninger fra konferencen**
- 134 **De talte til os: Gør konferencen til en del af vores tilværelse**
- 136 **Kirkenyt**

Aprilkonferencen 2015

Lørdag aften, 28. marts 2015, Kvindernes møde

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.

Ledelse: Linda K. Burton.

Åbningsbøn: Beverly Tingey.

Afslutningsbøn: Reyna I. Aburto.

Musik ved et fælleskor fra Primary, Unge Piger og Hjælpeforeningen fra stave i Salt Lake, Murray, Kamas og Park City i Utah; Erin Pike Tall, dirigent; Linda Margetts, organist:

»Så sikker en grundvold«, *Salmer og sange*, nr. 38; musikpræsentation, »Familien kommer fra Gud, Neeley, ikke udgivet arrangement af Zabriskie; »From Homes of Saints Glad Songs Arise«, *Hymns*, nr. 297, ikke udgivet arrangement af Wilberg; medley: »Der er skønhed her på jord«, *Salmer og sange*, nr. 190; »Let Us Oft Speak Kind Words«, *Hymns*, nr. 232; »I Himlens glans«, *Salmer og sange*, nr. 59, ikke udgivet arrangement af Tall/Margetts.

Lørdag formiddag, 4. april 2015, konferencemøde

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.

Ledelse: Præsident Dieter F. Uchtdorf.

Åbningsbøn: Ældste Timothy J. Dyches.

Afslutningsbøn: Ældste Larry J. Echo Hawk.

Musik ved Tabernakelkoret; Mack Wilberg og Ryan Murphy, dirigenter; Andrew Unsworth og Clay Christiansen, organister: »Led os, o du vor Jehova«, *Salmer og sange*, nr. 36; »Lovpris vor store Gud«, *Salmer og sange*, nr. 27; »Har jeg gjort noget godt«, *Salmer og sange*, no. 143, arrangement af Zabriskie © HolySheet Music.com; »På bjergets høje top«, *Salmer og sange*, nr. 4; »Kom kun til Herren«, *Salmer og sange*, nr. 60, ikke udgivet arrangement af Murphy; »Jeg på Kristus trors«, *Salmer og sange*, nr. 69, arrangement af Wilberg, udgivet af Jackman.

Lørdag eftermiddag, 4. april 2015, konferencemøde

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.

Ledelse: Præsident Henry B. Eyring.

Åbningsbøn: Jean A. Stevens.

Afslutningsbøn: Ældste Randy D. Funk.

Musik ved et fælleskor fra UV-stave i Davis og Weber Counties i Utah; Sonja Sperling, dirigent; Bonnie Goodliffe og Linda Margetts, organister: »Lover den Herre«, *Salmer og sange*, nr. 30, arrangement af Wilberg, udgivet af Oxford; »O, se hvilken kærlighed«, *Salmer og sange*, nr. 114, ikke udgivet arrangement af Murphy; »Hav tak for profeten, du sendte«, *Salmer og sange*, nr. 13; »Lad os

stævne frem«, *Salmer og sange*, nr. 162, arrangement af Elliott, udgivet af Jackman.

Lørdag aften, 4. april 2015, præstedømmets møde

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.

Ledelse: Præsident Dieter F. Uchtdorf.

Åbningsbøn: David L. Beck.

Afslutningsbøn: Ældste Robert C. Gay.

Musik ved et præstedømmekor fra Brigham Young University; Ronald Staheli, dirigent; Richard Elliott og Andrew Unsworth, organister: »For the Strength of the Hills«, *Hymns*, nr. 35, arrangement af Tom Durham, udgivet af Jackman; »On This Day of Joy and Gladness«, *Hymns*, nr. 64, ikke udgivet arrangement af Staheli; »Alle nationer Herren har kaldt«, *Salmer og sange*, nr. 176; »Mester, se uvejret truer«, *Salmer og sange*, nr. 54, ikke udgivet arrangement af Staheli.

Søndag formiddag, 5. april 2015, konferencemøde

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.

Ledelse: Præsident Henry B. Eyring.

Åbningsbøn: Linda S. Reeves.

Afslutningsbøn: Ældste Kevin S. Hamilton Musik ved Tabernakelkoret; Mack Wilberg, dirigent; Clay Christiansen og Richard Elliott, organister: »O, glæd dig nu vor jord!«, *Salmer og sange*, nr. 28; »Jesus Kristus er opstanden«, *Salmer og sange*, nr. 121, ikke udgivet arrangement af Wilberg; »Consider the Lilies«, Hoffman, arrangement af Lyon, udgivet af Jackman; »Han lever! Vor Forløser stor!«, *Salmer og sange*, nr. 70; »Jesus Has Risen«, *Children's Songbook*, s. 70, ikke udgivet arrangement af Murphy; »Kristus dødens lænker brød«, *Salmer og sange*, nr. 122, ikke udgivet arrangement af Wilberg.

Søndag eftermiddag, 5. april 2015, konferencemøde

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.

Ledelse: Præsident Dieter F. Uchtdorf.

Åbningsbøn: Ældste S. Gifford Nielsen.

Afslutningsbøn: Ældste Koichi Aoyagi.

Musik ved Tabernakelkoret; Mack Wilberg og Ryan Murphy, dirigenter; Bonnie Goodliffe og Linda Margetts, organister: »Jeg ved, at min Forløser er Guds søn«, *Salmer og sange*, nr. 81, ikke udgivet arrangement af Wilberg; »Han sendte sin Søn«, *Børnenes sangbog*, s. 20, ikke udgivet arrangement af Hofheins; »O, kom, du Konge, kom«, *Salmer og sange*, nr. 21; »Læs en historie om Jesus«, *Børnenes sangbog*, 36, ikke udgivet arrangement af Murphy; »Frelser, jeg

vil følge dig«, *Salmer og sange*, nr. 152, ikke udgivet arrangement af Murphy.

Konferencetalerne er tilgængelige

Få adgang til generalkonferencetalerne på internettet på mange sprog ved at besøge conference.lds.org og vælge et sprog. Talerne er også tilgængelige på app'en Gospel Library. Generelt bliver videoer på engelsk og lydoptagelser også tilgængelige på distributionscentre inden for seks uger efter generalkonferencen. Informationer om tilgængelige formater af generalkonferencen for medlemmer med handicap kan ses på disability.lds.org.

Budskaber til hjemme- og besøgsundervisning

Vælg en tale, som bedst imødekommer behov hos de medlemmer, I besøger, som budskaber ved hjemmeundervisning og besøgsundervisning.

På omslaget

Forsiden: Foto: Cody Bell

Bagsiden: Foto: Leslie Nilsson.

Foto ved konferencen

Foto i Salt Lake City blev taget af Welden C. Andersen, Cody Bell, Janae Bingham, Ale Borges, Randy Collier, Weston Colton, Mark Davis, Craig Dimond, Nathaniel Ray Edwards, Brandon Flint, Ashlee Larsen, August Miller, Leslie Nilsson, Brad Slade og Christina Smith; foto af sølsikker med tilladelse fra Quentin L. Cooks familie; i fly: Craig Marshall Jacobsen; i Woodbury, Minnesota, USA: Sandra Wahlquist; i McMinnville, Oregon, USA: Jade West; i Abidjan, Elfenbenskysten: Lucien og Agathe Affoue samt Philippe og Annelies Assard; i Perpignan, Frankrig: Renee Castagno; i Helsinki, Finland: Kukka Fristrom; i Johannesburg, Sydafrika: Med tilladelse fra Christoffel Goldens familie; i Vatikanet: Humanum; i Bangkok, Thailand: Sathit Kaivaivatana; i Mumbai, Indien: Wendy Keeler; i Montreal, Quebec, Canada: Laurent Lucuix; i Ciudad del Carmen, Campeche, Mexico: Hector Manuel Hernandez Martinez; i San Martín de los Andes, Neuquén, Argentina: Colton Mondragon; Hong Kong, konkurrencefoto fra National Geographic: Brian Yan; i Natal, Rio Grande do Norte, Brasilien: Clebher Tex og i London, England: Kami Weddick. Side 77: Illustration: Brian Call.

**MAJ 2015, ÅRGANG 164, NR. 5
LIAHONA 12565 110**

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

De Tolv Apostles Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Redaktør: Craig A. Cardon

Vejledere: Mervyn B. Arnold, Christoffel Golden, Larry R. Lawrence, James B. Martino, Joseph W. Sitati

Adm. direktør: David T. Warner

Driftschef: Vincent A. Vaughn

Leder af Kirkens Tidsskrifter: Allan R. Loyborg

Forretningsfører: Garff Cannon

Chefredaktør: R. Val Johnson

Vicechefredaktør: Ryan Carr

Udgivelsesassistent: Lisa Carolina López

Redaktion: Brittany Beattie, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Mindy Anne Leavitt, Michael R. Morris, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Tadd R. Peterson

Designmedarbejdere: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie M. Bentley, C. Kimball Bott, Tom Child, Nate Gines, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Koordinator af intellektuel ejendomsret:

Collette Nebeker Aune

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Produktionsmedarbejdere: Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Katie Duncan, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Prepress: Jeff L. Martin

Trykchef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Stephen R. Christiansen

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division, Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg, Tlf. 38 11 18 50

Kirkenyt: Finn Lykkegaard

Distribution

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, MOS, Sveagatan 8 A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementoplysninger

Tegning af abonnement eller adresseændring kan ske ved henvendelse til kundeservice på tlf. 0046-8 500 655 20.

E-mail: rctestockholm@ldschurch.org

Abonnementspris: DKK 55 pr. år (Grønland DKK 27,50).

Betaling: Online: store.lds.org; eller girokonto: 653-2136.

Indsendelse af manuskripter og spørgsmål sker online på liahona.lds.org; med post til Liahona, Rm. 2420, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; eller med e-mail til liahona@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas« eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama, bulgarsk, cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji, finsk, fransk, græsk, haitiansk, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk, kinesisk, kinesisk (forenklet), kiribati, koreansk, kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallisk, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk, swahili, tagalog, tahitiansk, thai, tjekkisk, tonga, tysk, ukrainsk, ungarsk, urdu og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

© 2015 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes. Printed in the United States of America.

Tekst og billedmateriale i *Liahona* kan kopieres til lejlighedsvis, ikke-kommercielt brug i kirke og hjem. Billedmateriale må ikke kopieres, hvis der i kunstværkets kildeangivelse står restriktioner. Spørgsmål skal rettes til Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org

For readers in the United States and Canada:

May 2015 Vol. 164 No. 5. LIAHONA (USPS 311) Danish (ISSN 522-9165) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone or at store.lds.org. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DIMM 707.4.12.5).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Talere

Andersen, Neil L., 119
Andersen, Wilford W., 54
Ballard, M. Russell, 67
Bednar, David A., 46
Burton, Linda K., 29
Causé, Gérald, 98
Christofferson, D. Todd, 50
Clayton, L. Whitney, 36
Cook, Quentin L., 62
Esplin, Cheryl A., 8
Eyring, Henry B., 17, 22, 84
Gibson, Larry M., 77
Hales, Brook P., 45
Hales, Robert D., 111
Holland, Jeffrey R., 104
Jergensen, Kevin R., 45
Monson, Thomas S., 88, 91
Nelson, Russell M., 129
Nielson, Brent H., 101
Oaks, Dallin H., 32
Oscarson, Bonnie L., 14
Packer, Boyd K., 26
Pearson, Kevin W., 114
Perry, L. Tom, 39
Pino, Rafael E., 117
Renlund, Dale G., 56
Ringwood, Michael T., 59
Sitati, Joseph W., 126
Soares, Ulisses, 70
Stephens, Carole M., 11
Teixeira, José A., 96
Uchtdorf, Dieter F., 43, 80, 107
Wixom, Rosemary M., 93
Zeballos, Jorge F., 123

Emneindeks

Adam og Eva, 26, 46, 50, 104, 117
Aktivering, 93, 101
Barmhjertighed, 11, 17
Bøn, 22, 84, 91, 114
Dating, 67
Det andet komme, 119
Efterfølgelse, 32, 59, 67, 80, 114, 123
Enighed, 11, 62
Evig liv, 114, 117
Faderrollen, 14, 29, 77
Familie, 8, 11, 14, 26, 39, 50, 62, 101, 126, 129
Faste, 22, 67, 84, 129
Forsoning, 17, 46, 50, 56, 62, 70, 96, 104, 107, 123
Forældreansvar, 14, 39, 50, 54, 126, 129
Fred, 17, 46, 91
Frelsesplanen, 14, 26, 50, 111, 117, 126
Fristelse, 70
Frygt, 46
Fællesskab, 93
Glæde, 26, 93, 96
Guddommelighed, 11, 126
Gud Faderen, 11, 77
Handlefrihed, 36, 70, 111, 123
Helligånden, 8, 17, 54, 84, 98, 111
Hjem, 8, 14, 54, 62
Hjemmeundervisning, 84
Håb, 36, 101, 117
Institut, 67
Jesus Kristus, 17, 36, 46, 50, 62, 67, 77, 80, 91, 93, 96, 101, 104, 107, 111, 114, 119
Joseph Smith, 8, 111
Kirkekaldelser, 59, 88
Kirkens vækst, 45, 119
Konvertering, 32, 56, 93
Kærlighed, 11, 26, 29, 50, 62, 80, 96, 101, 104

Lys, 8, 36
Mirakler, 98, 119
Missionering, 91, 111, 126
Moderskab, 14
Modgang, 11, 17, 36, 62, 91, 96, 117, 119
Moral, 26
Mormons Bog, 8, 114
Nåde, 36, 46, 50, 59, 80, 104, 107
Omvendelse, 26, 56, 107
Opstandelsen, 104, 107
Pagter, 11, 17, 29, 46, 59, 114, 129
Perspektiv, 117, 119
Pligt, 88, 123
Pornografi, 67, 70
Prioriteter, 32
Præstedømmet, 77, 84, 88
Påske, 91, 104, 107
Religionsfrihed, 111
Sabbatsdag, 36, 62, 67, 129
Sandhed, 8
Seminar, 67
Skriftstudium, 98, 129
Slægtshistorie, 129
Teknologi, 67, 96
Templer, 26, 91
Tjeneste, 22, 59, 80, 84, 129
Tolerance, 111
Tro, 36, 46, 62, 84, 93, 98, 101, 114
Tivl, 36, 93, 101
Tålmodighed, 54, 101, 129
Udholdenhed, 114
Unge voksne, 67
Velsignelser, 22, 36, 88, 91
Venlighed, 29
Vidnesbyrd, 36, 67, 71, 80, 93, 101
Ydmyghed, 59, 84
Ægteskab, 14, 26, 29, 39, 50, 67, 126
Åbenbaring, 84

Højdepunkter fra aprilkonferencen 2015 i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

» **M**ennesker tildeler ikke emnerne for talerne til generalkonferencen. Det sker ved tilskyndelser fra Ånden,« forklarede ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum (side 32). Til en inspirerende generalkonference, der begyndte med kvindernes møde og blev afsluttet påskesøndag, underviste talerne om familie, faste, tempeltjeneste, at være disciple, sabbatten og Frelserens forsoning og mange andre evangeliske principper (se side 3).

Her følger nogle højdepunkter:

- Præsident Thomas S. Monson bekendtgjorde nye templer, der

skal opføres i Abidjan i Elfenbenskysten, Port-au-Prince i Haiti og Bangkok i Thailand. Om dette sagde han: »Der er fantastiske velsignelser på vej for vore trofaste medlemmer i disse områder, ja, faktisk overalt hvor der over hele verden er placeret templer« (side 91).

- Kirkens medlemmer opretholdt fem nye medlemmer af De Halvfjerds' Første Kvorum, et nyt hovedpræsidentskab for Unge Mænd og en ny rådgiver i Primarys hovedpræsidentskab.
- Den årlige statistiske rapport fortalte om 15,3 millioner medlemmer

af Kirken i 3.114 stave og 561 distrikter. Tre nye templer blev indviet sidste år, hvilket betyder, at der er 144 fungerende templer.

- Konferencen blev tolket på 95 sprog. Tre talere holdt deres tale på et andet sprog end engelsk, en skik der blev indført i oktober sidste år.

Flere talere vidnede i påskeweekenden om Frelserens opstandelse. »Han er Guds Søn,« vidnede præsident Thomas S. Monson. »Han kom frem fra graven den første påskemorgen og bragte med sig det evige livs gave til alle Guds børn« (side 93). ■

Cheryl A. Esplin

Andenrådgiver i Primarys hovedpræsidentskab

Lad os fylde vores hjem med lys og sandhed

Vi skal være fyldt med lys og evangelisk sandhed, for at vi og vores familie kan modstå verdens pres.

Mit hjerte blev fyldt med Ånden, mens jeg lyttede til disse familier, der underviste i den hellige sandhed: »Familien kommer fra Gud.«¹ Inspirerende musik er blot en af de mange måder, hvorpå vi kan føle Ånden hviske til os og fylde os med lys og sandhed.

Konceptet med at være fyldt med lys og sandhed blev meget tydeligt for mig på grund af en oplevelse, jeg havde for mange år siden. Jeg var til et møde, hvor medlemmerne af Unge Pigers hovedbestyrelse underviste i at skabe åndeligt stærke familier og hjem. For at illustrere dette viste en UP-leder os to dåsesodavand. I sin ene hånd holdt hun en dåse, der var tom, og i den anden hånd en dåse, der var uåbnet og fuld af sodavand. Først klemte hun den tomme dåse. Den begyndte at krølle sammen og blev så helt mast på grund af presset. Med den anden hånd klemte hun derpå på den uåbnede dåse. Den holdt stand. Den blev ikke krøllet sammen eller mast ligesom den tomme dåse, fordi den var fyldt.

Vi sammenlignede denne demonstration med vores eget liv og med vores hjem og familie. Når vi er fyldt

med Ånden og med evangeliske sandheder, har vi kraft til at modstå verdens udefrakommende kræfter, der omringer os og angriber os. Men hvis vi ikke er fyldt åndeligt, så har vi ikke den indre styrke til at modstå udefrakommende pres og kan blive mast, når vi bliver angrebet.

Satan ved, at vi skal være fyldt med lys og evangelisk sandhed, for at vi og vores familie kan modstå verdens pres. Så han gør alt i sin magt for at svække, fordreje og ødelægge evangeliets sandhed og for at holde os væk fra den sandhed.

Mange af os er blevet døbt og har modtaget Helligåndsgaven, som har til formål at åbenbare og undervise om sandheden af alt.² Sammen med privilegiet ved denne gave kommer ansvaret for at søge sandhed, at efterleve den sandhed, vi kender, og at fortælle andre om og forsvare sandheden.

Et sted, hvor vi bedst kan søge at blive fyldt med lys og sandhed, er i vores eget hjem. Ordene i omkvædet til sangen, vi lige har hørt, minder os om, at »Gud gav os far og mor, som hjælp til at adlyde Frelserens ord.«³ Familien er Herrens værksted her på jorden til at

hjælpe os til at lære og efterleve evangeliet. Vi kommer ind i vores familie med en hellig pligt til at styrke hinanden åndeligt.

Stærke, evige familier og hjem fyldt med Ånden kommer ikke af sig selv. Det kræver en stor indsats, det tager tid, og det kræver, at hvert medlem af familien gør sin del. Alle hjem er forskellige, men hvert hjem, hvor bare en person søger sandheden, kan gøre en forskel.

Vi bliver hele tiden rådet til at øge vores åndelige kundskab gennem bøn og gennem studium og granskning af skrifterne og de levende profeters ord.

Præsident Dieter F. Uchtdorf sagde følgende i sin generalkonferencetale om at modtage lys og sandhed:

»Den Almægtige Gud ... vil tale til dem, som kommer til ham med et oprigtigt hjerte og i en oprigtig hensigt.

Han vil tale til dem i drømme, syner, tanker og følelser.«

Præsident Uchtdorf fortsætter: »Gud interesserer sig for os. Han vil lytte, og han vil besvare jeres personlige spørgsmål. Svarene på jeres bønner vil komme på hans måde og til hans tid, og derfor skal I lære at lytte til hans røst.«⁴

En kort beretning fra min slægt illustrerer dette råd.

For flere måneder siden læste jeg et vidnesbyrd fra min oldefars søster Elizabeth Staheli Walker. Som barn emigrerede Elizabeth sammen med sin familie fra Schweiz til Amerika.

Efter Elizabeth var blevet gift, boede hun og hendes mand og børn i Utah tæt på grænsen til Nevada, hvor de havde et postkontor. Deres hjem var et sted, hvor rejsende gjorde holdt. Døgnet rundt skulle de være rede til at lave mad og servere for de rejsende. Det var et hårdt, udmattende arbejde,

og de havde ikke mange pauser. Men det, der bekymrede Elizabeth mest, var det, som de folk, de var sammen med, talte om.

Elizabeth sagde, at hun indtil det tidspunkt altid havde taget det for givet, at Mormons Bog var sand, at profeten Joseph Smith var blevet bemyndiget af Gud til at gøre det, han gjorde, og at hans budskab var planen for livet og frelse. Men det liv, hun oplevede, var langt fra noget, som ville styrke en sådan overbevisning.

Nogle af de rejsende, der gjorde holdt, var meget belæste, uddannede

og kloge mænd, og talen om hendes bord handlede altid om, at Joseph Smith var »en udspekuleret svindler«, der selv havde skrevet Mormons Bog og derpå distribueret den for at tjene penge. De opførte sig som om, at det var absurd at tænke andet og hævdede, at »mormonismen var noget vås«.

Al denne snak gjorde, at Elizabeth følte sig isoleret og alene. Der var ingen at tale med, endog ingen tid til at bede sine bønner – selvom hun bad, når hun arbejdede. Hun var for bange til at sige noget til dem, der gjorde nar af hendes religion. Hun sagde, at hun antog, at de fortalte sandheden, og hun følte, at hun ikke kunne have forsvaret sin tro, hvis hun havde prøvet.

Senere flyttede Elizabeth og hendes familie. Elizabeth sagde, at hun havde mere tid til at tænke, og at hun ikke var så distraheret hele tiden. Hun gik ofte ned i kælderens og bad til vor himmelske Fader om det, der bekymrede hende; om de historier, som de tilsyneladende kloge mænd havde fortalt hende om, at evangeliet var noget vås og om Joseph Smith og Mormons Bog.

En nat havde Elizabeth en drøm. Hun sagde: »Det var som om, at jeg stod på et smalt vognspor, der kørte

rundt ved foden af en lille bakke. Halvvejs oppe af bakken så jeg en mand, der kiggede ned og talte, eller syntes at tale til en ung mand, der knælede, og som lænede sig over et hul i jorden. Hans arme var strakt ud, og det så ud som om, at han rakte ud efter noget i hullet. Jeg kunne se stenlågget, der lod til at være taget væk fra det hul, som drengen bøjede sig over. På vejen var der mange mennesker, men ingen af dem syntes overhovedet at interessere sig for de to mænd oppe på bakken. Der var noget, der kom sammen med drømmen, som gjorde et så sært indtryk på mig, at jeg vågnede med det samme ... Jeg kunne ikke fortælle nogen om min drøm, men jeg syntes at være sikker på, at det var englen Moroni, der instruerede drengen Joseph, dengang han fik pladerne.«

I foråret 1893 tog Elizabeth til Salt Lake City til indvielsen af templet. Hun beskrev sin oplevelse: »Derinde så jeg det samme billede, som jeg havde set i min drøm; jeg tror, at det var et vindue med farvet glas. Jeg var sikker på, at hvis jeg så Cumorahøjen, ville den se lige så virkelig ud. Jeg var sikker på, at jeg i en drøm blev vist et billede af

englen Moroni, der gav Joseph Smith guldpladerne.«

Mange år efter, at Elizabeth havde haft denne drøm, og adskillige måneder før hun døde som næsten 88-årig, modtog hun en stærk tilskyndelse. Hun sagde: »Tanken kom til mig så enkel ... som hvis nogen havde sagt til mig ... »Du skal ikke begrave dit vidnesbyrd i jorden.«⁵

Generationer senere får Elizabeths efterkommere stadig styrke fra hendes vidnesbyrd. Ligesom Elizabeth lever vi i en verden, hvor der er mange tvivlere og kritikere, der gør nar af og modsætter sig de sandheder, som vi har kær. Vi hører måske forvirrende historier og modstridende budskaber. Ligesom Elizabeth skal vi alle gøre vores bedste for at holde fast ved det lys og den sandhed, som vi lige nu har, især når vi har det svært. Svaret på vore bønner kommer måske ikke så dramatisk, men vi skal finde stille øjeblikke til at søge mere lys og sandhed. Og når vi modtager det, så er det vores ansvar at efterleve det, at fortælle andre om det og forsvare det.

Jeg efterlader jer mit vidnesbyrd om, at jeg ved, at hvis vi fylder vores hjerte og hjem med Frelserens lys og sandhed, så vil vi få den indre styrke til at modstå alle ting. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Note: Den 4. april 2015 blev søster Esplin afløst som andenrådgiver i Primarys hovedpræsidentskab og opretholdt som førsterådgiver.

NOTER

1. »Familien kommer fra Gud«, i *Familien er evig: Oplæg til fellestid 2014, 2013*, s. 28-29.
2. Se Moro 10:5.
3. »Familien kommer fra Gud«.
4. Dieter F. Uchtdorf, »Modtag et vidnesbyrd om lys og sandhed«, *Liahona*, nov. 2014, s. 21.
5. Se Elizabeth Staheli Walker, »My Testimony, Written for My Children and Their Children after I Am Gone«, 1939, s. 22-26, University of Nevada, Las Vegas, Special Collections; tegnsætning, store bogstaver og stavning standardiseret i forhold til originalen.

Carole M. Stephens

Førsterådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab

Familien kommer fra Gud

Vi tilhører alle Guds familie, og der er brug for os der.

Findes der noget smukkere og dybere end evangeliets enkle og rene sandheder i en primarysang? Og alle jer primarypiger, der er her i aften, kender den sang, jeg kommer til at tale om. I lærte den til nadvermødeprogrammet sidste år.

Teksten til »Familien kommer fra Gud«¹, som vi sang tidligere ved dette møde, minder os om den rene lære. Vi lærer ikke blot, at familien kommer fra Gud, men også at vi hver især er en del af Guds familie.

Den første linje i sangen lærer os: **»Vor Fader har familie, det er mig, og dig og alle andre børn i verden.«** Af familieproklamationen lærer vi: »I den førjordiske verden kendte og tilbad åndelige sønner og døtre Gud som deres evige Fader.« Der lærte vi om vores evige identitet som kvinder. Vi vidste, at vi alle var »en højt elsket ... datter af himmelske forældre.«²

Vores rejse til jorden ændrede ikke disse sandheder. Vi tilhører alle Guds familie, og der er brug for os der. Jordiske familier er alle forskellige. Og selvom vi gør det bedste, vi kan, for at skabe stærke, traditionelle familier, er vores medlemskab af Guds familie ikke betinget af nogen form for

status – ægteskabelig status, status som forældre, finansiell status, social status eller den slags status, vi lægger op på de sociale medier.

Vi hører til. »Vi er vor himmelske Faders døtre. Han elsker os, og vi elsker ham.«³

Den anden linje i sangen bygger videre på den første. **»Vi bli'r sendt ned til denne jord, til mor og far, det er min familie.«**

I den førjordiske tilværelse lærte vi, at vi ville få brug for en tid her på jorden. Vi »accepterede [vor himmelske Faders] plan for, hvordan hans børn kunne få et fysisk legeme og opnå jordiske erfaringer for at udvikle sig frem mod fuldkommenhed og til sidst realisere [vores] guddommelige skæbne som arvinger til evigt liv.«⁴

Ældste Richard G. Scott forklarede, at »vi lærte i det førjordiske liv, at vores formål med at komme her er at blive testet, prøvet og udviklet.«⁵ Den udvikling kommer i lige så mange former, som vi er mennesker til at opleve det. Jeg har aldrig måttet gennemgå en skilsmisse, den smerte og usikkerhed, der opstår, når man bliver forladt, eller det ansvar, der kommer som enlig mor. Jeg har aldrig oplevet, at et af mine børn døde, været ufrugtbar eller følt mig tiltrukket af mit eget køn. Jeg har aldrig måttet udholde misbrug, kronisk sygdom eller afhængighed. Det har ikke været en del af min udvikling.

Så lige nu tænker nogle af jer: »Søster Stephens, du forstår det bare ikke!« Og

jeg svarer, at I måske har ret. Jeg forstår ikke helt jeres udfordringer. Men gennem *mine* egne prøvelser og udfordringer – dem, der har bragt mig på *mine* knæ – har jeg lært den ene person, der virkelig forstår, rigtig godt at kende, ham, som var »kendt med sygdom,«⁶ og som oplevede alt og forstår alt. Og derudover har jeg oplevet alle de jordiske prøvelser, jeg lige har nævnt, gennem en datters, mors, bedstemors, søsters, tantes og vens perspektiv.

Vores mulighed som pagtsholdende døtre af Gud er ikke blot at lære af vore egne udfordringer. Det er at forene os i empati og medfølelse, når vi støtter andre medlemmer af Guds familie under deres trængsler, hvilket vi har indgået pagt om at gøre.

Når vi gør det, kommer vi også til at forstå og stole på, at Frelseren kender problemerne på vores vej og

kan hjælpe os igennem alle de sorger og skuffelser, som kan komme. Han er sand næstekærlighed, og hans kærlighed »varer for evigt«⁷ – til dels gennem os, når vi følger ham.

Som Guds døtre og Jesu Kristi disciple kan vi så »handle i henhold til det medfølelse sind, som Gud har plantet i vores hjerte.«⁸ Vores indflydelsessfære er ikke begrænset til vores egen familie.

Jeg besøgte for nylig søster Yazzie fra Chinle Stav i Arizona i hendes lehytte. Da hun inviterede mig ind i sit hjem, var det første, jeg bemærkede, de mange familie- og missionærbilleder, der prydede hendes væg og borde. Så jeg spurgte: »Søster Yazzie, hvor mange børnebørn har du?«

Overrasket over mit spørgsmål trak hun på skuldrene. Forvirret over hendes svar så jeg på hendes datter, søster Yellowhair, der sagde: »Hun ved

ikke, hvor mange børnebørn hun har. Vi tæller ikke. Alle børn kalder hende bedstemor – hun er alles bedstemor.«

Søster Yazzie begrænser ikke sin kærlighed og indflydelse til sin biologiske familie. Hun forstår, hvad det vil sige at udvide sin indflydelse, når hun gør noget godt for, velsigner, drager omsorg for og beskytter Guds familie. Hun forstår, at »når som helst en kvinde styrker et barns tro, bidrager hun til at styrke en familie – nu og i fremtiden.«⁹

Den tredje linje i sangen uddyber vores formål her på jorden: »**Gud gav os far og mor, som hjælp til at adlyde Frelserens ord.**« Frelseren sagde: »Vær ét, og hvis I ikke er ét, er I ikke mine.«¹⁰ Familieproklamationen forklarer, at vi som elskede, åndelige døtre af himmelske forældre har et guddommeligt ophav, en evig identitet og formål. Gud ønsker, at vi er ét. Gud har brug for, at

vi er ét – døtre, der holder pagter og er forenet i de forskelligheder, der kendetegner vores liv¹¹ og som ønsker at lære alt det, der er nødvendigt for at komme tilbage til hans nærhed, beseglet til ham som en del af hans evige familie.

»Hellige ordinancer og pagter, der er tilgængelige i hellige templer, gør det muligt for [os] at vende tilbage til Guds nærhed og for familier at være forenet for evigt.«¹² De ordinancer, vi modtager, og de pagter, vi indgår ved dåben og i de hellige templer, forbinder Guds familie på begge sider af sløret – forbinder os med vor Fader gennem hans Søn, der bad: »At de alle må være ét, ligesom du, fader, i mig og jeg i dig, at de også må være i os.«¹³

Når vi bruger vores tid her på jorden til at studere og anvende Frelserens lærdomme, bliver vi mere som han. Vi begynder at forstå, at han er vejen – den eneste vej – hvorved vi kan overvinde jordelivets udfordringer, blive helbredt og vende tilbage til vores himmelske hjem.

Den sidste linje i sangen vender tilbage til der, hvor det hele begyndte: **»Sådan elsker Herren os, for familien er af Gud.»** Faderens plan for sine børn er en kærlig plan. Det er en plan, som skal forene hans børn – hans familie – med ham. Ældste Russell M. Nelson har sagt: »Vor himmelske Fader har kun to ønsker for sine børn ... udødelighed og evigt liv, hvilket betyder at leve sammen med ham derhjemme.«¹⁴ Disse ønsker kan kun realiseres, når vi også deler den kærlighed, som vor himmelske Fader har for sin familie, ved at række ud og fortælle andre mennesker om hans plan.

For 20 år siden rakte Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum ud til hele verden, da de udsendte familieproklamationen. Siden er angreb på familien taget til i omfang.

Hvis vi skal lykkes i vores hellige ansvar som Guds døtre, skal vi forstå den evige betydning af og vores personlige ansvar for at undervise i sandheder om vor himmelske Faders plan for hans familie. Præsident Howard W. Hunter har forklaret:

»Jeg tror, at det er meget nødvendigt at samle Kirkens kvinder, så de kan stå sammen med og opretholde Kirkens ledere og standse den bølge af ondskab, der omgiver os, og fremme Frelserens værk ...

Vi opfordrer jer derfor til at bidrage med jeres mægtige, positive indflydelse for at styrke vores familie, vores kirke og vore lokalsamfund.«¹⁵

Søstre, vi hører til. Vi er elsket. Der er brug for os. Vi har et guddommeligt formål, værk, sted og rolle i Kirken, i Guds rige og i hans evige familie. Ved I dybt i jeres hjerte, at vor himmelske Fader elsker jer og ønsker, at I og dem, I elsker, skal være sammen med ham? Ligesom »vor himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus, er fuldkomne ... er deres håb for os fuldkomment.«¹⁶ Deres plan for os er fuldkommen, og vi kan regne med deres løfter. Jeg

bærer taknemligt vidnesbyrd om disse sandheder i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se »Familien kommer fra Gud«, i *Familien er evig: Oplæg til fællestid 2015, 2014*, s. 28-29.
2. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
3. »Unge Pigers tema«, *Unge Piger Personlig fremgang*, hæfte, 2009, s. 3.
4. »Familien: En proklamation til verden«.
5. Richard G. Scott, »Gør udøvelsen af tro til din første prioritet«, *Liahona*, nov. 2014, s. 92.
6. Es 53:3.
7. Moro 7:47.
8. Joseph Smith, i *Døtre i mit rige: Hjælpeforningens historie og virke*, 2011, s. 16.
9. *Døtre i mit rige*, s. 159.
10. L&P 38:27.
11. Se Patricia T. Holland, »One Thing Needful: Becoming Women of Greater Faith in Christ«, *Ensign*, okt. 1987, s. 26.
12. »Familien: En proklamation til verden«.
13. Joh 17:21.
14. R. Scott Lloyd, »God Wants His Children to Return to Him, Elder Nelson Teaches«, Church News section of LDS.org, 28. jan. 2014, [lds.org/church/news/god-wants-his-children-to-return-to-him-elder-nelson-teaches](https://www.lds.org/church/news/god-wants-his-children-to-return-to-him-elder-nelson-teaches).
15. Howard W. Hunter, i *Døtre i mit rige*, s. 157; se også »Til Kirkens kvinder«, *Stjernen*, jan. 1993, s. 93.
16. M. Russell Ballard, »Let Us Think Straight«, foredrag på Brigham Young University, 20. aug. 2013; speeches.byu.edu.edu.

Bonnie L. Oscarson
Unge Pigers hovedpræsident

Familieproklamationens forsvarere

Lad os bidrage til at opbygge Guds rige ved frimodigt at stå fast og være ægteskabets, forældreskabets og hjemmets forsvarere.

Hvilket privilegium og glæde det er at være en del af denne storslåede forsamling af piger og kvinder. Hvor velsignede er vi ikke, at vi kan være forenet som kvinder her denne aften i samhørighed og i kærlighed.

Jeg læste for nylig beretningen om Marie Madeline Cardon, der sammen med sin familie modtog budskabet om Jesu Kristi gengivne evangelium fra de første missionærer, der var kaldet til at tjene i Italien i 1850. Hun var en

ung pige på 17 eller 18 år, da hun blev døbt. En søndag, da familien afholdt et kirkemøde i deres hjem højt oppe i alperne i det nordlige Italien, samledes en vred pøbelhob, deriblandt nogle af de lokale præster, udenfor huset og begyndte at råbe, skrike og forlange, at missionærerne kom ud. Jeg tror ikke, at de var ivrige efter at blive undervist i evangeliet. De havde til hensigt at skade dem. Det var den unge Marie, der marcherede ud af huset for at konfrontere pøbelhoben.

De fortsatte med deres ondskabsfulde råben og forlangte, at missionærerne kom ud. Marie løftede sin bibel og befalede dem at forlade stedet. Hun fortalte dem, at ældsterne var under hendes beskyttelse, og at de ikke kunne skade et eneste hår på deres hoved. Lyt til hendes egne ord: »De blev alle forfærdet ... Gud var med mig. Han lagde disse ord i min mund, for ellers kunne jeg ikke have talt dem. Med det samme blev der helt stille. Den store, vilde skare af mænd stod hjælpeløse foran en svag, rystende, men stadig frygtløs pige.« Præsterne bad pøbelhoben om at gå, hvilket de gjorde stille, skamfulde, frygtsomme og angerfulde. Den lille flok afsluttede deres møde i fred.¹

Kan I lige forestille jer den tapre unge kvinde, på samme alder som mange af jer, der stod fast over for en pøbelhob og forsvarede sin nyfundne tro med mod og overbevisning?

Søstre, kun få af os vil nogensinde være nødt til at stå over for en vred pøbelhob, men der er en krig i denne verden, hvori vore mest skattede og grundlæggende læresætninger er under angreb. Jeg taler specifikt om læren om familien. Der bliver stillet spørgsmålstegn ved hjemmets hellighed og familiens vigtige hensigt, og den bliver kritiseret og angrebet fra alle sider.

Da præsident Gordon B. Hinckley første gang oplæste »Familien: En proklamation til verden« for 20 år siden i år, var vi taknemlige for og påskønnede klarheden, enkelheden og sandheden i dette åbenbarede dokument. Dengang havde vi ikke nogen anelse om, hvor desperat vi ville få brug for disse grundlæggende erklæringer som en standard i vor tids verden, hvorefter vi kunne måle de verdslige trossætningers nye tiltag; tiltag, der kommer fra medierne, internettet, lærde, TV og film

og endda fra lovgivere. Familieproklamationen er blevet den rettesnor, som vi kan måle verdens filosofier ud fra, og jeg vidner om, at de principper, der blev formuleret i denne udtalelse, er lige så sande i dag, som de var, dengang vi fik dem af en Guds profet for næsten 20 år siden.

Må jeg påpege noget indlysende? Livet går meget sjældent som planlagt for nogen, og vi er godt klar over, at ikke alle kvinder oplever det, som proklamationen beskriver. Det er stadig vigtigt at forstå og undervise i Herrens mønster og stræbe efter at opnå det mønster på bedste vis.

Vi har hver især en rolle at spille i planen, og vi har hver især den samme værdi i Herrens øjne. Vi bør huske på, at en kærlig himmelsk Fader er klar over vore retfærdige ønsker og vil indfri sine løfter, så intet vil blive holdt tilbage fra dem, der trofast holder deres pagter. Vor himmelske Fader har en mission og en plan for hver enkelt af os, men han har også sit eget tidskema. En af de sværeste udfordringer i dette liv er at stole på Herrens timing. Det er en god idé at have en alternativ

plan, som hjælper os til at være barmhjertige og retskafne kvinder, der holder pagter og opbygger Guds rige, uanset hvilken retning vores liv tager. Vi skal lære vore døtre at stræbe efter idealet, men planlægge for alle situationer.

Under dette 20 års jubilæum for familieproklamationen vil jeg gerne komme med en udfordring til alle os til som kvinder i Kirken at være forsvarere af »Familien: En proklamation til verden«. Ligesom Marie Madeline Cardon tappert forsvarede missionærerne og sin nyfundne tro, så skal vi frimodigt forsvare Herrens åbenbarede sandheder angående ægteskab, familier, mænd og kvinders guddommelige roller samt vigtigheden af hjemmet som et helligt sted, selv når verden råber i vore ører, at disse principper er forældede, begrænsende eller ikke længere relevante. Alle, uanset deres ægteskabelige status eller antal af børn, kan forsvare Herrens plan, der beskrives i familieproklamationen. Hvis det er Herrens plan, bør det også være vores plan!

Der er tre principper, som vi lærer om i proklamationen, som jeg især

synes har brug for standhaftige forsvarere. Det første er ægteskab imellem en mand og en kvinde. Vi lærer af skriften: »Dog, i Herren er kvinden intet uden manden og manden intet uden kvinden.«² For at man kan opnå fylden af præstedømmets velsignelser, skal der være en mand og en hustru, der er besejlet i Herrens hus, og som arbejder sammen i retskaffenhed og forbliver trofaste mod deres pagter. Det er Herrens plan for sine børn, og intet vil ændre det, som Herren har sagt, uanset hvor mange offentlige erklæringer eller hvor meget kritik der er. Vi skal fortsætte med at være et eksempel på retskafne ægteskaber, søge den velsignelse i vores liv og have tro, hvis det tager tid, før det sker. Lad os være ægteskabets forsvarere, sådan som Herren har forordnet det, mens vi fortsat udviser kærlighed og omsorg for dem med et anderledes synspunkt.

Det næste princip, der har behov for at blive forsvaret, er en ophøjelse af mødres og fædres guddommelige roller. Vi lærer ivrigt vore børn at stræbe højt her i livet. Vi ønsker at sørge for, at vore døtre ved, at de har potentialet

til at opnå og blive alt, de kan forestille sig. Vi håber, at de vil elske at lære, uddanne sig, udvikle talenter og måske endda blive den nye Marie Curie eller Eliza R. Snow.

Lærer vi også vore sønner og døtre, at der ikke er nogen større ære, ingen mere ophøjet titel og ingen vigtigere rolle i dette liv end det at være mor og far? Jeg håber, at når vi opfordrer vore børn til at stræbe efter det allerbedste i dette liv, at vi også lærer dem at ære og højne de roller, som mødre og fædre spiller i vor himmelske Faders plan.

Vores yngste datter, Abby, så en god mulighed for at forsvare rollen som mor. En dag fik hun en seddel fra sine børns skole om, at de havde karrieredag på skolen. Forældrene blev opfordret til at sende en ansøgning, hvis de gerne ville komme hen på skolen for at fortælle børnene om deres arbejde, og Abby følte sig tilskyndet til at ansøge om at komme og fortælle om moderrollen. Hun hørte ikke noget fra skolen, og da karrieredagen nærmede sig, ringede hun til sidst til skolen, da hun troede, at hendes ansøgning måske var blevet væk. Arrangørerne forhørte sig lidt og fandt to lærere, som gerne ville have Abby til at komme og tale med deres klasse ved slutningen af karrieredagen.

Abby lærte dem under sin meget sjove præsentation, at som mor skal hun blandt andet være noget af en ekspert indenfor lægevidenskab, psykologi, religion, undervisning, musik, litteratur, kunst, økonomi, dekoration, kunne ordne hår, være chauffør, kende til sport, finere madlavning og meget mere. Børnene var imponerede. Hun afsluttede med at få børnene til at skrive takkekort til deres mor, hvor de takkede for de mange kærlige ting, som hun gjorde for dem dagligt. Abby

følte, at børnene så deres mor i et helt andet lys, og at det at være mor eller far var noget, der havde stor værdi. Hun ansøgte om at fortælle om det igen i år til karrieredagen, og hun blev inviteret til at vise sin præsentation for seks klasser.

Abby sagde dette om sin oplevelse: »Jeg tror, at det for et barn kan være nemt i denne verden at få den opfattelse, at det at være forældre er et andenrangs job eller endog til tider en nødvendig gene. Jeg vil gerne have, at ethvert barn føler, at de er deres forældres førsteprioritet, og måske vil det at fortælle dem, hvor vigtigt det er

for mig at være forælder, få dem til at forstå alt det, deres forældre gør for dem og hvorfor.«

Vores elskede profet præsident Thomas S. Monson er et vidunderligt eksempel på at ære kvinder og moderskabet, især sin egen mor. Med hensyn til vores jordiske mødre har han sagt: »Må vi alle erindre denne sandhed: Man kan ikke glemme mor og huske Gud. Man kan ikke huske mor og glemme Gud. Hvorfor ikke? Fordi disse to hellige personer, Gud og [vores jordiske] mor, er sammen om skabelsen, og i kærlighed, opofrelse og tjeneste er de ét.«³

Det sidste princip, som vi skal holde fast på og forsvare, er hjemmets hellighed. Vi skal tage et udtryk, der nogen gange bliver hånligt omtalt, og ære det. Det er udtrykket *husmor*. Vi kan alle – kvinder, mænd, unge og børn, enlige eller gifte – arbejde på at skabe et hjem. Vi bør »gøre vores hjem« til et ordens sted, et tilflugtssted, et helligt sted og et sikkert sted. Vores hjem bør være et sted, hvor Herrens Ånd føles i overflod, og hvor skrifterne og evangeliet bliver studeret, undervist og efterlevet. Hvilken forskel det ville gøre i verden, hvis alle ville se sig selv som skabere af et retskaffent hjem. Lad os forsvare hjemmet som et sted, der kun overgås i hellighed af templet.

Søstre, jeg er taknemlig for at være kvinde i disse sidste dage. Vi har muligheder, som ingen anden generation af kvinder i verden har haft. Lad os bidrage til at opbygge Guds rige ved frimodigt at stå fast og være ægteskabets, forældreskabets og hjemmets forsvare. Herren har brug for, at vi er tapre, standhaftige og urokkelige krigere, der vil forsvare hans plan og lære den kommende generation hans sandheder.

Jeg vidner om, at vor himmelske Fader lever og elsker os hver især. Hans Søn, Jesus Kristus, er vor Frelser og Forløser. Jeg efterlader jer dette vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Marie Madeline Cardon Guild, »Marie Madeline Cardon Guild: An Autobiography«, cardonfamilies.org/Histories/MarieMadelineCardonGuild.html; se også Marie C. Guild autobiography, ca. 1909, Church History Library, Salt Lake City, Utah.
2. 1 Kor 11:11.
3. Thomas S. Monson, »Dér er din mor«, *Stjernen*, apr. 1998, s. 7.

Præsident Henry B. Eyring

Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Talsmanden

Jeg vidner om, at den levende Kristus sender Helligånden, Talsmanden, til dem, som vi har lovet at trøste.

Mine elskede søstre, det har været en glæde at være sammen med jer. Jeg har tænkt på min mor, min hustru, min datter, mine svigerdøtre og mine børnebørn – hvoraf en del er til stede. Dette vidunderlige møde har fået mig til at værdsætte dem mere. Jeg anerkender, at når man har en sådan familie og en så vidunderlig familie, så kommer det af, at de har Frelseren som centrum i deres liv. Vi har mindet ham i aften i musik, bøn og inspirerede taler. En af de egenskaber, vi påskønner mest ved Frelseren, er hans uendelige barmhjertighed.

I aften har I mærket, at han kender jer, og at han elsker jer. Og I har følt hans kærlighed for dem, der er nær jer nu. De er jeres søstre, vor himmelske Faders åndelige døtre. Han holder af dem, som han holder af jer. Han forstår alle deres sorger. Han ønsker at bistå dem.

Mit budskab til jer i aften er, at I kan og skal være en væsentlig del af hans trøst til dem, der har brug for trøst. I kan spille jeres rolle bedst, hvis I ved mere om, hvordan han besvarer disse bønner om hjælp.

Mange beder vor himmelske Fader om hjælp, om støtte til at kunne bære

byrder som sorg, ensomhed og frygt. Vor himmelske Fader hører disse bønner og forstår deres behov. Han og hans elskede Søn, den opstandne Jesus Kristus, har lovet at hjælpe.

Jesus gav dette herlige løfte:

»Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile.

Tag mit åg på jer, og lær af mig, for jeg er sagtom og ydmyg af hjertet, så skal I finde hvile for jeres sjæle.

For mit åg er godt, og min byrde er let.«¹

De byrder, som hans trofaste tjenere må bære i livet, er gjort lettere ved hans forsoning. Syndens byrde kan blive fjernet, men jordelivets prøvelser kan stadig være en tung byrde for gode mennesker.

Og I har set gode mennesker, som I elsker, gå igennem lignende prøvelser. I har følt et ønske om at hjælpe dem. Der er en årsag til, at I føler omsorg for dem.

I er pagtsmedlemmer af Jesu Kristi Kirke. Der skete en stor ændring i jeres hjerte, da I kom ind i Kirken. I indgik

en pagt, og I modtog et løfte, der begyndte at forandre selve jeres natur.

Alma beskrev med ordene fra Mormons vande, hvad I lovede ved jeres dåb, og hvad det betyder for jer og alle omkring jer – især i jeres familie. Han talte til dem, som skulle til at indgå de pagter, som I har indgået, og de modtog også det løfte, som Herren har givet jer:

»Se, her er Mormons vande (for således blev de kaldt), og se, eftersom I nu nærer ønske om at komme ind i Guds fold og at blive kaldt hans folk og er villige til at bære hinandens byrder, så de bliver lette;

ja, og er villige til at sørge med dem, der sørger, ja, og at trøste dem, der står i behov for trøst, og at stå som Guds vidner til alle tider og i alle ting og på alle steder, hvor I måtte befinde jer, ja, indtil døden, så I kan blive forløst af Gud og blive regnet blandt dem i den første opstandelse, så I må få evigt liv.«²

Det er derfor, I har et ønske om at hjælpe en person, som kæmper sig frem trods en tung byrde af sorg og vanskeligheder. I lovede, at I ville hjælpe Herren med at gøre deres byrder lette og få trøst. I blev givet kraft til at hjælpe med til at lette disse byrder, da I modtog Helligåndsgaven.

Frelsen beskrev, hvordan han hjælper med at lette byrder og giver styrke til at bære dem, da han stod for at skulle korsfæstes. Han vidste, at hans disciple ville sørge. Han vidste, at de ville frygte for deres fremtid. Han vidste, at de ville føle sig usikre på, om de havde kraften til at gå fremad.

Så han gav dem det løfte, som han også giver os og alle hans sande disciple:

»Og jeg vil bede Faderen, og han vil give jer en anden talsmand, som skal være hos jer til evig tid:

giver. Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst!«⁴

Bare i de sidste par uger har jeg set dette løfte om at sende Helligånden blive opfyldt for Guds børn, der i bøn har tryglet om, at deres byrder må blive lettet. Miraklet med byrder, der blev

Mumbai i Indien

sandhedens ånd, som verden ikke kan tage imod, fordi den hverken ser eller kender den. I kender den, for den bliver hos jer og skal være i jer.«³

Derpå lovede han:

»Men Talsmanden, Helligånden, som Faderen vil sende i mit navn, han skal lære jer alt og minde jer om alt, hvad jeg har sagt til jer.

Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden

lettet, kom på en måde, som Herren lovede. Han og vor himmelske Fader sendte Helligånden som talsmand til sine disciple som hjælp.

For nylig sørgede tre generationer i en familie over en femårig drengs død. Han døde ved et uheld, mens hans familie var på ferie. Jeg fik atter lov til at se, hvordan Herren velsigner de trofaste med hjælp og styrke til at udholde.

Jeg så, hvordan Herren gjorde deres store byrder lettere. Jeg var der som Herrens tjener i pagten – som I også ofte vil være det i jeres liv – »for at sørge med dem, der sørger ... trøste dem, der står i behov for trøst.«⁵

Fordi jeg vidste, at det var sandt, var jeg glad og fredfyldt, da bedsteforældrene inviterede mig til at møde dem og forældrene til den lille dreng før begravelsen.

Jeg bad om at vide, hvordan jeg kunne hjælpe Herren med at trøste dem. De satte sig i vores stue. Jeg havde tændt lidt op i pejsen, da det var en kold aften.

Jeg havde følt, at jeg skulle fortælle dem, at jeg elskede dem. Jeg fortalte dem, at jeg havde mærket Herrens kærlighed til dem. Med nogle få ord prøvede jeg at fortælle dem, at jeg sørgede med dem, men at kun Herren kendte og fuldt ud kunne opleve deres smerte og sorg.

Efter disse få ord følte jeg mig tilskyndet til at lytte med kærlighed, mens de talte om deres følelser.

I den time, vi sad sammen, talte de langt mere, end jeg gjorde. I deres stemmer kunne jeg høre, og i deres øjne kunne jeg se, at Helligånden rørte dem. Med enkle vidnesbyrd talte de om, hvad der var sket, og hvad de følte. Helligånden havde allerede givet dem den fred, der kommer med håbet om evigt liv, da deres søn, som døde uden synd, kunne blive deres for evigt.

Da jeg gav dem hver en præstedømmevelsignelse, takkede jeg for Helligåndens indflydelse, som vi mærkede. Talsmanden var kommet, havde bragt håb, mod og mere styrke til os alle.

Den aften så jeg, hvordan Herren arbejder med os for at lette sit folks byrder. I husker nok det sted i Mormons Bog, hvor Herrens folk er lige ved at

segne under de byrder, som strenge herrer havde lagt på deres ryg.

Folket tryglede om, at deres byrder blev lettet, som mange af dem, vi elsker og tjener, gør. Her følger beretningen, som jeg ved er sand:

»Og jeg vil også lette de byrder, der bliver lagt på jeres skuldre, så I slet ikke kan føle dem på jeres ryg, selv mens I er i trældom; og dette vil jeg gøre, for at I kan stå som vidner for mig herefter, og for at I kan vide med vished, at jeg, Gud Herren, kommer til mit folk i deres trængsler.

Og se, det skete, at de byrder, der blev lagt på Alma og hans brødre, blev gjort lette; ja, Herren styrkede dem, så de kunne bære deres byrder med lethed, og de underordnede sig gladelig og med tålmodighed hele Herrens vilje.«⁶

Jeg har set det mirakel ske igen og igen. Vi letter bedst andres byrder ved at hjælpe Herren med at styrke dem. Det er derfor, at Herren har pålagt os at trøste andre og givet os buddet om at stå som hans vidner til alle tider og på alle steder.

Den lille drengs far og mor bar vidnesbyrd om Frelseren den aften i min dagligstue. Helligånden kom, og alle blev trøstet. Forældrene blev

styrket. Sorgens byrde blev ikke fjernet, men de blev i stand til at bære sorgen. Deres tro voksede. Og deres styrke vil fortsætte med at vokse, når de beder om og arbejder for den.

Åndens vidnesbyrd om forsoningen, som kom den aften, styrkede også Job til at bære sin byrde:

»Dog ved jeg, at min løser lever, til sidst skal han stå frem på jorden.

Når min hud er skrælet af, når mit kød er tæret bort, skal jeg skue Gud.«⁷

Det var det vidnesbyrd fra Ånden, der gav ham styrke til at holde ud. Han skulle gennem en sørgeperiode og manglende støtte fra folk omkring sig for at se den glæde, der kommer til de trofaste, når de trofast har udholdt deres prøvelser.

Dette var sandt for Job. Han blev velsignet i dette liv. Historien om Job ender med dette mirakel:

»Fra da af velsignede Herren Job mere, end han tidligere havde gjort ...

Så smukke kvinder som Jobs døtre fandtes ikke i hele landet, og deres far gav dem arvelod på linje med deres brødre.

Job levede endnu 140 år og så sine børn og børnebørn i fire slægtled.

Så døde Job gammel og mæt af dage.«⁸

Det var Åndens vidne om den kommende forsoning, som gjorde Job i stand til at gennemgå de prøvelser, som det er meningen, at livet indeholder for os alle. Det er en del af den store plan for lykke, som Faderen har lagt for os. Han lod sin Søn gennem hans sønoffer tilvejebringe det håb, som trøster os, uanset hvor hård vejen tilbage til ham måtte være.

Faderen og Sønnen sender Helligånden for at trøste og styrke Mesterens disciple på deres rejse.

Jeg så trøstens mirakel, da jeg ankom til kapellet, hvor den lille dreng skulle begraves. Jeg blev standset af en smuk, ung kvinde, som jeg ikke genkendte. Hun fortalte, at hun var kommet til begravelsen for at sørge og for at yde trøst, hvis hun kunne.

Hun sagde, at hun delvis var kommet til begravelsen for selv at få trøst. Hun fortalte mig, at hun havde mistet sit ældste barn for nylig. Hun bar på sin arm en yndig, lille pige. Jeg lænede mig frem og så ind i den lille piges smilende ansigt. Jeg spurgte hendes mor: »Hvad hedder hun?« Hendes hurtige og opmuntrende svar lød: »Hun hedder Joy (glæde). Glæde følger altid efter sorg.«

Således bar hun sit vidnesbyrd for mig. Jeg kunne se den fred og trøst, som hun havde fundet hos den eneste sikre kilde. Kun Gud kender hjertets hensigter, så kun han kan i sandhed sige: »Jeg ved, hvordan I har det.« Jeg kan derfor kun forestille mig hendes glæde og den sorg, der gik forud, men Herren, som elsker hende, kender den.

Jeg kan kun delvis vide, hvor meget Herren føler glæde, hver gang I som hans disciple hjælper ham med at bringe et øjeblik fred og glæde til et af vor himmelske Faders børn.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at Herren har bedt hver enkelt af os, sine disciple, om at være med til at bære hinandens

byrder. Vi har lovet at gøre det. Jeg bærer vidnesbyrd om, at Herren gennem sin forsoning og opstandelse, har knægtet dødens magt. Jeg vidner om, at den levende Kristus sender Helligånden, Talsmanden, til dem, som vi har lovet at trøste.

I er alle ligesom mig vidner om sandheden af inskriptionen på den nål, som min mor bar i over 20 år som medlem af Hjælpeforeningens hovedbestyrelse. Der stod: »Kærligheden ophører aldrig.«⁹ Jeg forstår stadig ikke den fulde betydning af disse ord. Men jeg så et glimt, da jeg så hende række ud til personer i nød. Skriften fortæller os denne sandhed: »Næstekærligheden er Kristi rene kærlighed.«¹⁰

Hans kærlighed svigter aldrig, og vi vil aldrig ophøre med i vores hjerte at mærke tilskyndelsen »til at sørge med dem, der sørger ... og at trøste dem, der står i behov for trøst.«¹¹ Ej heller vil den fred, som han lover, nogensinde forlade os, når vi tjener andre på hans vegne.

Som hans vidne udtrykker jeg tak for det, I gør så godt for at hjælpe den levende Herre Jesus Kristus og Helligånden, Talsmanden, med at styrke de svage knæ og opløfte de nedhængende hænder.¹² Jeg er af hele mit hjerte taknemlig for de kvinder i mit liv, som har hjulpet mig og velsignet mig som sande Jesu Kristi disciple. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Matt 11:28-30.
2. Mosi 18:8-9.
3. Joh 14:16-17.
4. Joh 14:26-27.
5. Mosi 18:9.
6. Mosi 24:14-15.
7. Job 19:25-26.
8. Job 42:12, 15-17.
9. 1 Kor 13:8.
10. Moro 7:47.
11. Mosi 18:9.
12. Se L&P 81:5.

Præsident Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

»Den faste, jeg ønsker«

*Jeres fasteoffer gør mere end at forsyne mennesker med mad og tøj.
Det vil hele og ændre hjerter.*

Mine kære brødre og søstre, det er mig en glæde at udtrykke min kærlighed til jer ved denne generalkonference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Den glæde stammer fra Åndens vidnesbyrd om, at Frelserens kærlighed gælder jer hver især og alle vor himmelske Faders børn. Vor himmelske Fader ønsker at velsigne sine børn åndeligt og timeligt. Han forstår alle deres behov, smerter og håb.

Når vi tilbyder at hjælpe nogen, føles det for Frelseren, som om vi rækker ud for at hjælpe ham.

Han har fortalt os, at dette er sandt, da han beskrev det tidspunkt, vi alle kommer til at opleve, hvor vi ser ham, når vores liv i denne verden er slut. Et billede af den dag er blevet mere levende i mit sind de dage, hvor jeg har bedt om og fastet for at vide, hvad jeg skal sige i dag. Herrens disciple fik en beskrivelse af dette fremtidige interview, og det beskriver det, vi af hele vores hjerte ønsker også gælder for os:

»Da skal kongen sige til dem ved sin højre side: Kom, I som er min faders velsignede, og tag det rige i arv, som er bestemt for jer, siden verden blev grundlagt.

For jeg var sulten, og I gav mig noget at spise, jeg var tørstig, og I gav

mig noget at drikke, jeg var fremmed, og I tog imod mig,

jeg var nøgen, og I gav mig tøj, jeg var syg, og I tog jer af mig, jeg var i fængsel, og I besøgte mig.

Da skal de retfærdige sige: Herre, hvornår så vi dig sulten og gav dig noget at spise, eller tørstig og gav dig noget at drikke?

Hvornår så vi dig som en fremmed og tog imod dig eller så dig nøgen og gav dig tøj?

Hvornår så vi dig syg eller i fængsel og besøgte dig?

Og kongen vil svare dem: Sandelig

siger jeg jer: Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig.«¹

I og jeg ønsker denne varme velkomst fra Frelseren. Men hvordan kan vi gøre os fortjent til den? Der er flere af vor himmelske Faders sultne, hjemløse og ensomme børn, end vi på nogen mulig måde kan nå ud til. Og antallet stiger til stadigt mere uopnåelige højder.

Derfor har Herren givet os noget, som vi alle kan gøre. En befaling så enkel, at selv et barn kan forstå den. Det er en befaling med et vidunderligt løfte for de nødlidende og for os.

Det er fasteloven. Ordene i Esajas' Bog er Herrens beskrivelse af den befaling og velsignelse, som er til rådighed for os i hans kirke:

»Nej, den faste, jeg ønsker, er at løse ondskabens lænker og sprænge ågets bånd, at sætte de undertrykte i frihed, og bryde hvert åg;

ja, at du deler dit brød med den sultne, giver husly til hjemløse stakler, at du har klæder til den nøgne og ikke vender ryggen til dine egne.

Da skal dit lys bryde frem som morgenrøden, og dit sår skal hurtigt læges; din retfærdighed går i spidsen for dig, og Herrens herlighed er bag dig.

Da kalder du, og Herren vil svare, da råber du om hjælp, og han siger: Her er jeg! Hvis du fjerner åget og holder op at pege fingre og tale ondt,

rækker den sultne dit brød og mætter den forkuede, så skal dit lys bryde frem i mørket og dit mulm blive til højlys dag.

Herren vil altid lede dig, selv i øde egne vil han mætte dig. Han vil styrke din krop, så du bliver som en frodig have, som et kildevæld, hvis vand ikke svigter.²

Herren har altså givet os en enkel befaling med et storslået løfte. I Kirken i dag får vi en gang om måneden mulighed for at faste og give et gavmildt fasteoffer gennem vores biskop eller grenspræsident til gavn for de fattige og trængende. Noget af det, som I giver, bliver brugt til at hjælpe dem omkring jer, måske nogle i jeres egen familie. Herrens tjenere beder og faster om åbenbaring for at vide, hvem og hvordan der skal hjælpes. Det, der ikke er brug for til at hjælpe mennesker i

jeres lokale menighed, bliver givet til at velsigne andre kirkemedlemmer verden over, som har brug for hjælp.

Befalingen om at faste for de fattige bibringer mange velsignelser. Følger man ikke den lov, kaldte præsident Spencer W. Kimball det en unladelssesynd med store omkostninger. Han skrev: »Herren [giver] rige løfter til dem, som vil faste og hjælpe de trængende ... Inspiration og åndelig vejledning vil komme med retfærdighed og et nært forhold til vor himmelske Fader. At undlade at udøve den retfærdige handling at faste vil berøve os disse velsignelser.«³

Jeg fik en af disse velsignelser for blot nogle få uger siden. Eftersom generalkonferencen falder på en weekend, hvor der normalt afholdes faste- og vidnesbyrds møde, fastede og bad jeg for at vide, hvordan jeg stadig skulle adlyde befalingen om at tage sig af de trængende.

En lørdag, stadig fastende, vågnede jeg kl. 6 og bad igen. Jeg følte mig tilskyndet til at læse nyhederne. Der så jeg denne rapport:

Den tropiske orkan Pam ødelagde mange hjem, da den ramte direkte ind

i Port Vila, Vanuatus hovedstad. Den dræbte mindst seks mennesker i Vanuatu, lød de første meldinger fra en af de kraftigste orkaner, der nogensinde har ramt land.

»Knap et træ stod oprejst, da orkanen brølede hen over« ø-nationen i Stillehavet.⁴

World Visions akuthold planlagde at tage ud for at bedømme skaderne, efter orkanen var raset af.

De rådede indbyggerne til at søge ly i robuste bygninger som universiteter og skoler.

Så sagde de: »Det stærkeste, de har, er kirker af cement,« sagde Inga Mephram fra CARE International ...

»Nogle af dem har ikke engang det. Det er vanskeligt at finde en bygning, som man tror ville kunne modstå en kategori 5-storm.«⁵

Da jeg læste det, huskede jeg, at jeg havde besøgt folk i deres små hjem i Vanuatu. Jeg kunne se folk for mig, der krøb sammen i huse, som blev ødelagt af vindene. Og så huskede jeg den varme velkomst, som folket på Vanuatu gav mig. Jeg tænkte på, hvordan de og deres naboer flygtede i sikkerhed i vores kirkebygning af cement.

Da så jeg for mig, hvordan biskoppen og hjælpeforeningspræsidenten gik blandt dem, trøstede dem og uddelte tæpper, mad at spise og vand at drikke. Jeg kunne forestille mig de skræmte børn trykke sig op ad hinanden.

De er så langt væk fra mit hjem, hvor jeg læste denne rapport, og alligevel vidste jeg, hvad Herren ville udrette gennem sine tjenere. Jeg vidste, at det, der muliggjorde, at de kunne bistå disse vor himmelske Faders børn, var de fasteofferydelser, Herrens disciple frit havde givet. De, der var langt væk derfra, men tæt på Herren.

Jeg ventede ikke til søndag. Jeg tog et fasteoffer med til biskoppen den morgen. Jeg ved, at biskoppen og hjælpeforeningspræsidenten kan bruge mit fasteoffer til at hjælpe nogen i mit nabolag. Mit lille offer anvendes måske ikke der, hvor min familie og jeg bor, men det lokale overskud kan måske nå helt ud til Vanuatu.

Andre orkaner og tragedier vil ramme verden og de mennesker, Herren elsker, og hvis sorger han føler. En del af jeres og mit fasteoffer bliver denne måned brugt til at hjælpe en eller anden et eller andet sted, og

Herren vil føle den lindring, som var det hans egen.

Jeres fasteoffer gør mere end at forsyne mennesker med mad og tøj. Det vil hele og ændre hjerter. Frugten af et frivilligt bidrag kunne være, at modtageren får et ønske i hjertet om at række ud til andre, der har brug for det. Det sker over hele verden.

Det skete for søster Abie Turay, som bor i Sierra Leone. I 1991 brød en borgerkrig ud. Den hærgede landet i årevis. Sierra Leone var i forvejen et af de fattigste lande i verden. »Under krigen var det uklart, hvem der kontrollerede landet – banker ... lukkede, offentlige kontorer blev lukket, politistyrken [var ineffektive mod oprørsstyrkerne] ... og der herskede kaos, drab og sorg. Titusinder af mennesker mistede livet, og over to millioner mennesker blev tvunget ud af deres hjem for at undgå nedslagtning.«⁶

Selv i sådanne tider voksede Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

En af de første grene blev organiseret i den by, hvor søster Turay boede. Hendes mand var den første grenspræsident. Han tjente som distriktspræsident under borgerkrigen.

»Når gæster nu besøger søster Turays hjem, elsker hun at vise dem

to klenodier fra krigen: En blå- og hvidstribet bluse, som hun fik fra nogle bunker brugt tøj doneret af kirkemedlemmer, og et tæppe, der nu er slidt og fuld af huller.«⁷

Hun fortæller: »Denne bluse er det første ... stykke tøj, jeg fik ... Jeg plejede at gå med den på arbejde – den var så god. [Den fik mig til at føle mig smuk]. Jeg havde ikke andet tøj.

Under krigen holdt vi varmen med dette tæppe, jeg og mine børn. Da oprørerne kom for at angribe os, var dette det eneste, jeg nåede at få med, [da vi flygtede ud af byen for at gemme os]. Så vi tog tæppet med os. Det holdt os varme og holdt myggene på afstand.«⁸

»Søster Turay taler om sin taknemlighed for en missionspræsident, som fandt vej ind i det krigshærgede land med penge på lommen.« De penge, der kom fra fasteofferbidrag fra folk som jer, gav de hellige mulighed for at købe mad, som de fleste mennesker fra Sierra Leone ikke havde råd til.⁹

Søster Turay taler om dem, der donerede så gavmildt, så de kunne overleve, og siger: »Når jeg tænker på de mennesker, der gjorde det ... føler jeg, at de blev sendt af Gud, fordi ganske almindelige mennesker viste os denne venlige gestus.«¹⁰

For ikke så længe siden sad en gæst fra USA sammen med hende. Mens han var sammen med hende, blev hans blik »fanget af et sæt skrifter, der lå på bordet«. Han kunne se, at det var en værdifuld skat »med mange markeringer og noter i margenerne. Siderne var slidte, nogle var revet i stykker. Ryggen sad løs.«

Han holdt skrifterne i sin »hånd og vendte forsigtigt siderne. Da han gjorde det, fandt han en gul tiendeseddel. Han kunne se, at Abie Turay i et land, hvor dollaren er sin vægt værd i guld, havde

betalt en dollar i tiende, en dollar til missionsfonden og en dollar i fasteoffer til dem, der med hendes ord var »virkelig fattige«.

Gæsten lukkede søster Turays skrifter og tænkte, mens han stod sammen med denne trofaste afrikanske mor, at han var på hellig grund.¹¹

Ligesom den kærkomne modtagelse af jeres og mit fasteoffer kan ændre hjerter, gør faste for en anden også gavn. Selv et barn kan mærke det.

Mange børn, og nogle voksne, kan af personlige årsager finde det vanskeligt med en 24-timers faste. Det kan med Esajas' ord føles, som om fasten har hjemsøgt »den forkuede«. Kloge forældre indser dette og følger derfor omhyggeligt præsident Joseph F. Smiths råd: »Det er bedre at lære dem princippet og lade dem overholde det, når de er gamle nok til at vælge på forstandig vis.«¹²

Jeg så for nylig velsignelsen ved at følge dette råd. Et af mine børnebørn mente, at en 24-timers faste var langt ud over hans formåen. Men hans kloge forældre placerede alligevel princippet i hans hjerte. En af hans

skolekammerater mistede for nylig sin lille kusine ved en ulykke. Omkring det tidspunkt, hvor mit barnebarn havde følt, at det var alt for hårdt at faste, spurgte han en fastedag sin mor, om hans sørgende ven ville få det bedre, hvis han fortsatte sin faste.

Hans spørgsmål var bekræftelsen af præsident Joseph F. Smiths råd. Mit barnebarn var nået til et punkt, hvor han ikke blot forstod princippet om faste, men det var også blevet plantet i hans hjerte. Han følte nu, at hans faste og bønner kunne føre til en velsignelse fra Gud til en, der havde brug for det. Hvis han efterlever princippet ofte nok, vil det medføre de vidunderlige resultater i hans eget liv, som Herren har lovet. Han vil få den åndelige velsignelse, det er at få kraft til at modtage inspiration, og han vil få større evne til at modstå fristelse.

Vi kender ikke alle årsagerne til, at Jesus Kristus gik ud i ørkenen for at faste og bede. Men vi kender til mindst et af resultaterne: Frelseren modstod til fulde Satans fristelser om at misbruge sin guddommelige magt.

Den korte tid, vi faster hver måned, og det lille beløb, vi giver til de fattige, kan kun bibringe os en lille del af den ændring i vores natur, hvor vi ikke længere ønsker at gøre ondt. Men der er et stort løfte, når vi gør alt, hvad vi med rimelighed kan for at bede, at faste og at skænke til dem, der har brug for det:

»Da skal dit lys bryde frem som morgenrøden, og dit sår skal hurtigt læges; din retfærdighed går i spidsen for dig, og Herrens herlighed er bag dig.

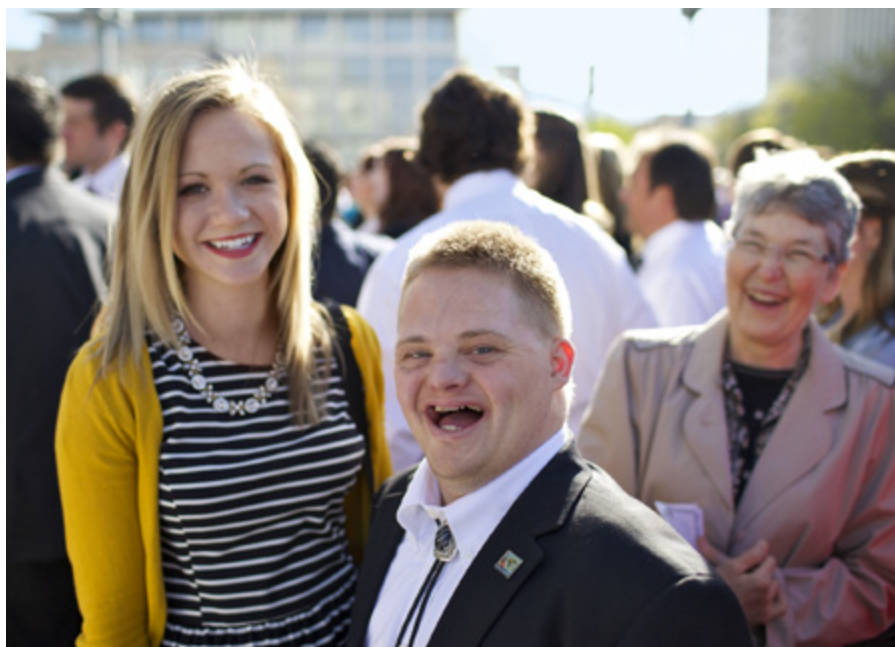
Da kalder du, og Herren vil svare, da råber du om hjælp, og han siger: Her er jeg!«¹³

Jeg beder til, at vi vil gøre krav på disse storslåede velsignelser til både os selv og vores familie.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus, at vi i hans kirke opfordres til at hjælpe ham, når han tager sig af de fattige på sin måde, og at han lover, at evigtvarende velsignelser vil udspringe af, at vi hjælper ham. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Matt 25:34-40.
2. Es 58:6-11.
3. Se Spencer W. Kimball, *Tilgivelsens mirakel*, 1975, s. 93.
4. Steve Almasy, Ben Brumfield og Laura Smith-Spark, »Cleanup Begins in Vanuatu after Cyclone Batters Islands«, 14. mar. 2015, edition.cnn.com.
5. Se Sean Morris, Steve Almasy og Laura Smith-Spark, »Unbelievable Destruction Reported in Tropical Cyclone Pam's Wake«, 14. mar. 2015, edition.cnn.com.
6. Peter F. Evans, »Sister Abie Turay's Story«, ikke udgivet manuskript.
7. Peter F. Evans, »Sister Abie Turay's Story«.
8. Abie Turay, citeret i Peter F. Evans, »Sister Abie Turay's Story«.
9. Peter F. Evans, »Sister Abie Turay's Story«.
10. Abie Turay, citeret i Peter F. Evans, »Sister Abie Turay's Story«.
11. Peter F. Evans, »Sister Abie Turay's Story«; en video om søster Turay, »We Did Not Stand Alone«, kan ses på lds.org/media-library.
12. Joseph F. Smith, »Editor's Table«, *Improvement Era*, dec. 1903, s. 149.
13. Es 58:8-9.

Præsident Boyd K. Packer
Præsident for De Tolv Apostles Kvorum

Den store plan for lykke

Målet med al aktivitet i Kirken er at sørge for, at en mand og en kvinde og deres børn er glade i deres hjem og er besejlet for al evighed.

For mange år siden efter 2. verdenskrig gik jeg på college. Der mødte jeg Donna Smith. Omkring det tidspunkt læste jeg, at de to essentielle ingredienser i et godt ægteskab er en småkage og et kys. Jeg synes, at det var en ret god balance.

Jeg var på college om morgenen og tog så om eftermiddagen tilbage til Brigham City for at arbejde på min fars autoværksted. Donnas sidste time om morgenen var hjemkundskab. Inden jeg tog af sted, tog jeg forbi hendes klasselokale. Døren havde en matteret rude, men hun kunne se mit omrids, hvis jeg stod tæt på glasset. Hun smuttede ud med en småkage og et kys. Resten er historie. Vi blev viet i templet i Logan Utah, og det var begyndelsen på vores livs store eventyr.

I løbet af årene har jeg ofte undervist i et vigtigt princip: Formålet med al aktivitet i Kirken er at sikre, at en mand og kvinde og deres børn er glade i deres hjem og er besejlet for tid og al evighed.

I begyndelsen skete det således:

»Guderne steg ned for at organisere mennesket i deres eget billede, for at forme det i Gudernes billede, for at forme dem som mand og kvinde.

Og Guderne sagde: Vi vil velsigne dem. Og Guderne sagde: Vi vil lade

dem blive frugtbare og mangfoldiggøre sig og opfylde jorden og underlægge sig den« (Abr 4:27-28).

Og livets cirkel påbegyndtes sådan på jorden: »Og Adam kendte sin hustru, og hun fødte ham sønner og døtre, og de begyndte at mangfoldiggøre sig og at opfylde jorden.

Og ... Adams sønner og døtre [begyndte] at fordele sig to og to i landet og at dyrke jorden og at vogte flokke, og de fik også sønner og døtre« (Moses 5:2-3).

Befalingen om at mangfoldiggøre sig og opfylde jorden er aldrig blevet trukket tilbage. Den er afgørende for forløsningsplanen og er kilde til menneskets lykke. Gennem retskaffen udøvelse af denne kraft kan vi komme nærmere vor himmelske Fader og opleve en fylde af glæde og endda guddommelighed. Skaberkraften er ikke en tilfældig del af planen; den er planen for lykke. Den er nøglen til lykke.

Ønsket om at blive ét er konstant og meget stærkt hos mennesket. Vores lykke i livet på jorden, vores glæde og ophøjelse afhænger af, hvordan vi reagerer på disse vedvarende og afgørende fysiske ønsker. Efterhånden som den skabende kraft modnes tidligt i manden og kvinden, indtræder der på en naturlig måde meget personlige følelser, som slet ikke ligner andre fysiske erfaringer.

Ideelt begynder pardannelse på romantisk vis. Selv om skikkene varierer, blomstrer romantikken med alle eventyrets følelser af begejstring og forventning og endda nogle gange af afvisning. Der er måneskin og roser, kærlighedsbreve, kærlighedssange, digte, holde i hånd og andre måder at udtrykke følelser på mellem en ung mand og en ung kvinde. Verden forsvinder rundt om et sådant par, og de oplever glæde.

Og hvis man antager, at den fuldstændige ekstase, som findes i unges romantiske kærlighed, er summen af de muligheder, som vil springe frem af livets kilder, så har I dog endnu ikke levet længe nok til at opleve den hengivenhed eller det velvære, som ægtefæller, der har været gift længe, oplever. Gifte par prøves gennem fristelser, misforståelser, økonomiske problemer, familiekriser og sygdom, og alt imens vokser kærligheden sig stærkere. Moden kærlighed har en

lyksalighed, som selv ikke nygifte kan forestille sig.

Sand kærlighed kræver, at man efter at være blevet viet udlever den del af kærligheden, der åbner for de hellige kræfter til livets oprindelse. Det betyder at undgå situationer, hvor de fysiske ønsker kan tage kontrollen. Sand kærlighed forudsætter, at disse skabende kræfter først kan slippes fri i Guds øjne i et fuldt udtryk for kærlighed efter et løfte om evig troskab, en lovformelig og retmæssig ceremoni, og ideelt efter at beseglingsordinansen i templet er foretaget. De må ene og alene deles med den, som er jeres evige ægtefælle.

Når man indtræder i det værdigt, omfatter det de mest udsøgte og ophøjede fysiske, følelsesmæssige og åndelige følelser, som er knyttet til ordet *kærlighed*. Denne del af livet har ikke noget sidestykke eller modstykke i hele den menneskelige erfaring. Den vil, når pagterne indgås og holdes, vare evigt: »For deri bliver nøglerne til det hellige præstedømme overdraget, så I kan få ære og herlighed« (L&P 124:34), »hvilken herlighed skal være en fylde og en forjættelse af efterkommere for evigt og altid« (L&P 132:19).

Men romantisk kærlighed er ikke fuldkommen, den er en optakt. Kærlighed næres, når børnene kommer, som stammer fra denne kilde til livet, der er betroet til de gifte par. Undfangelsen finder sted i en ægteskabelig omfavelse mellem mand og hustru. Et lille legeme begynder at forme sig efter en plan med en enestående kompleksitet. Et barn fødes mirakuløst, skabt i sin jordiske fars og mors billede. I dette jordiske legeme findes en ånd, som er i stand til at føle og opfatte åndelige ting. I dette lille barns jordiske legeme ligger den kraft, som kan skabe efterkommere i dets eget billede.

»Ånden og legemet udgør menneskets sjæl« (L&P 88:15), derfor er der åndelige og fysiske love, som vi skal adlyde, hvis vi skal være lykkelige. Der findes evige love, som er knyttet til denne skaberkraft, »uigenkaldeligt fastsat i himlen, før denne verdens grundlæggelse, på hvilken alle velsignelser er baseret« (L&P 130:20). Der findes åndelige love, som definerer de moralske standarder for menneskeheden (se JSO Rom 7:14-15 (i Guide til Skrifterne); 2 Ne 2:5; L&P 29:34; 134:6). Der findes pagter, som binder, besegler, sikrer og giver løfte om evige velsignelser.

Alma belærte sin søn: »Se også til, at du tøjler alle dine lidenskaber, så du kan være fyldt af kærlighed« (Alma 38:12). Et bidsel, som man tøjler med, bruges til at styre og vejlede. Vores lyst skal kontrolleres. Når denne skaberkraft benyttes i henhold til loven, vil den velsigne og helliggøre (se *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph F. Smith*, 1999, s. 158-159).

Der findes fristelser overalt. Efter som modstanderen ikke kan skabe liv, er han jaloux på alle, der har denne himmelske kraft. Han og de, der fulgte ham, blev nedstyrtet og mistede retten til et jordisk legeme. »Han stræber efter at gøre alle mennesker elendige, ligesom han selv er« (2 Ne 2:27). Han vil, hvis han kan, friste os, så han kan fornedre, korrumpere og om muligt ødelægge denne gave, hvorved vi kan få evigt afkom, hvis vi er værdige (se L&P 132:28-31).

Hvis vi forurener livets kilder og leder andre til at overtræde på denne måde, så vil der være straffedomme, som er »svære« og »tunge at bære« (L&P 19:15), sværere end alt det fysiske velvære nogensinde kan være værd.

Alma sagde til sin søn Corianton: »Ved du ikke, min søn, at dette er en

vederstygghed i Herrens øjne, ja, yderst vederstyggeligt, mere end alle andre synder, bortset fra det at udgyde uskyldigt blod eller at fornægte Helligånden?« (Alma 39:5). Vi kan ikke undslippe konsekvenserne, når vi overtræder.

Den eneste lovlige og bemyndigede anvendelse af skaberkraften er mellem ægtemand og hustru, en mand og en kvinde, som er blevet lovformeligt og retmæssigt gift. Alt andet er et brud på Guds befalinger. Giv ikke efter for modstanderens forfærdelige fristelser, for I kommer til at betale for enhver overtrædelsesgæld, indtil I »har betalt den sidste øre« (Matt 5:26).

I intet kommer Guds gavmildhed og nåde tydeligere til udtryk end i omvendelse.

Når vores fysiske legeme bliver skadet, kan det hele sig selv, nogle gange med hjælp fra en læge. Hvis skaden er omfattende, så kan man dog ofte få et ar som påmindelse om skaden.

Det er en anden situation med vores ånd. Vores ånd bliver skadet, når vi begår fejl og synder. Men i modsætning til vores fysiske legeme har vi på grund af Jesu Kristi forsoning ikke nogle ar, når omvendelsesprocessen er færdig. Løftet lyder således: »Se, den, der har omvendt sig fra sine synder, ham er de tilgivet, og jeg, Herren, husker ikke mere på dem« (L&P 58:42).

Når vi taler om ægteskab og familieviv, så tænker man uundgåeligt:

»Hvad med undtagelserne?« Nogle er født med begrænsninger og kan ikke få børn. Nogle uskyldige har et forlist ægteskab grundet deres ægtefælles utroskab. Andre bliver ikke gift og er værdige enlige.

Jeg kommer med denne trøst nu: Gud er vor Fader! Al den kærlighed og barmhjertighed, som en ideel jordisk far besidder, findes i overflod, i større mål end mennesket kan fatte, hos ham, der er vor Fader og vor Gud. Hans dom er retfærdig; hans nåde uden ende; hans evne til at opveje er ud over jordisk sammenligning. »Har vi alene i dette liv sat vort håb til Kristus, er vi de ynkværdigste af alle mennesker (1 Kor 15:19).

Jeg bruger nu ordet *tempel* med ærbødighed. Jeg forestiller mig et beseglingsværkse med et alter, som et ungt par knæler ved. Denne hellige tempelordinance er meget mere end blot et bryllup, for dette ægteskab kan blive beseglet af forjættelsens hellige Ånd, og skrifterne erklærer, at vi »skal arve troner, riger, fyrstendømmer og magter, herredømmer« (L&P 132:19). Jeg kender den glæde, der venter dem, som tager imod denne himmelske gave og bruger den værdigt.

Søster Donna Smith Packer og jeg har været side om side i ægteskabet i knap 70 år. Når det gælder min hustru, vore børns mor, så er jeg målløs. Mine følelser er så intense, og min taknemlighed så stor, at jeg næsten ikke kan

ytte noget. Vore børn og vore børnebørn er den største belønning, som vi har fået i dette liv og i det kommende liv. Her mod afslutningen af vores jordiske liv er jeg taknemlig for hvert øjeblik, jeg har med hende ved min side, og det løfte, som Herren har givet om, at der ikke er nogen slutning.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus og den levende Guds Søn. Han er overhovedet for Kirken. De familier, der er påbegyndt her på jorden, kan gennem hans forsoning og præstedømmets kraft være sammen i evighederne. Forsoningen, som kan gøre krav på hver af os, har ingen ar. Det betyder, at lige meget, hvad vi har gjort, eller hvor vi har været, eller hvordan noget er sket, hvis vi virkelig omvender os, så har han lovet, at han vil sone. Og da han sonede, bragte han det i orden. Der er så mange af os, der kæmper med skyldfølelser uden rigtig at vide, hvordan vi kan slippe for dem. I slipper for dem ved at tage imod Kristi forsoning, og alle hjertesorger kan vendes til skønhed og kærlighed og evighed.

Jeg er så taknemlig for Herren Jesu Kristi velsignelser, for skaberkraften, for forløsningens kraft, for forsoningen – den forsoning, der kan fjerne hver en plet, lige meget hvor vanskelig den er, eller hvor lang tid den har været der, eller hvor mange gange den kommer igen. Forsoningen kan sætte jer fri igen, så I kan gå fremad, rene og værdige, så I kan fortsætte på den vej, som I har valgt her i livet.

Jeg vidner om, at Gud lever, at Jesus er Kristus, at forsoningen ikke er generel for hele Kirken. Forsoningen er individuel, og hvis I har noget, der generer jer – nogle gange for så lang tid siden, at I knap kan huske det – så anvend forsoningen. Den vil gøre det rent igen, og I og han vil ikke huske jeres synder mere. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Linda K. Burton
Hjælpeforeningens hovedpræsident

Vi stiger op sammen

Som mænd og kvinder, der holder vore pagter, er vi nødt til at opløfte hinanden og hjælpe hinanden til at blive de mennesker, som Herren ønsker, vi skal blive.

Jeg har hørt fra mange søstre, at det, de elsker højest, udover de inspirerende taler, musik og bønner, der altid rører os under generalkonferencen, er at se Det Første Præsidentskab og De Tolvs Kvorum, når de forlader denne forhøjning sammen med deres evige ægtefælle. Og elsker vi ikke bare alle at høre brødrene udtrykke deres kærlighed til dem?

Da Boyd K. Packer talte om sin hustru, Donna, fortalte han: »På grund af det kald, jeg har, er jeg forpligtet til at fortælle sandheden: Hun er fuldkommen.«¹

»Hun er mit livs solstråle,«² sagde præsident Dieter F. Uchtdorf om sin hustru, Harriet.

Præsident Henry B. Eyring sagde om sin hustru, Kathleen: »Hun har altid fået mig til at ønske at yde mit bedste.«³

Og præsident Thomas S. Monson sagde, da han talte om sin elskede Frances: »Hun var mit livs kærlighed, min betroede partner og min bedste ven. At sige, at jeg savner hende, beskriver overhovedet ikke dybden af mine følelser.«⁴

Jeg vil også gerne udtrykke min kærlighed til min elskede partner, Craig. Han er min dyrebare gave! Med henvisning til min mand lover en hellig

og påskønnet sætning fra min patriarkalske velsignelse, at mit liv og mine børns liv »vil være i sikkerhed i hans varetægt«. Det er tydeligt for mig, at Craig har fået det løfte til at gå i opfyldelse. Jeg låner nogle ord fra Mark Twain og siger: »Livet uden [Craig] ville ikke være et liv.«⁵ Jeg elsker alt ved ham, hud og hår!

Guddommelige roller og ansvar

I dag ønsker jeg at hædre ægtemænd, fædre, brødre, sønner og onkler, der ved, hvem de er, og som gør deres bedste for at udfylde de roller, Gud har givet dem. Disse roller står

beskrevet i familieproklamationen og omfatter at præsidere i retskaffenhed over, forsørge samt beskytte deres familie. I skal vide, at jeg godt er klar over, at emner som faderrollen, moderskab og ægteskab er svært for mange. Jeg ved, at nogle kirkemedlemmer føler, at deres hjem aldrig bliver det, de opfatter som idealet. Mange er blevet såret på grund af forsømmelse, misbrug, afhængigheder, upassende traditioner og kulturer. Jeg billiger ikke disse mænd eller kvinders handlinger, der enten bevidst eller ubevidst har forårsaget smerte og fortvivlelse i deres hjem. Men i dag vil jeg tale om noget andet.

Jeg er overbevist om, at en mand aldrig er mere tiltrækkende for sin hustru, end når han tjener i de roller, Gud har givet ham som værdig præstedømmebærer – især i hjemmet. Jeg elsker og tror på de ord, som præsident Packer talte til værdige ægtemænd og fædre: »I har kraften i præstedømmet direkte fra Herren for at beskytte jeres hjem. Der vil være tider, hvor alt, der står som skjold mellem jeres familie og modstanderens unoder, vil være den kraft.«⁶

Åndelige ledere og undervisere i hjemmet

Tidligere i år deltog jeg i begravelsen af en almindelig, men ganske særlig mand – min mands onkel Don. En af onkel Dons sønner fortalte om en oplevelse, han havde haft som barn, kort tid efter at hans forældre havde købt deres første hus. Eftersom der var fem små børn, som alle skulle have mad og tøj, var der ikke penge nok til at indhegne haven. Fordi onkel Don tog sin guddommelige rolle som familiens beskytter alvorlig, hentede han nogle små pinde, tog noget snor og bandt snoren fra pind til pind om hele haven. Han kaldte derefter på sine børn. Han viste dem pindene og

snoren og forklarede dem, at hvis de blev indenfor det midlertidige hegn, ville de være i sikkerhed.

En dag så nogle forbavsende besøgsledere, da de nærmede sig huset, hvordan fem små børn stod lydigt for enden af snoren og kiggede længselsfuldt efter den bold, der var hoppet udenfor hegnet og ud på vejen. Et lille barn løb ind og hentede sin far, som løb ud og hentede bolden.

Senere under begravelsen udtrykte den ældste søn grædende, at alt, hvad han nogen sinde har håbet på at opnå i sit liv, var at blive som sin kære far.

Præsident Ezra Taft Benson har sagt: »Kære ægtemænd og fædre i Israel – I kan gøre så utrolig meget for jeres families frelse og ophøjelse! ...

Glem ikke jeres hellige kaldelse som far i Israel – det er jeres vigtigste kaldelse i tid og al evighed – en kaldelse, som I aldrig kan blive afløst fra.

I må være med til at skabe et hjem, hvor Herrens Ånd kan bo.«⁷

Profetens ord er relevante for os i dag.

Det må være svært for mænd i pagten at leve i en verden, der ikke blot nedværdiger deres guddommelige roller og ansvar, men også sender falske budskaber om, hvad det vil sige at være en »rigtig mand«. Et falsk budskab er: »Alt handler om mig.« I

den anden ende af skalaen findes det nedværdigende og hånende budskab, at der ikke længere er brug for ægtemænd og fædre. Jeg bønfalder jer om ikke at lytte til Satans løgne! Han har mistet det hellige privilegium, at han en dag kan blive ægtemand eller far. Fordi han er jaloux på dem, som har de hellige roller, han aldrig skal udfylde, er det hans hensigt at gøre »alle mennesker elendige, ligesom han selv er!«⁸

Opløft og hjælp hinanden i vore supplerende roller

Brødre og søstre, vi har brug for hinanden! Som mænd og kvinder, der holder vore pagter, er vi nødt til at opløfte hinanden og hjælpe hinanden til at blive de mennesker, som Herren ønsker, vi skal blive. Og vi er nødt til at arbejde sammen om at opløfte den opvoksende slægt og hjælpe dem til at nå deres guddommelige potentiale som arvinger til evigt liv. Vi kunne gøre, som ældste Robert D. Hales og hans hustru, Mary, gjorde og følge ordsproget: »Du løfter mig, og jeg løfter dig, og vi stiger op sammen.«⁹

Vi ved fra skrifterne, at »det er ikke godt, at mennesket er alene.« Derfor skabte vor himmelske Fader »en hjælper, der svarer til ham.«¹⁰ Det var en *hjælper*, der passede til, var

værdig til og svarede til ham.¹¹ Vore to hænder ligner fx hinanden, men de er ikke ens. De er faktisk modsætninger, men de supplerer hinanden og passer sammen. Gennem samarbejde bliver de stærkere.¹²

I et kapitel om familien indeholder Kirkens håndbog denne udtalelse: »Mænds og kvinders natur er således, at de komplementerer hinanden.«¹³ Bemærk, at der ikke står »konkurrerer med hinanden«, men »komplementerer hinanden! Vi er her for at hjælpe, opløfte og glæde hinanden, når vi forsøger at blive det allerbedste, vi kan. Søster Barbara B. Smith kom med denne kloge udtalelse: »Vi kan få så megen større lykke, når vi kan glæde os over andres succeser og ikke kun vore egne.«¹⁴ Når vi søger at »komplementere« snarere end at »konkurrere«, er det så meget nemmere at heppe på hinanden!

Da jeg var en ung mor til flere små børn, fandtes der ingen, der på dage fyldt med bleskift, opvask og disciplinering mere begejstret sang primary-sangen: »Jeg er glad, når far kommer hjem.«¹⁵ Jeg er dog ked af at indrømme, at jeg ikke altid var lykkelig, når Craig kom glad ind af døren efter en hård dag på arbejde. Han hilste altid på os alle med et knus og et kys og vendte mange svære og somme

tider kaotiske dage til en glædelig tid sammen med far. Jeg ville ønske, jeg havde været mindre optaget af den endeløse liste med ting, der stadig skulle gøres, og ligesom han havde været mere fokuseret på det, der betyder mest. Så ville jeg oftere være stoppet op og have nydt den hellige tid sammen som familie og oftere have takket ham for at velsigne vores liv!

Lad os ofte tale venlige ord til hinanden

For ikke så lang tid siden fortalte en trofast søster mig om en stor bekymring, hun havde bedt om i et stykke tid. Hendes bekymring handlede om nogle søstre i hendes menighed. Hun fortalte mig, hvor ondt det gjorde at se, at de somme tider talte respektløst til og om deres mænd, selv foran deres børn. Hun fortalte mig derefter, hvordan hun som ung pige oprigtigt havde ønsket og bedt om at finde og gifte sig med

en værdig præstedømmebærer og opbygge et lykkeligt hjem sammen med ham. Hun var opvokset i et hjem, hvor hendes mor havde haft bukserne på, og hendes far havde givet efter for hendes mors krav for at bevare freden i hjemmet. Hun følte, at der fandtes en bedre måde. Hun havde ikke set det i det hjem, hvor hun voksede op, men når hun inderligt bad om vejledning, velsignede Herren hende med en viden om, hvordan hun sammen med sin mand kunne skabe et hjem, hvor Ånden ville blive budt velkommen. Jeg har været i det hjem og kan vidne om, at det er et helligt sted!

Søstre og brødre, hvor ofte taler vi bevidst venlige ord til hinanden?¹⁶

Vi kan teste os selv ved at stille nogle få spørgsmål. Med lidt tilpasning kan disse spørgsmål passe på de fleste af os, hvad enten vi er gift eller enlige, uanset hvordan vores situation i hjemmet er.

1. Hvornår roste jeg sidst min ægtefælle, enten da vi var alene eller foran vores børn?
2. Hvornår takkede jeg sidst for, udtrykte min kærlighed til eller bad oprigtigt i tro for ham eller hende?
3. Hvornår stoppede jeg sidst mig selv i at sige noget, jeg vidste ville såre ham eller hende?
4. Hvornår undskyldte jeg sidst og bad ydmygt om tilgivelse – uden at tilføje ordene »men hvis blot du havde« eller »men hvis blot du ikke havde«?
5. Hvornår valgte jeg sidst at være glad i stedet for at have »ret«?

Hvis nogen af disse spørgsmål har fået jer til at krumme tæer og føle en snert af skyld, så husk, at ældste David A. Bednar har sagt, at »skyld er for vores ånd, hvad smerte er for vores krop – en advarsel mod fare og en beskyttelse mod yderligere skade«.¹⁷

Jeg opfordrer os alle til at give agt på ældste Jeffrey R. Hollands inderlige bøn: »Brødre og søstre, i denne lange evige stræben efter at blive mere som vor Frelser, lad os da prøve at blive »fuldkomne« mænd og kvinder i det mindste på én måde nu – ved ikke at fejle i ord, eller sagt på en mere positiv måde, ved at tale med en ny tunge, engles tunge.«¹⁸

Mens jeg har forberedt mig til denne tale her i dag, har Ånden undervist mig, og jeg har forpligtet mig til oftere at tale venlige ord til og om min elskede partner, til at opløfte mændene i min familie og udtrykke min taknemlighed for den måde, hvorpå de udfylder deres guddommelige og supplerende roller. Og jeg har forpligtet mig til at følge ordsproget: »Du løfter mig, og jeg løfter dig, og vi stiger op sammen.«

Ældste Dallin H. Oaks
De Tolv Apostles Kvorum

Vil I slutte jer til mig i at søge Helligåndens hjælp til at undervise os i, hvordan vi bedre kan løfte hinanden i vore supplerende roller som børn i pagten af vore kære himmelske forældre?

Jeg ved, at vi kan gøre det gennem Jesu Kristi forsonings opbyggende kraft og vores tro på ham. Jeg beder om, at vi vil sætte vores lid til ham for at hjælpe hinanden til at leve lykkeligt og evigt, idet vi sammen stiger op. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Boyd K. Packer, i »Donna Smith Packer Receives Family History Certificate from BYU«, news.byu.edu/archive12-jun-packer.aspx.
2. Dieter F. Uchtdorf, i Jeffrey R. Holland, »Ældste Dieter F. Uchtdorf: Mod nye horisonter«, *Liahona*, mar. 2005, s. 10.
3. Henry B. Eyring, i Gerald N. Lund, »Ældste Henry B. Eyring: Formet af »stærke påvirkninger«, *Stjernen*, apr. 1996, s. 31.
4. Thomas S. Monson, »Jeg lader dig ikke i stikken og svigter dig ikke«, *Liahona*, nov. 2013, s. 85.
5. Mark Twain, *Evas dagbog*, 1966.
6. Boyd K. Packer, »Præstedømmets kraft«, *Liahona*, maj 2010, s. 9.
7. Ezra Taft Benson, »Til fædrene i Israel«, *Stjernen*, jan. 1988, s. 51.
8. 2 Ne 2:27.
9. Se Robert D. Hales, »Vores hellige pligt til at beskytte familien«, *Liahona*, juli 1999, s. 40; se også LaRene Gaunt, »Ældste Robert D. Hales: Vend ærefuldt tilbage«, *Stjernen*, apr. 1995, s. 31.
10. 1 Mos 2:18.
11. 1 Mos 2:18, fodnote b i den engelske SDH-udgave af Bibelen.
12. Se Bruce K. Satterfield, »The Family under Siege: The Role of Man and Woman«, præsentation ved uddannelsesuge på Ricks College, 7. juni 2001, s. 4; emp.byui.edu/SATTERFIELD/PDF/RoleManWoman2.pdf.
13. *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, 1.3.1.
14. Barbara B. Smith, »Af ét hjerte«, *Den danske Stjerne*, nov. 1982, s. 46.
15. »Når far kommer hjem«, *Børnenes sangbog*, s. 110.
16. »Let Us Oft Speak Kind Words«, *Hymns*, nr. 232.
17. David A. Bednar, »Vi tror, at vi skal være kyske«, *Liahona*, maj 2013, s. 44.
18. Jeffrey R. Holland, »Engles tunge«, *Liahona*, maj 2007, s. 18.

Lignelsen om sædemanden

Det er op til hver enkelt af os at prioritere og gøre det, der gør vores jord god og vores høst stor.

Mennesker tildeler ikke emnerne for talerne til generalkonferencen. Det sker ved tilskyndelser fra Ånden. Mange emner handler om de jordiske bekymringer, som vi alle har. Jesus underviste ikke i, hvordan man overvandt de jordiske udfordringer eller den politiske undertrykkelse på sin tid. Tilsvarende inspirerer han normalt sine nutidige tjenere til at tale om, hvad vi skal gøre for at forbedre vores liv som forberedelse til at vende tilbage til vores himmelske hjem. I denne påskeweekend har jeg følt mig tilskyndet til at tale om de dyrebare og evige lærdomme i en af Jesu lignelser.

Lignelsen om sædemanden er en af de få lignelser, der bliver gengivet i alle tre synoptiske evangelier. Det er også en af de få lignelser, som Jesus forklarede for sine disciple. Den sæd, der blev sået, var »ordet om Riget« (Matt 13:19), »ordet« (Mark 4:14) eller »Guds ord« (Luk 8:11) – Mesterens og hans tjeneres lærdomme.

De forskellige typer jord, hvor sæden bliver sået, repræsenterer de forskellige måder, hvorpå mennesker modtager og følger disse lærdomme. Så den sæd, der »faldt ... på vejen«

(Mark 4:4) har ikke nået den jordiske jord, hvor den måske kunne have groet. Den er ligesom lærdomme, der falder på et forhærdet eller uforberedt hjerte. Jeg vil ikke sige mere om det. Mit budskab handler om de af os, der har forpligtet sig til at blive Kristi tilhængere. Hvad gør vi med Frelserens lærdomme i vores tilværelse?

Lignelsen om sædemanden advarer os om omstændigheder og holdninger, der kan afholde enhver, der har modtaget sæden med evangeliets budskab, fra at frembringe en god høst.

I. Klippegrund, ingen rødder

Noget af sæden »faldt på klippegrund, hvor der ikke var ret meget jord, og det kom straks op, fordi der kun var et tyndt lag jord; og da solen kom højt på himlen, blev det svedet, og det visnede, fordi det ikke havde rod« (Mark 4:5-6).

Jesus forklarede, at dette beskrev dem, »der straks tager imod ordet med glæde, når de har hørt det«, men fordi de ikke har »rod i sig ... så når der kommer trængsler eller forfølgelse på grund af ordet, falder de straks fra« (Mark 4:16-17).

Hvad gør, at hørere ikke har »rod i sig«? Det er den situation, hvor nye medlemmer blot er blevet omvendt til missionærerne eller til Kirkens mange tiltalende egenskaber eller til de mange gode frugter ved at være medlem af Kirken. Hvis man ikke har rod i ordet, så vil man, når der opstår modgang, blive svedet og visne. Men selv dem, der er vokset op i Kirken – som har været medlemmer i lang tid – kan havne i en situation, hvor de ikke har rod i sig. Jeg har kendt nogle af dem – medlemmer uden en fast og varig omvendelse til Jesu Kristi

evangelium. Hvis vi ikke er rodfæstet i evangeliets lærdomme og konsekvent efterlever det, så kan enhver af os udvikle et hårdt hjerte, som er en klippegrund for åndelig sæd.

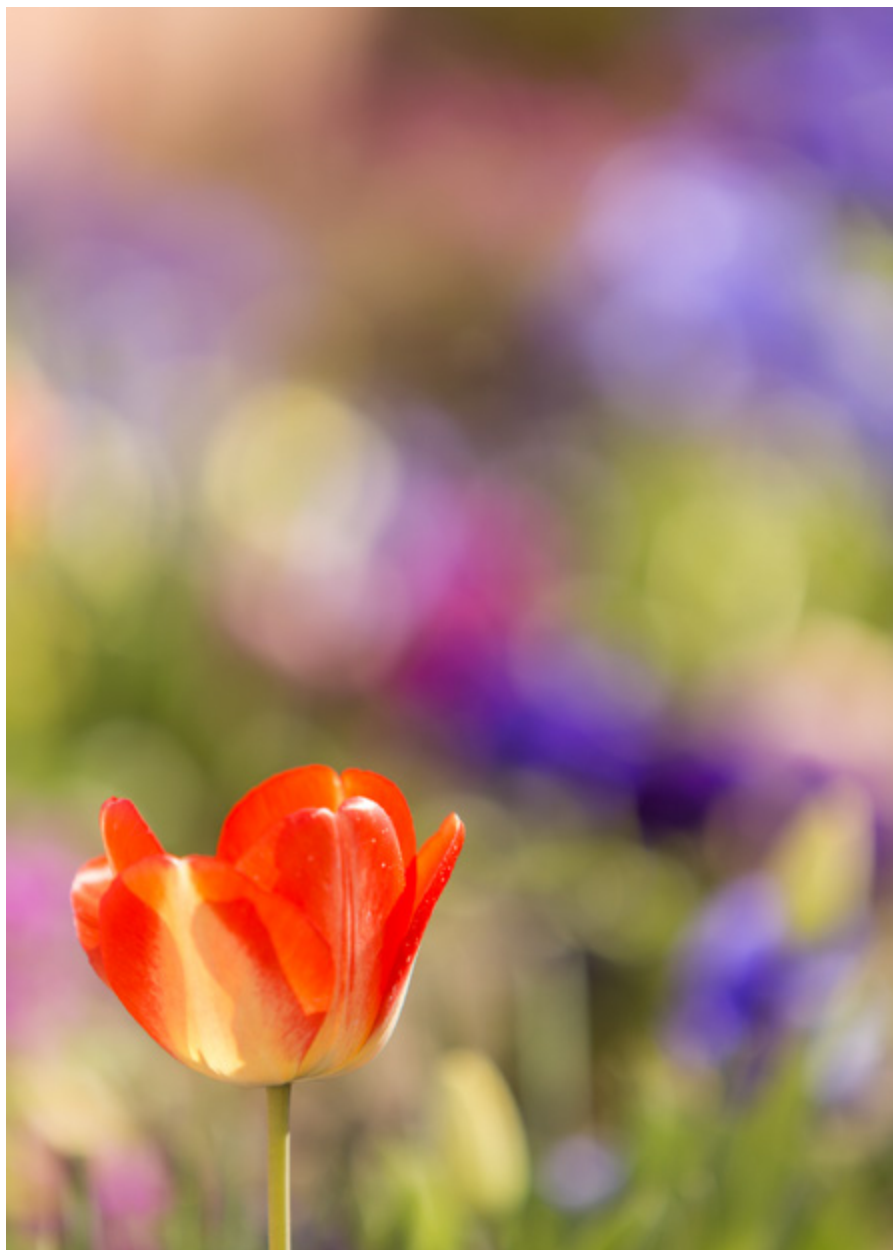
Åndelig føde er nødvendig for åndelig overlevelse, især i en verden, der bevæger sig væk fra troen på Gud, og det, der ubetinget er rigtigt og forkert. I en tid, der er domineret af internettet, som mangedobler styrken af budskaber, der truer troen, må vi øge vores kontakt med åndelig sandhed for at styrke vores tro og forblive rodfæstet i evangeliet.

I unge mennesker, hvis denne lærdom synes for generel, så er der her et konkret eksempel. Hvis nadveren bliver omdelt, og I sms'er eller hvisker eller spiller videospil eller gør noget andet, der afholder jer fra at få den nødvendige åndelige føde, skærer I jeres åndelige rødder over og bevæger jer hen mod klippegrunden. I gør jer selv sårbare over for at visne, når I møder problemer som isolation, trusler eller latterliggørelse. Og det gælder også for de voksne.

En anden ting, der potentielt kan ødelægge åndelige rødder, hvilket bliver forøget af nuværende teknologi, men som ikke kun gælder på dette område, er at fokusere udelukkende på detaljerne ved evangeliet eller Kirken. Det begrænsede perspektiv fokuserer på en særlig læresætning eller praksis eller en formodet mangel hos en leder og ignorerer de mange aspekter ved evangeliets plan og de personlige og fælles frugter, der kommer ved høsten. Præsident Gordon B. Hinckley gav en levende beskrivelse af et aspekt ved dette begrænsede perspektiv. Han fortalte nogle tilhørere på BYU om politiske kommentatorer, »der var opfyldt af indignation« på grund af nogle begivenheder, der var sket på det tidspunkt. »Med indstuderet kunstfærdighed udgød de eddikesure, vrede skældsord ... Det er i sandhed,« konkluderede han, »tid og sted for den begavede citronspiser.«¹ Vi skal i modsætning hertil være moderate og mådeholdne i kritik og altid søge at se det store billede i Guds majestætiske værk for at være sikkert rodfæstet i evangeliet.

II. Tidsler: Denne verdens bekymringer og rigdommens blændværk

Jesus sagde, at »noget faldt mellem tidsler, og tidslerne voksede op og

kvalte det, så det ikke gav udbytte« (Mark 4:7). Han forklarede, at »det er dem, som har hørt ordet, men denne verdens bekymringer og rigdommens blændværk og lyst til alt muligt andet kommer til og kvæler ordet, så det ikke bærer frugt« (Mark 4:18-19). Det er i sandhed en advarsel, som vi alle skal give agt på.

Jeg vil først tale om rigdommens blændværk. Hvor end vi er på vores åndelige rejse – uanset tilstanden af vores omvendelse – så bliver vi alle fristet af dette. Når holdninger eller prioriteter er fokuseret på at opnå, bruge

eller eje ting, så kalder vi det materialisme. Der er sagt og skrevet så meget om materialisme, at der ikke behøver at blive tilføjet noget her.² De, der tror på det, der kaldes velstandens teologi, ligger under for »rigdommens blændværk«. Velstand eller en betydelig indkomst er ikke et tegn på himmelsk velvilje, og manglen på samme er ikke et bevis på himmelsk mishag. Da Jesus fortalte en trofast tilhænger, at han kunne arve evigt liv, hvis blot han ville give alt, hvad han ejede, til de fattige (se Mark 10:17-24), sagde han ikke, at det var forkert at *eje* værdier, men det

var mandens *holdning* til dem, som var forkert. Som vi alle ved, så priste Jesus den barmhjertige samaritaner, der brugte den samme slags penge til at tjene et af sine medmennesker, som Judas brugte til at forråde sin Frelser. Roden til alt ondt er ikke penge, men *kærligheden til penge* er (se 1 Tim 6:10).

Mormons Bog fortæller om en tid, hvor Guds kirke »begyndte ... at stagnere i sin fremgang« (Alma 4:10), fordi »kirkens folk begyndte ... at lade hjertet blive optaget af rigdom og af verdens tomme ting« (Alma 4:8). Hvem, der end har en overflod af materielle ting, er i fare for at blive åndeligt »bedøvet« af rigdomme og andre af verdens ting.³ Det er en passende indledning til den næste af Frelserens lærdomme.

De mest spidsfindige tidsler, som kvæler effekten af evangeliets ord, er de verdslige kræfter, som Jesus kaldte »livets bekymringer og rigdomme og nydelser« (Luk 8:14). Der er for mange til at nævne dem alle. Nogle eksempler må være tilstrækkeligt.

Ved en lejlighed irettesatte Jesus sin øverste apostel, Peter, og sagde til ham: »Du vil bringe mig til fald. For du vil ikke, hvad Gud vil, men hvad mennesker vil« (Matt 16:23; se også L&P 3:6-7; 58:39). At ville menneskenes ting betyder, at vi i handling, vore prioriteter og vore tanker sætter denne verdens bekymringer foran det, der hører Gud til.

Vi overgiver os til »livets ... nydelser«, (1) når vi er afhængige, hvilket svækker handlefriheden, Guds dyrebare gave; (2) når vi bliver fristet af trivielle forstyrrelser, som fører os væk fra det, der har evig betydning, og (3) når vi føler, at vi er berettiget til noget, hvilket svækker den personlige udvikling, der er nødvendig for, at vi kan blive værdige til vores evige arv.

Vi er overvældet af dette livs bekymringer, når vi bliver paralyseret af frygt for fremtiden, hvilket hindrer, at vi går fremad i tro, idet vi stoler på Gud og hans løfter. For 25 år siden talte min højt agtede lærer fra BYU Hugh W. Nibley om farerne ved at overgive os til denne verdens bekymringer. I et interview blev han spurgt om, hvorvidt forholdene i verden og vores pligt til at sprede evangeliet gjorde det ønskværdigt at finde nogle måder, »hvorpå vi i Kirken kunne tilpasse os mere efter verden«.⁴

Hans svar var: »Sådan har det altid været for Kirken, ikke? Man skal være villig til at fornærme nogen, man skal være villig til at løbe en risiko. Det er her, at troen kommer ind ... Vores forpligtelse skal være en prøve, det skal være svært, og det skal i forhold til verdens betingelser være upraktisk.«⁵

Denne prioritering af evangeliet blev bekræftet på BYU for blot et par måneder siden af en meget anset katolsk leder, Charles J. Chaput, Philadelphias ærkebiskop. I forbindelse med de bekymringer, som de sidste dages hellige og katolikkerne har til fælles, såsom »ægteskab og familie, vores seksualitet, livets ukrænkelighed og vigtigheden af religiøs frihed«, sagde han dette:

»Jeg vil endnu engang gerne understrege betydningen af virkelig at efterleve det, som vi hævder at tro på. Det skal være vores prioritet – ikke blot for os selv og i vores familie, men i vore kirker, vore politiske valg, vore forretningsanliggender, vores behandling af de fattige; med andre ord, i alt, hvad vi gør.

»Det her er grunden til, at det er vigtigt,« fortsatte han. »Lær af katolikkernes erfaring. Vi katolikker tror, at vores kald er at være surdej i samfundet. Men der er en hårfin balance mellem at være en

surdej i samfundet og på at blive spist af samfundet.⁶

Frelserens advarsel om, at denne verdens bekymringer kvæler Guds ord i vores liv, udfordrer os i sandhed i forhold til at lade vore prioriteter – vore ønsker – være fokuseret på Guds bud og ledelsen af hans kirke.

Frelserens eksempler kan få os til at tænke på denne lignelse som lignelsen om jordtyper. Jordens egnethed afhænger af hjertet hos den enkelte, der møder evangeliets frø. I forhold til åndelige lærdomme er nogle hjerter hårde og uforberedte, nogle er som en klippe, da de ikke er blevet brugt, og nogle er fokuseret på verdslige ting.

III. Faldt i god jord og gav udbytte

Lignelsen om sædemanden slutter med Frelserens beskrivelse af sæden, der »faldt i god jord og gav udbytte« i forskellige grader (Matt 13:8). Hvordan kan vi forberede os selv på at være den gode jord og få den gode høst?

Jesus forklarede, at »den gode jord, det er dem, der hører ordet og bevarer det i et smukt og godt hjerte, er udholdende og bærer frugt« (Luk 8:15). Vi har evangeliets frø. Det er op til hver enkelt af os at prioritere og gøre det, der gør vores jord god og vores høst stor. Vi skal søge at være fast rodfæstet og omvendt til Jesu Kristi evangelium (se Kol 2:6-7). Vi opnår denne omvendelse ved at bede, ved at læse i skriften, ved at tjene og ved regelmæssigt at få nadveren, så vi altid kan

have hans Ånd hos os. Vi skal også søge den mægtige forandring i hjertet (se Alma 5:12-14), der erstatter onde ønsker og selviske bekymringer med Guds kærlighed og ønsket om at tjene ham og hans børn.

Jeg vidner om sandheden af disse ting, og jeg vidner om vor Frelser, Jesus Kristus, hvis lærdomme viser vejen, og hvis forsoning gør det alt sammen muligt. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Gordon B. Hinckley, »Let Not Your Heart Be Troubled«, foredrag på Brigham Young University, 29. okt. 1974, s. 1; speeches.byu.edu.
2. Se fx Dallin H. Oaks, »Materialism«, kapitel 5 i *Pure in Heart*, 1988, s. 73-87.
3. Jeg kan takke ældste Neal A. Maxwell for dette mindeværdige billede (se Neal A. Maxwell, »These Are Your Days«, *Ensign*, okt. 2004, s. 26).
4. James P. Bell, i »Hugh Nibley, in Black and White«, *BYU Today*, maj 1990, s. 37.
5. Hugh Nibley, i »Hugh Nibley, in Black and White«, s. 37-38.
6. Charles J. Chaput, »The Great Charter at 800: Why It Still Matters«, *First Things*, 23. jan. 2015, firstthings.com/web-exclusives/2015/01/the-great-charter-at-800; se også Tad Walch, »At BYU, Catholic Archbishop Seeks Friends, Says U.S. Liberty Depends on Moral People«, *Deseret News*, 23. jan. 2015, deseretnews.com/article/865620233/At-BYU-Catholic-archbishop-seeks-friends-says-US-liberty-depends-on-moral-people.html. Ærkebiskop Chaput sagde også, at »nogle af vore bedste katolske institutioner har enten mistet eller i høj grad blødgjort deres religiøse identitet ... Brigham Young er et usædvanligt universitet ... fordi det er et læringscenter, der bliver beriget af dets religiøse identitet. Mist den aldrig« (»The Great Charter at 800«).

Ældste L. Whitney Clayton
De Halvfjerds' Præsidium

Vælg at tro

Frelseren har givet sit evangelium som et lys til at vejlede dem, der vælger at tro på og følge ham.

Sidste januar fløj syvårige Sailor Gutzler og hendes familie fra Florida til Illinois i et privatfly. Sailors far fløj flyet. Lige efter mørkets frembrud opstod der et mekanisk problem, og flyet styrtede ned i Kentuckys kulsorte bakker, hvor det endte med bunden i vejret i meget ujævnt terræn. Alle, undtagen Sailor, døde i ulykken. Hun brækkede sit håndled i styrtet. Hun havde fået nogle små sår og skrammer og havde mistet sine sko. Det var 3 grader – det var en kold, regnfuld vinteraften i Kentucky – og Sailor havde kun shorts, en T-shirt og en sok på.

Hun kaldte på sin mor og far, men ingen svarede. Hun samlede alt sit mod og begyndte at gå afsted efter hjælp på bare fødder, hun gik gennem bække, krydsede grøfter og trodsede brombærbuske. Fra toppen af en lille bakke så Sailor et lys i det fjerne omkring halvdanden kilometer væk. Hun snublede gennem mørket og krat mod lyset, og kom endelig frem til en venlig mand, hun aldrig havde mødt før, som skyndte sig at hjælpe hende. Sailor var i sikkerhed. Snart efter kom hun på hospitalet og fik hjælp, så hun kunne komme sig.¹

Sailor overlevede, fordi hun så lyset i det fjerne og kæmpede sig hen mod det – til trods for den ufremkommelige

bevoksning, den store tragedie, hun havde oplevet, og de skader, hun havde fået. Det er svært at forestille sig, hvordan det lykkedes for Sailor at gøre det, hun gjorde den nat. Men det, vi ved, er, at hun i lyset fra det fjerntliggende hus så en mulighed for at blive reddet. Der var håb. Hun fattede mod i det faktum, at lige meget, hvor slemt det så ud, så kunne hun finde sin redning i det lys.

Få af os vil nogensinde komme ud for en så oprivende oplevelse som

Sailor. Men vi vil alle på et eller andet tidspunkt krydse vores eget åndelige vildnis og foretage vore egne problemfyldte, følelsesladede rejser. I disse øjeblikke, uanset hvor mørke og tilsyneladende håbløse de kan være, så vil der, hvis vi søger efter det, *altid* være et åndeligt lys, som lyser for os, giver os håb og redning og lindring. Det lys skinner fra hele menneskeheden Frelser, der er verdens lys.

Åndeligt lys opfattes på en anden måde end fysisk lys. At kunne genkende Frelserens åndelige lys begynder med vores villighed til at tro. Gud kræver, at vi til at begynde med i det mindste ønsker at tro. »Hvis I vil vågne op og vække jeres evner ... og udøve den *mindste smule* tro,« siger profeten Alma, »ja, selv om I ikke kan gøre mere end *ønske* at tro, lad da det ønske virke i jer, indtil I tror på en sådan måde, at I kan give plads til en del af [Frelserens] ord.«²

Almas kald til os om at ønske at tro og »give plads« i vores hjerte til Frelserens ord minder os om, at den overbevisning og tro kræver, at vi selv vælger og handler. Vi skal »vågne op og vække [vore] evner«. Vi beder, før det gives os; vi søger, før vi finder; vi banker på, før der lukkes op for os. Vi bliver derefter lovet: »For enhver, der beder, får; og den, der søger, finder; og for den, der banker på, skal der lukkes op.«³

Der har ikke været nogen mere lidenskabelig og inderlig bøn om, at vi skulle tro end den, som selve Frelseren kom med, da han talte til sine vantro lyttere:

»Gør jeg ikke min faders gerninger, skal I ikke tro mig.

Men gør jeg dem, så tro gerningerne, selv om I ikke vil tro mig, for at I kan fatte og forstå, at Faderen er i mig og jeg i Faderen.«⁴

Hver eneste dag står vi hver især over for en prøve. Det er vores livs prøve: Vil vi vælge at tro på ham og tillade at lyset fra hans evangelium vokser i os, eller vil vi nægte at tro og insistere på at rejse alene i mørket? Frelseren har givet sit evangelium som et lys til at vejlede dem, der vælger at tro på og følge ham.

Efter ulykken havde Sailor et valg. Hun kunne have valgt at blive ved flyet i mørket, alene og bange. Men der lå en lang nat forude, og det ville bare blive koldere. Hun valgte en anden vej. Sailor klatrede op på en bakke, og der så hun et lys i horisonten.

Gradvist, efterhånden, som hun gik gennem natten mod lyset, blev det tydeligere. Men der må stadig have

været tider, hvor hun ikke kunne se det. Måske forsvandt det ud af syne, når hun var nede i en kløft eller bag ved træer eller buske, men hun fortsatte. Når Sailor kunne se lyset, kunne hun se, at hun var på rette vej. Hun vidste endnu ikke præcist, hvad lyset var, men hun blev ved at gå mod det baseret på det, hun vidste, og med tillid til og håb om, at hun ville se det igen, hvis hun blev ved med at gå i den rigtige retning. Hun har nok overlevet, fordi hun gjorde det.

Vores liv kan også være sådan. Der kan være tidspunkter, hvor vi er blevet såret, hvor vi er trætte, og hvor vores liv synes mørkt og koldt. Der kan være tider, hvor vi ikke kan se noget lys i horisonten, og vi kan have lyst til at

give op. Hvis vi er villige til at tro, hvis vi ønsker at tro, hvis vi vælger at tro, så vil Frelserens lærdomme og eksempel vise os vejen frem.

Vælg at tro

På samme måde som Sailor måtte tro, at hun ville finde sikkerhed i det fjerne lys, så skal vi også vælge at åbne vores hjerte for Frelserens guddommelige realitet – for hans evige lys og hans helbredende barmhjertighed. Profeter i alle tidsaldre har opfordret os til og endda bønfuldt os om at tro på Kristus. Deres formaninger afspejler et grundlæggende faktum: Gud tvinger os ikke til at tro. I stedet opfordrer han os til at tro ved at sende levende profeter og apostle til at undervise os, ved at give os skrifter og ved at tilskynde os gennem sin ånd. Det er os, der skal vælge at tage imod disse åndelige indbydelser, beslutte os for med vore åndelige øjne at se det åndelige lys, som han kalder os med. Beslutningen om at tro er det vigtigste valg, vi nogensinde træffer. Den former alle vore andre beslutninger.

Gud tvinger os ikke til at tro lige så lidt, som han tvinger os til at holde

buddene, og det på trods af hans fuldkomne ønske om at velsigne os. Alligevel er hans kald til os om at tro på ham – at udøve den mindste smule tro og give plads til hans ord – stadig gyldigt i vore dage. Som Frelseren sagde: »Jeg aflægger vidnesbyrd om, at Faderen befaler alle mennesker overalt at omvende sig og tro på mig.«⁵

Overbevisning og vidnesbyrd og tro er ikke passive principper. De sker ikke bare for os. Tro er ikke noget, vi vælger – vi håber på det, vi arbejder for det, og vi ofrer for det. Vi kommer ikke tilfældigt til at tro på Frelseren og hans evangelium lige så lidt, som vi tilfældigt beder eller betaler tiende. Vi vælger aktivt at tro på samme måde, som vi vælger at holde andre bud.

Omsæt tro til praksis

Sailor kunne i begyndelsen ikke vide, om det hun gjorde, da hun gik gennem underskoven, virkelig ville fungere. Hun vidste ikke, hvor hun var, og hun var såret; det var mørkt og koldt. Men hun forlod ulykkesstedet og drog afsted med et håb om at blive reddet, hun kravlede og krøb fremad, indtil hun så lys i det fjerne. Da hun

først havde set det, gjorde hun sit bedste for at gå fremad, idet hun huskede på det, hun havde set.

På samme måde skal vi give plads til håbet om, at vi vil finde åndeligt lys ved at favne troen i stedet for at vælge at tvivle. Vore handlinger er beviset på vores tro og bliver indholdet af vores overbevisning. Vi vælger at tro, når vi beder, og når vi læser i skrifterne. Vi vælger at tro, når vi faster, når vi holder sabbatsdagen hellig, og når vi tager til templet. Vi vælger at tro, når vi bliver døbt, og når vi tager nadveren. Vi vælger at tro, når vi omvender os og søger guddommelig tilgivelse og helbredende kærlighed.

Giv aldrig op

Nogle gange kan fremgang i åndelige ting synes langsom eller uregelmæssig. Nogle gange føler vi måske, at vi har mistet fodfæstet, at vi har begået fejl, eller at vore bedste bestræbelser på at finde Frelseren ikke virker. Hvis I har det på denne måde, så skal I ikke give op – aldrig nogensinde. Fortsæt med at tro på ham og hans evangelium og hans kirke. Ret jeres handlinger ind efter den tro. I de øjeblikke, hvor jeres

tros lys er blevet svagt, så lad jeres håb på Frelserens kærlighed og barmhjertighed, der findes i hans evangelium og hans kirke, overvinde jeres tvivl. Jeg lover jer, at han står parat til at modtage jer. Med tiden vil I komme til at se, at I har truffet det bedste valg, I overhovedet kunne træffe. Jeres modige beslutning om at tro på ham vil velsigne jer umådeligt og for evigt.

Velsignelserne ved at tro

Jeg har følt Frelserens barmhjertige kærlighed i mit liv. Jeg har søgt efter ham, når jeg selv har været i mørket, og han har rakt ud til mig med sit helbredende lys. En af de store glæder i mit liv har været at rejse rundt med min hustru, Kathy, og møde medlemmer af Kirken i mange dele af verden. Disse vidunderlige møder har lært mig og lært os om Guds kærlighed til sine børn. De har vist mig det ubegrænsede potentiale for lykke, som de, der vælger at følge Herren Jesu Kristi lærdomme, bliver velsignede med. Jeg har lært at tro på ham og hans forløsende kraft er den sande vej til »fred i denne verden og evigt liv i den tilkommende verden.«⁶

Jeg vidner om, at Jesus Kristus er lysets og håbets kilde for os alle. Jeg beder til, at vi alle må vælge at tro på ham. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Lindsey Bever, »How 7-Year-Old Sailor Gutzler Survived a Plane Crash«, *Washington Post*, 5. jan. 2015, washingtonpost.com; »Girl Who Survived Plane Crash Hoped Family »Was Just Sleeping«, 4. jan. 2015, myfox8.com; »Kentucky Plane Crash: Four Killed, Little Girl Survives«, 4. jan. 2015, news.com.au; »Young Girl, Sole Survivor of Kentucky Plane Crash«, 3. jan. 2015, jems.com.
2. Alma 32:27; fremhævelse tilføjet.
3. 3 Ne 14:8; se også v. 7.
4. Joh 10:37-38.
5. 3 Ne 11:32.
6. L&P 59:23.

Ældste L. Tom Perry
De Tolv Apostles Kvorum

Hvorfor ægteskab og familie betyder noget – overalt i verden

Familie er livets kerne og nøglen til evig lykke.

I november havde jeg det privilegium sammen med præsident Henry B. Eyring og biskop Gérald Caussé at være inviteret til at deltage i et kollokvium om ægteskabet og familien i Vatikanet i Rom. Der var religiøse repræsentanter fra 14 forskellige trosretninger og fra seks af syv kontinenter, som alle var inviteret til at give udtryk

for deres mening om, hvordan familien har det i dagens verden.

Pave Frans indledte det første møde med denne udtalelse: »Vi lever i midlertidighedens kultur, hvor flere og flere mennesker opgiver tanken om ægteskabet som en offentlig forpligtelse. Man har ofte viftet med frihedens flag omkring denne omvæltning af manerer og moral, men faktum er, at den har medført åndelig og materiel ødelæggelse for utallige mennesker, særligt for de fattigste og mest sårbare ... Det er altid dem, der lider mest i denne krise.«¹

Med henvisning til den yngre generation sagde han, at det er vigtigt, at de »ikke giver efter for denne giftige midlertidighedsmentalitet, men at de snarere modigt gør oprør mod den udbredte praksis for at søge sand og varig kærlighed.« Det er nødvendigt.²

Dette blev fulgt op af tre dages præsentationer og drøftelser blandt de religiøse ledere om ægteskabet mellem en mand og en kvinde. Da jeg lyttede til denne bredest mulige samling af religiøse ledere, hørte jeg dem enes

Kollokvium om ægteskab og familie i Vatikanet

fuldstændig med hinanden om og udtrykke deres støtte for hinandens tro på ægteskabets ukrænkelighed som institution og på vigtigheden af familien som samfundets helt basale enhed. Jeg oplevede en stærk følelse af fællesskab og enighed med dem.

Der var mange, der så og udtrykte denne enighed, og det gjorde de på forskellig vis. Et af de bedste øjeblikke var, da en muslimsk lærer fra Iran citerede to afsnit ordret fra vores familieproklamation.

Under kollokviet bemærkede jeg, at når forskellige trosretninger, religiøse grupper og religioner står sammen om ægteskab og familie, så står de også sammen om de værdier og den loyalitet og forpligtelse, man naturligt forbinder med familien. For mig var det bemærkelsesværdigt at se, hvordan ægteskabelige og familiecentrerede prioriteter overskrider ethvert politisk, økonomisk og religiøs skel. Når det gælder kærligheden mellem ægtefæller og håb, bekymringer og drømme for vores børn, så er vi alle ens.

Det var forunderligt at være til møde med repræsentanter fra hele verden, der så universelt udtrykte deres opfattelse af vigtigheden af ægteskabet mellem en mand og en kvinde. De forskellige taler blev hver især fulgt op af udsagn fra andre religiøse ledere. Præsident Henry B. Eyring kom med den sidste udtalelse på kollokviet. Han bar et stærkt vidnesbyrd om skønheden ved at forpligte sig i et ægteskab og om vores tro på løftet om evige familier.

Præsident Eyrings vidnesbyrd var en passende afslutning på de tre særlige dage.

Nu tænker I måske: »Hvis størstedelen havde samme tro på og indstilling til at prioritere familien, og hvis alle disse trosretninger og religioner i bund og grund var enige om, hvad et ægteskab bør være, og hvis de alle var enige om hjemmets vigtighed og familiens værdi, hvor adskiller vi os så? Hvordan skiller Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige sig ud fra resten af verden?«

Svaret er: »Skønt det er dejligt at se og mærke, at vi har så meget tilfælles med resten af verden, hvad angår familien, så har kun vi det evige perspektiv gennem det gengivne evangelium.

Det, som det gengivne evangelium bringer ind i diskussionen om ægteskab og familie, er så stort og så relevant, at det ikke kan overvurderes, det gør emnet evigt! Det løfter vores indsats for ægteskabets ukrænkelighed

til et højere plan, fordi det er vores tro og forståelse, at familien er ældre end jorden, og den kan eksistere i al evighed.

Denne lære fremgår så enkelt, stærkt og smukt i Ruth Gardners tekst til primarysangen »Vores familie kan være sammen for evigt«. Stop lige op et øjeblik og tænk på primarybørn, som over hele verden synger disse ord på deres modersmål med fuld kraft og med en børn, som kun kærlighed til familien kan fremkalde:

Vores familie kan være sammen for evigt, siger Gud. vor Herre, han har vist mig, hvordan jeg kan bo med familien i al evighed.»³

Hele teologien i vores gengivne evangelium centrerer sig om familie

og på den nye og evigtvarende ægteskabspagt. I Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige tror vi på et førjordisk liv, hvor vi alle boede hos Gud vor himmelske Fader som hans åndelige børn i bogstavelig forstand. Vi tror på, at vi var og stadig er en del af hans familie.

Vi tror, at ægteskab og familieband kan række ud over døden – at ægteskab, der er forrettet af dem med behørig myndighed i Herrens tempel, stadig er gyldige i den kommende verden. I vores ægteskabsceremonier hører man ikke ordene »til døden jer skiller«, men »for tid og al evighed.«

Vi tror, at stærke traditionelle familier ikke blot udgør grundlaget for et stabilt samfund, en stabil økonomi og en stabil værdikultur – men også, at de er den basale enhed i evigheden og i Guds rige og styre.

Vi tror, at himlen organiseres og styres af familier og slægt.

Det er, fordi vi tror, at ægteskabet og familien er evig, at vi som kirke ønsker at være deltagende og blandt de førende i verdensomspændende tiltag for at styrke dem. Vi ved, at det ikke kun er de religiøst aktive, der værdsætter og prioriterer livsvarige ægteskaber og stærke familierelationer. Der er mange ikke-troende mennesker, der er nået frem til den konklusion, at hengivenhed i ægteskabet og et familieliv er det mest fornuftige og økonomiske, og at det er grundlaget for det lykkeligste liv.

Ingen er hidtil kommet frem med en mere effektiv måde at opfostre den næste generation på end en husstand bestående af gifte forældre og deres børn.

Hvorfor betyder ægteskab og familie noget alle steder? Der er meningsmålinger, der viser, at ægteskabet stadig er håbet og idealet blandt størstedelen i alle aldersgrupper – selv blandt den såkaldte firsergeneration, hvorom vi så

ofte hører, at de har valgt singlelivet, den personlige frihed eller bare at bo sammen i stedet for at blive gift. Faktum er, at det store flertal verden over stadig ønsker at få børn og opbygge en stærk familie.

Når vi engang er blevet gift, og når vi engang har fået børn, bliver den sande mellem menneskelige fællesnævner langt mere tydelig. Uanset hvor vi bor, eller hvilken religiøs overbevisning vi måtte have, kæmper vi som »famiemennesker« de samme kampe, med de samme tilpasninger, de samme håb, bekymringer og drømme for vore børn.

Som klummeskribenten David Brooks skrev i *New York Times*: »Folk får det ikke bedre af, at de får mest mulig personlig frihed til at gøre, hvad de vil. De er bedre tjent med at være indhyldet i pligter, der prioriteres over det personlige valg – pligter over for familien, Gud, arbejdsgiver og fædreland.«⁴

Et af problemerne er, at så mange medier og megen underholdning i

verden ikke afspejler de prioriteter og værdier, som de fleste har. Hvad årsagen end er, så er for meget af det, vi ser og hører i TV, film, musik og på internettet et klassisk eksempel på, at et mindretal giver sig ud for at være flertallet. Amoral og umoral, der går lige fra ekstremt udpenslet vold til tilfældigt sex portrætteres som normen, hvilket kan gøre, at folk med flertallets normer føler sig gammeldags eller ude af trit med tiden. I sådan en medie- og internetdomineret verden har det aldrig været sværere at opdrage ansvarlige børn og holde sammen som ægtefolk og familie.

Til trods for hvad mange medier og meget underholdning vil hævde og til trods for det reelle fald i indgåede ægteskaber og den vigende familieorientering hos visse, så tror det store flertal af menneskeheden stadig på, at ægteskabet bør bestå af en mand og en kvinde. De tror på troskab i ægteskabet, og de tror på ægteskabsløftet om »i medgang og modgang« og »til døden jer skiller.«

den glæde og lykke, som den naturlige traditionelle familie bringer. Vi må fortsætte med at gøre vores røst gældende over hele verden ved at fortælle, hvorfor ægteskabet og familien er så vigtigt, hvorfor ægteskab og familie virkelig betyder noget, og hvorfor det altid vil være sådan.

Mine brødre og søstre, det gen-givne evangelium centrerer sig om ægteskab og familie. Det er også i forbindelse med ægteskab og familie, at vi har mest fælles fodslag med andre trosretninger. Det er i forbindelse med ægteskab og familie, at vi har størst lighed med resten af verden. Det er i forbindelse med ægteskab og familie, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har størst mulighed for at være et lys på et bjerg.

Lad mig afslutte med at bære mit vidnesbyrd (og mine ni årtier kvalificerer mig til at sige dette): Jo ældre, jeg bliver, jo mere indser man, at familien er livets kerne og nøglen til evig lykke.

Jeg takker for min hustru, mine børn, mine børnebørn og mine oldebørn og for alle kusiner, fætre, svogre og svigerinder i min store familiekreds, som alle har gjort mit liv så rigt, ja, endog evigt. Jeg bærer mit største og helligste vidnesbyrd om denne evige sandhed i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Pave Frans' tale ved Humanum: Et internationalt og tværreligiøst kollokvium om, hvordan mænd og kvinder komplementerer hinanden, 17. nov. 2014, humanum.it/en/videos; se også zenit.org/en/articles/pope-francis-address-at-opening-of-colloquium-on-complementarity-of-man-and-woman.
2. Pave Frans, Kollokviet om, hvordan mænd og kvinder komplementerer hinanden.
3. »Vores familie kan være sammen for evigt«, *Salmer og sange*, nr. 194.
4. David Brooks, »The Age of Possibility«, *New York Times*, 16. nov. 2012, s. A35; nytimes.com/2012/11/16/opinion/brooks-the-age-of-possibility.html.

Vi er nødt til at minde os selv om det en gang imellem, ligesom jeg blev i Rom, at det vidunderlige og fortrøstningsfulde faktum er, at ægteskab og familie stadig er håbet og målet for de fleste mennesker, og vi står ikke alene med denne overbevisning. Det har aldrig været en større udfordring at finde den praktiske balance mellem arbejde, familie og personlige behov, end det er i dag. Som kirke ønsker vi at bistå med alt, vi kan, for at opbygge og støtte stærke ægteskaber og familier.

Det er derfor, at Kirken deltager

aktivt i og står i spidsen for forskellige koalitioner og økumeniske bestræbelser for at styrke familien. Det er derfor, at vi fortæller om vores familiebaserede værdier i medierne, også på de sociale. Der er derfor, at vi stiller vores genealogiske og slægtshistoriske optegnelser til rådighed for alle nationer.

Vi ønsker, at vores røst bliver hørt som modvægt til alle de forfalskede og alternative livsformer, der prøver at erstatte den familiestruktur, som Gud selv har etableret. Vi ønsker også at vores røst bliver hørt for at fortælle om

Præsenteret af præsident Dieter F. Uchtdorf
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Opretholdelse af Kirkens ledere

Brødre og søstre, det foreslås, at vi opretholder Thomas Spencer Monson som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige; Henry Bennion Eyring som førsterådgiver i Det Første Præsidentskab og Dieter Friedrich Uchtdorf som andenrådgiver i Det Første Præsidentskab.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Stemmerne er noteret.

Det foreslås, at vi opretholder

Boyd Kenneth Packer som præsident for De Tolv Apostles Kvorum og følgende som medlemmer af det kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson og Neil L. Andersen.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Tak. Stemmerne er noteret.

Det foreslås, at vi opretholder rådgiverne i Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum som profeter, seere og åbenbarere.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Stemmerne er noteret.

Det foreslås, at vi afløser følgende som områdehalvfjerdserne med virkning fra 1. maj 2015: Juan C. Avila, Philip K. Bussey, René J. Cabrera, Renato Capelletti, Paul D.M. Christensen, Samuel W. Clark, Rogério G.R. Cruz, George R. Donaldson, Ini B. Ekong, Christian H. Fingerle, Craig G. Fisher, Jerryl L. Garns, M. Keith Giddens, Allen D. Haynie, Jui Chang Juan, George M. Keele, Von G. Keetch, Katsumi Kusume, German Laboriel, J. Christopher Lansing, Gustavo Lopez, Dmitry V. Marchenko, Peter F. Meurs, T. Jackson Mkhabela, Hugo Montoya, Valentín F. Nuñez, Hee Keun Oh, Jeffery E. Olson, R. Ingvar Olsson, Norbert K. Ounleu, Robert N. Packer, Nathaniel R. Payne, Cesar A. Perez jun.,

Paschoal F. Fortunato, Patricio M. Giuffra, Daniel P. Hall, Toru Hayashi, Paul F. Hintze, J.K. Chukwuemeka Igwe, Seung Hoon Koo, Ming-Shun Kuan, Johnny L. Leota, Carlo M. Lezano, Joel Martinez, J. Vaun McArthur, Kyle S. McKay, Helamán Montejo, A. Fabio Moscoso, Michael R. Murray, Norman R. Nemrow, S. Mark Palmer, Ferdinand P. Pangan, Jairus C. Perez, Steven M. Petersen, Wolfgang Pilz, Jay D. Pimentel, John C. Pingree jun., Edvaldo B. Pinto jun., Evan A. Schmutz, K. David Scott, Paul H. Sinclair, Benjamin T. Sinjoux, Rulon F. Stacey, David L. Stapleton, Karl M. Tilleman, William R. Titera, Seiji Tokuzawa, Carlos R. Toledo, Cesar E. Villar, Juan Pablo Villar, David T. Warner, Gary K. Wilde og Robert K. William.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder Cheryl A. Esplin til nu at tjene som førsterådgiver i Primarys hovedpræsidentskab og Mary R. Durham til at tjene som andenrådgiver.

De foreslås også, at vi opretholder bror Stephen W. Owen som Unge Mænds hovedpræsident med Douglas Dee Holmes som førsterådgiver og Monte Joseph Brough som andenrådgiver.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Præsident Monson, stemmerne er noteret. Vi beder dem, der stemte imod nogen af forslagene om at kontakte deres stavspræsident. Mine kære brødre og søstre, vi takker jer for jeres tro og bønner for Kirkens ledere.

Vi inviterer de nye generalautoriteter og de nye medlemmer af hovedpræsidentskaber til nu at indtage deres pladser på forhøjningen. ■

Michael J. Reall, Edson D.G. Ribeiro, Brad K. Risenmay, Walter C. Selden, Mozart B. Soares, Carlos Solis, Norland Souza, Vern P. Stanfill, T. Marama Tarati, Kouzou Tashiro, Ruben D. Torres, Omar Villalobos, Jack D. Ward, Alan J. Webb, Gerardo J. Wilhelm og Jim L. Wright.

De, der sammen med os ønsker at udtrykke påskønnelse for deres fremragende virke, bedes vise det.

Det foreslås, at vi med stor tak afløser brødrene David L. Beck, Larry M. Gibson og Randall R. Ridd som Unge Mænds hovedpræsidentskab. Vi afløser ligeledes alle medlemmerne af Unge Mænds hovedbestyrelse.

Vi vil nu også afløse søster Jean A. Stevens som førsterådgiver i Primarys hovedpræsidentskab og søster Cheryl A. Esplin som andenrådgiver i Primarys hovedpræsidentskab.

Alle, der sammen med os ønsker at udtrykke påskønnelse til disse brødre og søstre for deres fremragende indsats og store hengivenhed, bedes vise det.

Det foreslås, at vi opretholder som nye medlemmer af De Halvfjerds' Første Kvorum Kim B. Clark, Von G. Keetch, Allen D. Haynie, Hugo Montoya og Vern P. Stanfill.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder følgende som nye områdehalvfjerdere: Nelson Ardila, Jose M. Batalla, Lawrence P. Blunck, Bradford C. Bowen, Mark A. Bragg, Sergio Luis Carboni, Armando Carreón, S. Marc Clay jun., Z. Dominique Dekaye, Osvaldo R. Dias, Michael M. Dudley, Mark P. Durham, James E. Evanson,

Rapport fra Kirkens Revisionsafdeling, 2014

Præsenteret af Kevin R. Jergensen
Direktør for Kirkens Revisionsafdeling

Til Det Første Præsidentskab i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Kære brødre. Som foreskrevet ved åbenbaring i afsnit 120 i Lære og Pagter godkender rådet, der forvalter tiende – som består af Det Første Præsidentskab, De Tolv Apostles Kvorum og Det Præsiderende Biskopråd – anvendelsen af Kirkens midler. Kirkeorganisationer anvender midler i henhold til godkendte budgetter, retningslinjer og procedurer.

Kirkens Revisionsafdeling består af autoriserede revisorer og er uafhængig af alle Kirkens øvrige afdelinger. Den har ansvaret for at udføre revisioner med et mål om at skabe rimelig vished omkring modtagne bidrag, afholdte udgifter og beskyttelse af Kirkens aktiver.

Baseret på de udførte revisioner er Kirkens Revisionsafdeling af den opfattelse, at modtagne bidrag, afholdte udgifter og Kirkens aktiver i året 2014 i alle væsentlige henseender er blevet registreret og administreret i overensstemmelse med Kirkens godkendte budgetter, retningslinjer og god bogføringsskik. Kirken følger de principper, som dens medlemmer opfordres til at følge: Lev inden for et budget, undgå gæld og spar op til dårlige tider.

Ærbødigst
Kirkens Revisionsafdeling
Kevin R. Jergensen
Administrerende direktør ■

Statistisk rapport 2014

Præsenteret af Brook P. Hales
Sekretær for Det Første Præsidentskab

Det Første Præsidentskab har udsendt følgende statistiske rapport om Kirkens vækst og status pr. 31. december 2014.

Kirkeenheder

Stave	3.114
Missioner	406
Distrikter.....	561
Menigheder	29.621

Kirkens medlemstal

Medlemstal i alt.....	15.372.337
Nye indskrevne børn.....	116.409
Nyomvendte døbt	296.803

Missionærer

Fuldtidsmissionærer	85.147
Kirketjenestemissionærer	30.404

Templer

Templer indviet i 2014 (Fort Lauderdale i Florida, Gilbert i Arizona og Phoenix i Arizona)	3
Templer genindviet (Ogden i Utah)	1
Fungerende templer ved årets udgang	144

Ældste David A. Bednar
De Tolv Apostles Kvorum

Derfor dæmpede de deres frygt

Ulig verdslig frygt, der bringer uro og ængstelse, så er gudsfrygt en kilde til fred, vished og tillid.

Jeg kan tydeligt huske en oplevelse, jeg havde, da jeg var lille. En dag, da jeg legede med mine venner, kom jeg ved et uheld til at smadre et butiksvindue i nærheden af vores hjem. Da glasset smadrede, og alarmen gjaldede, blev jeg ramt af en lammende frygt. Jeg indså med det samme, at jeg var dømt til at tilbringe resten af mit liv i fængsel. Mine forældre overtalte mig til sidst til at komme ud fra mit skjulested under min seng, og hjalp mig med at råde bod på det over for butiksejeren. Heldigvis blev min fængselsstraf nedsat.

Den frygt, jeg følte den dag, var overvældende og virkelig. I har uden tvivl følt en langt større skræk efter at have hørt om et personligt helbredsproblem, har fundet et familiemedlem i svære problemer eller fare eller har været vidne til foruroligende begivenheder i verden. I sådanne tilfælde griber den pinefulde følelse af frygt os på grund af en forestående fare, usikkerhed eller smerte og gennem oplevelser, der er uventede, nogle gange pludselige, og som sandsynligvis har et negativt udfald.

I vores hverdag kan endeløse forlydender om vold, hungersnød, krige, korruption, terrorisme, svindende værdier, sygdom og ødelæggende naturkatastrofer fremkalde frygt og ængstelse. Vi lever i sandhed i den tid, som Herren har talt om i fordums tid: »Og på den dag skal ... hele jorden ... være i oprør, og hjertet skal synke i livet på menneskene« (L&P 45:26).

Mit hensigt er at beskrive, hvordan frygt bliver fordrevet af en korrekt kundskab om og tro på Herren Jesus

Kristus. Jeg beder inderligt om, at Helligånden vil velsigne hver af os, når vi sammen tænker over dette vigtige emne.

Jordisk frygt

Da Adam og Eva hørte Guds røst efter at have spist af den forbudne frugt, gemte de sig i Edens have. Gud kaldte på Adam og sagde: »Hvor er du? og [Adam] svarede: »Jeg hørte dig ... og blev bange« (1 Mos 3:9-10). Læg mærke til, at en af de første følger af faldet var, at Adam og Eva blev bange. Denne stærke følelse er en vigtig del af vores jordiske liv.

Et eksempel fra Mormons Bog understreger den kraft, der findes i en kundskab om Herren (se 2 Pet 1:2-8; Alma 23:5-6), til at fordrive frygt og give fred, selv når vi står over for stor modgang.

I landet Helam blev Almas folk bange, da en lamanitisk hær nærmede sig.

»Men Alma trådte frem og stod blandt dem og formanede dem om, at de ikke skulle være bange, men ... skulle huske Herren deres Gud, så ville han udfri dem.

Derfor dæmpede de deres frygt« (Mosi 23:27-28).

Læg mærke til, at det ikke var Alma, der dæmpede folkets frygt. I stedet rådede Alma de troende til at huske Herren og den udfrielse, som kun han kunne give (se 2 Ne 2:8). Og kundskab om Frelserens beskyttende omsorg gjorde folket i stand til at dæmpe deres egen frygt.

Korrekt kundskab om og tro på Herren giver os kraft til at dæmpe vores frygt, fordi Jesus Kristus er den eneste kilde til evigtvarende fred. Han sagde: »Lær af mig, og lyt til mine ord; vandr i min Ånds sagtmodighed, så skal du få fred i mig« (L&P 19:23).

Mesteren forklarede også: »Den, der gør retfærdigheds gerninger, skal få sin belønning, nemlig fred i denne verden og evigt liv i den tilkommende verden« (L&P 59:23).

Tillid og tro på Kristus og en klar tiltro til hans fortjenester, barmhjertighed og nåde fører til håb om opstandelsen og evigt liv gennem hans forsoning (se Moro 7:41). En sådan tro og håb indbyder samvittighedens milde fred, som

vi alle længes efter. Forsoningens kraft gør omvendelse mulig og dæmper den fortvivlelse, som synd forårsager; den styrker os også til at se det gode, gøre det gode og blive bedre på måder, som vi med vore begrænsede jordiske evner ikke selv kunne formå. En af de store velsignelser ved at være en hengiven discipel er i sandhed »Guds fred, som overgår al forstand« (Fil 4:7).

Den fred, som Kristus giver os, gør os i stand til at se jordelivet gennem evighedens dyrebare perspektiv og gør os åndeligt grundfæstede (se Kol 1:23), hvilket hjælper os til at beholde et konstant fokus på vores himmelske bestemmelsessted. Således kan vi blive velsignet, så vi kan dæmpe vores frygt, fordi hans lærdomme giver os formål og vejledning i alle områder af vores tilværelse. Hans ordinancer og pagter styrker og trøster i både gode og dårlige tider. Og hans præstedømmemyndighed giver forsikring om, at det, der betyder mest, kan vare ved både for tid og al evighed.

Men kan vi dæmpe frygten, der så nemt og ofte omringer os i vores

moderne verden? Svaret på dette spørgsmål er et entydigt ja. Tre grundlæggende principper er det centrale i at modtage denne velsignelse i vores liv: (1) Se hen til Kristus, (2) byg på Kristi grundvold, og (3) træng fremad med tro på Kristus.

Se hen til Kristus

Det råd, som Alma gav sin søn Helaman, gælder specifikt for hver af os i vore dage: »Ja, se til, at du ser hen til Gud og lever« (Alma 37:47). Vi bør se hen til og rette blikket fast mod Frelseren til alle tider og på alle steder.

Husk, hvordan Herrens apostle var i en båd, der blev kastet rundt på søen. Jesus kom ud til dem, gående på vandet, men da de ikke genkendte ham, skreg de af frygt.

»Jesus [talte] til dem og sagde: »Vær frimodige, det er mig, frygt ikke!«

Men Peter sagde til ham: »Herre, er det dig, så befal mig at komme ud til dig på vandet.«

Han sagde: »Kom!« (Matt 14:27-29).

Peter gik derefter på vandet hen til Jesus.

Træng fremad med tro på Kristus

Nefi erklærede: »Derfor må I trænge jer frem med standhaftighed i Kristus og have et fuldkommen klart håb og en kærlighed til Gud og til alle mennesker. For se, hvis I trænger jer frem, idet I tager for jer af Kristi ord og holder ud til enden, se, så siger Faderen: I skal få evigt liv« (2 Ne 31:20).

Den disciplinerede udholdenhed, der beskrives i dette vers, er resultatet af åndelig forståelse og perspektiv, ihærdighed, tålmodighed og Guds nåde. Udøvelse af tro i og på Jesu Kristi hellige navn, sagtmodigt at underordne sig hans vilje og timing i vores liv og ydmygt erkende hans hånd i alle ting baner vejen for Guds riges fredsskabende ting, som bringer glæde og evigt liv (se L&P 42:61). Selvom vi møder vanskeligheder og står over for en uvis fremtid, så kan vi med glæde holde ud og leve et »stille liv, i al gudfrygtighed og agtværdighed« (1 Tim 2:2).

Vi kan blive velsignet, så vi kan dæmpe vores frygt, når vi modtager den styrke, der kommer af at lære om og efterleve evangeliets principper og standhaftigt gå fremad på pagtens sti.

Frygt for Herren

Anderledes end, men beslægtet med den frygt, som vi ofte oplever, er det, som skriften kalder »gudsfrygt« (Hebr 12:28) eller »frygt for Herren« (Job 28:28; Ordsp 16:6; Es 11:2-3). Ulig verdslig frygt, der bringer uro og ængstelse, så er gudsfrygt en kilde til fred, vished og tillid.

Men hvordan kan noget, der er forbundet med frygt, være opbyggende eller en åndelig støtte?

Den retfærdige frygt, som jeg forsøger at beskrive, omfatter en dyb følelse af ærbødighed, respekt og ærefrygt for

»Men da han så den stærke storm, blev han bange, og han begyndte at synke og råbte: »Herre, frels mig!«

Straks rakte Jesus hånden ud, greb fat i ham og sagde: »Du lidettroende, hvorfor tvivlede du?« (Matt 14:30-31).

Jeg forestiller mig Peter, der ivrigt og straks reagerer på Frelserens invitation. Med sine øjne fæstnet mod Jesus trådte han ud af båden og gik mirakuløst på vandet. Først da hans blik blev distraheret af vinden og bølgerne, blev han bange og begyndte at synke.

Vi kan blive velsignet, så vi kan besejre vores frygt og styrke vores tro, når vi følger Herrens vejledning: »Se hen til mig i alle jeres tanker; tvivl ikke, frygt ikke« (L&P 6:36).

Byg på Kristi grundvold

Helaman formanede sine sønner, Nefi og Lehi således: »Husk, husk, at det er på klippen, vor forløser, som er Kristus, Guds Søn, at I skal bygge jeres grundvold, så når Djævelen udsender sine mægtige vinde, ja, sine pile i hvirvelvinden, ja, når alle

hans hagl og hans mægtige uvejr skal ramme jer, at det ingen magt skal få over jer til at drage jer ned i elendighedens og den uendelig jammers kløft på grund af den klippe, som I er bygget på, som er en sikker grundvold, en grundvold, hvorpå menneskene, hvis de bygger derpå, ikke kan falde« (Hel 5:12).

Ordinancer og pagter er de byggeklodser, som vi kan bruge til at bygge vores liv på Kristus og hans forsonings grundvold. Vi er sikkert forbundet til og med Frelseren, når vi værdigt modtager ordinancer og indgår pagter, trofast husker og ærer disse hellige forpligtelser og gør vores bedste for et leve i overensstemmelse med de forpligtelser, vi har accepteret. Og det bånd er kilden til åndelig styrke og stabilitet gennem hele livet.

Vi kan blive velsignet, så vi kan dæmpe vores frygt, når vi solidt fæstner vore ønsker og gerninger på Frelserens sikre grundvold gennem vore ordinancer og pagter.

Herren Jesus Kristus (se Sl 33:8; 96:4), lydighed mod hans bud (se 5 Mos 5:29; 8:6; 10:12; 13:5; Sl 112:1) og en forventning om den endelige dom og retfærdighed ved hans hånd. Således kommer gudsfrygt af en korrekt forståelse af Herren Jesu Kristi guddommelige natur og mission, en villighed til at underkaste os hans vilje og en kundskab om, at hver mand og kvinde vil stå til ansvar for sine egne synder på dommens dag (se L&P 101:78; TA 1:2).

Som skrifterne vidner om, så er gudsfrygt »begyndelsen til kundskab« (Ordsp 1:7), »opdragelse til visdom« (Ordsp 15:33), en »fuld tryghed« (Ordsp 14:26) og »en kilde til liv« (Ordsp 14:27).

Bemærk, at gudsfrygt er forbundet til en forståelse af den endelige dom og vores personlige ansvar for vore ønsker, tanker, ord og handlinger (se Mosi 4:30). Frygten for Herren er ikke en modstræbende ængstelse for at komme ind i hans nærhed for at blive dømt. Jeg tror ikke, at vi på nogen måde vil være bange for ham. I stedet er det udsigten til, at han er til stede, når vi ser ting om os selv, som de virkelig er, og får en »fuldkommen

kundskab« (2 Ne 9:14; se også Alma 11:43) om alle vore efterrationaliseringer, påskud og selvbedrag. I sidste ende vil vi ikke have flere undskyldninger.

Enhver person, der har boet eller kommer til at bo på jorden, »skal blive ført frem for at stå for Guds domstol for at blive dømt af ham efter [sine] gerninger, om de er gode, eller de er onde« (Mosi 16:10). Hvis vore ønsker har været retfærdige og vore gerninger gode, så vil det være behageligt at stå foran domstolen (se Jakob 6:13; En 1:27; Moro 10:34). Og på den yderste dag vil vi »blive belønnet med retfærdighed« (Alma 41:6).

På den anden side, hvis vore ønsker har været onde og vore gerninger ugudelige, så vil der være grund til at frygte domstolen. »Vi [skal] ikke turde se op til vor Gud; og vi ville være glade, hvis vi kunne befale klipperne og bjergene at falde ned over os for at skjule os for hans nærhed« (Alma 12:14). Og på den sidste dag vil vi »få [vores] belønning i form af ondt« (Alma 41:5).

Prædikerens Bog sammenfatter det således:

»Frygt Gud, og hold hans bud, det skal alle mennesker!

For Gud kræver dig til regnskab for enhver handling, alt det skjulte, godt eller ondt« (Præd 12:13-14).

Mine elskede brødre og søstre, guds-frygt bortvejrer jordisk frygt. Den dæmper endda den nagende bekymring om, at vi aldrig kan være gode nok åndeligt set og aldrig vil kunne leve op til Herrens krav og forventninger. Sandheden er, at vi aldrig bliver gode nok eller vil være i stand til at leve op til kravene, hvis vi kun stoler på vore egne evner og præstationer. Vore gerninger og ønsker alene kan ikke og vil ikke frelse os. »Efter alt hvad vi kan gøre« (2 Ne 25:23), så kan vi kun blive frelst gennem den barmhjertighed og nåde, der er tilgængelig gennem Frelserens altomfattende og evige offer (se Alma 34:10, 14). Vi tror i sandhed, »at hele menneskeheden i kraft af Kristi forsoning kan blive frelst ved lydighed mod evangeliets love og ordinancer« (TA 1:3).

Guds-frygt er at elske og stole på ham. Når vi frygter Gud mere fuldt ud, så elsker vi ham mere. Og »fuldkommen kærlighed driver al frygt ud« (Moro 8:16). Jeg lover jer, at guds-frygtens skinnende lys vil bortjage den jordiske frygts mørke skygger (se L&P 50:25), når vi ser hen til Frelseren, bygger på hans grundvold og trænger os frem på hans pagts sti med hellig forpligtelse.

Vidnesbyrd og løfte

Jeg elsker og ærer Herren. Hans magt og fred er virkelig. Han er vor Forløser, og jeg vidner om, at han lever. Og på grund af ham behøver vores hjerte ikke at forfærdes eller være modløst (se Joh 14:27), og vi vil være velsignet, så vores frygt vil blive dæmpet. Det bærer jeg vidnesbyrd om i Herren Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

Ældste D. Todd Christofferson
De Tolv Apostles Kvorum

Hvorfor ægteskab, hvorfors familie

En familie, der er bygget på et ægteskab mellem en mand og en kvinde, giver de bedste rammer for, at Guds plan kan blomstre.

O ver den store vestvendte dør i det berømte Westminster Abbey i London i England står der 10 statuer af kristne martyrer fra det 20. århundrede. Blandt dem står Dietrich Bonhoeffer, en højt begavet tysk teolog, der blev født i 1906.¹ Bonhoeffer var en frimodig kritiker af det nazistiske diktatur og dets behandling af jøder og andre. Han blev fængslet på grund af sin aktive modstand og blev til sidst henrettet i en koncentrationslejr. Bonhoeffer var en produktiv forfatter, og nogle af hans mest kendte værker

er breve, som medfølelse vagter hjælp med at smugle ud af fængslet, og som senere blev udgivet som *Modstand og hengivelse: Breve og optegnelser fra fængslet*.

Et af disse breve var til hans niece før hendes bryllup. I det stod denne vigtige indsigt: »Ægteskabet er mere end jeres kærlighed til hinanden ... I jeres kærlighed ser I kun jer to i verden, men i et ægteskab er I et led i kæden af generationer, som Gud lader komme og lader drage bort til sin herlighed, og som han kalder ind i sit rige. I jeres kærlighed ser I kun jeres egen lykke, men i et ægteskab har I et ansvar over for verden og menneskeheden. Jeres kærlighed er jeres egen, privat, men et ægteskab er mere end noget privat – det er en status, et embede. På samme måde, som det er kronen og ikke bare viljen til at regere, der skaber en konge, er det ægteskabet og ikke bare jeres kærlighed til hinanden, der binder jer sammen i Guds og menneskets øjne ... Så kærligheden kommer fra jer, men ægteskabet kommer fra oven, fra Gud.«²

Hvordan overgår ægteskabet mellem en mand og en kvinde deres

kærlighed til hinanden og deres egen lykke til at blive »et ansvar [de har] over for verden og menneskeheden? På hvilken måde kommer det »fra oven, fra Gud? For at forstå det skal vi tilbage til begyndelsen.

Profeterne har åbenbaret, at vi først eksisterede som intelligenser, og at vi fik form eller åndelige legemer af Gud og derved blev hans åndelige børn – sønner og døtre af himmelske forældre.³ Der kom et tidspunkt i denne førjordiske tilværelse som ånder, hvor vor himmelske Fader for at fremme sit ønske om, at vi »kunne få lov til at bevæge [os] fremad som han selv«,⁴ forberedte en plan, hvorigennem det kunne lade sig gøre. I skrifterne kaldes den ved forskellige navne, deriblandt »frelsesplanen«,⁵ den store plan for lykke⁶ og en »forløsningsplan«. ⁷ De to vigtigste formål med planen bliver forklaret for Abraham med disse ord:

»Og imellem dem stod der én, som var Gud lig, og han sagde til dem, der var sammen med ham: Vi vil stige ned, for der er rum der, og vi vil tage af disse materialer, og vi vil danne en jord, hvorpå disse kan bo.

Og vi vil prøve dem hermed for at se, om de vil gøre alt, hvad Herren deres Gud vil befale dem;

og de, der består deres første prøvestand, skal gives mere ... og de, der består deres anden prøvestand, skal få tildelt herlighed på deres hoved for evigt og altid.«⁸

Takket være vor himmelske Fader var vi allerede blevet åndelige væsener. Nu tilbød han os en måde at fuldende eller fuldkommengøre dette væsen. Tilføjes af dette fysiske element er afgørende for fylden af at blive som og få den herlighed, som Gud selv nyder. Hvis vi, mens vi var sammen med Gud i den førjordiske tilværelse, ville indvillige i at tage del i hans plan – eller

sagt med andre ord »bestå vores første prøvestand« – ville vi få »tildelt« et fysisk legeme, når vi kom ned for at bo på den jord, som han havde skabt til os.

Hvis vi så i løbet af vores jordiske liv vælger at »gøre alt, hvad Herren [vor] Gud vil befale [os]«, har vi bestået vores »anden prøvestand«. Det betyder, at vi gennem vore valg viser Gud (og os selv) vores forpligtelse og evne til at efterleve hans celestiale lov, når vi ikke er i hans nærhed og befinder os i et fysisk legeme med alle dets kræfter, lyster og lidenskaber. Kunne vi tøjle kødet, så det blev et redskab, frem for at det styrede ånden? Kunne vi for både tid og al evighed blive betroet med guddommelige kræfter, deriblandt kraften til at skabe liv? Kunne vi hver især overvinde det onde? De, der kunne det, ville »få tildelt herlighed på deres hoved for evigt og altid« – et meget betegnende aspekt af denne herlighed er et opstandet, udødeligt og herliggjort fysisk legeme.⁹ Det er intet under, at vi »råbte af fryd« over disse storslåede muligheder og løfter.¹⁰

Mindst fire ting er nødvendige for, at denne guddommelige plan kan lykkes:

Den første var skabelsen af jorden som vores bolig. Hvordan end detaljerne i skabelsen var, så ved vi, at det ikke var tilfældigt, men at den blev ledet af Gud Faderen og sat i værk af Jesus Kristus – »Alt blev til ved ham, og uden ham blev intet til af det, som er.«¹¹

Den anden er jordelivets omstændigheder. Adam og Eva handlede for alle dem, der havde valgt at tage del i Faderens store plan for lykke.¹² Deres fald skabte de omstændigheder, der var nødvendige for, at vi kunne blive født fysisk, få erfaringer i livet her på jorden og lære, mens vi var væk fra Guds nærhed. Med faldet kom en bevidsthed om godt og ondt og den gudgivne magt til at vælge.¹³ Faldet medførte også den

fysiske død, der er nødvendig for at gøre vores liv på jorden midlertidigt, så at vi ikke lever for evigt i vore synder.¹⁴

Den tredje er forløsningen fra faldet. Vi ser dødens rolle i vor himmelske Faders plan, men den plan ville være ugyldig uden en måde, hvorpå man til sidst kunne overvinde døden, både fysisk og åndeligt. Derfor så led og døde en Forløser, Guds enbårne Søn, Jesus Kristus, for at sone for Adam og Evas overtrædelser, hvorved opstandelse og udødelighed blev tilvejebragt for alle. Og siden ingen af os har været fuldstændigt og konsekvent lydige mod evangeliets lov, forløser hans forsoning os også fra vore egne synder på betingelse af omvendelse. Når Frelserens forløsende nåde giver tilgivelse for synder og helliggørelse af sjælen, kan vi blive åndeligt født på ny og forenet med Gud. Vores åndelige død – vores adskillelse fra Gud – slutter.¹⁵

Den fjerde og sidste er omgivelserne for vores fysiske fødsel og den følgende åndelige genfødsel ind i Guds rige. Gud har, for at hans værk med at »[ophøje os] med ham selv«¹⁶ kan lykkes, forordnet det således, at mænd og kvinder bør gifte sig og få børn, hvorved de sammen med Gud skaber

et fysisk legeme, der er nøglen til jordelivets prøve og nødvendig for den evige herlighed sammen med ham. Han har også forordnet, at forældre skal skabe en familie og opdrage deres børn i lys og sandhed,¹⁷ hvilket fører dem til et håb i Kristus. Faderen har befalet os:

»[Lær frit] dine børn dette og [sig]:
... eftersom I er blevet født til verden ved vand og blod og den ånd, som jeg har dannet, og således af støvet er blevet en levende sjæl, således må I fødes på ny ind i Himmeriget ved vand og ved Ånden og blive rensed ved blod, nemlig ved min Enbårnes blod, så I kan blive helliggjort fra al synd og nyde det evige livs ord i denne verden og evigt liv i den tilkommende verden, ja, udødelig herlighed.«¹⁸

Når vi ved, hvorfor vi forlod vor himmelske Faders nærhed, og hvad der kræves for at vende tilbage og blive ophøjet sammen med ham, bliver det meget tydeligt, at intet i relation til vores tid på jorden kan være vigtigere end den fysiske fødsel og den åndelige genfødsel, de to forudsætninger for evigt liv. Det er, for at bruge Dietrich Bonhoeffers udtryk, ægteskabets »embede«, det »ansvar over for ... menneskeheden«, som

den guddommelige institution »fra oven, fra Gud« besidder. Det er »et led i kæden af generationer« både nu og herefter – himmelens orden.

En familie, der er bygget på et ægteskab mellem en mand og en kvinde, giver de bedste rammer for, at Guds plan kan blomstre – rammerne for fødslen af de børn, der kommer rene og uskyldige fra Gud, og de nødvendige omgivelser for læring og forberedelse, for at de kan få et vellykket jordisk liv og evigt liv i den næste verden. Samfundet har brug for en vis mængde af sådanne ægteskaber for at kunne overleve og have fremgang. Det er derfor, at samfund og nationer sædvanligvis har opfordret til og beskyttet ægteskabet og familien som en begunstiget institution. Det har aldrig kun handlet om de voksnes kærlighed og lykke.

Den samfundsvidenskabelige definition af ægteskabet og familien, der bliver ledt af en mand og kvinde, der er gift, er fascinerende.¹⁹ Derfor »advare[r] [vi] om, at familiens opløsning vil påføre enkeltpersoner, lokalsamfund og nationer de ulykker, som er forudsagt af fordums og nutidige profeter.«²⁰ Men vore fordringer for ægteskabets og familiens rolle hviler ikke på samfundsvidenskab, men på sandheden om, at det er Guds skaberværk. Det er ham, der i begyndelsen skabte Adam og Eva i sit billede, mand og kvinde, og forenede dem som ægtemand og hustru til at blive »ét kød« og til at være frugtbare og mangfoldiggøre sig.²¹ Hvert menneske har det guddommelige billede i sig, men det er i den ægteskabelige forening mellem en mand og en kvinde, der bliver ét, at vi opnår den måske mest fuldkomne betydning af, at vi er skabt i Guds billede – mand og kvinde. Hverken vi eller andre dødelige kan ændre ægteskabets guddommelige

orden. Det er ikke en menneskelig indgriben. Et sådant ægteskab kommer i sandhed »fra oven, fra Gud« og er en lige så stor del af planen for lykke som faldet og forsoningen.

I den førjordiske verden gjorde Lucifer oprør mod Gud og hans plan, og denne modstand vokser blot i styrke. Han kæmper for at modvirke ægteskabet og dannelsen af familier, og der, hvor der findes ægteskaber og familier, gør han, hvad han kan for at ødelægge dem. Han angriber alt, hvad der er helligt ved den menneskelige seksualitet, og river den ud af den ægteskabelige sammenhæng med en tilsyneladende uendelig samling af umoralske tanker og handlinger. Han forsøger at overbevise mænd og kvinder om, at prioritering af ægteskab og familie kan ignoreres eller droppes, eller i det mindste være lavere prioriteret end karriere, andre bedrifter og en søgen efter selvtilfredsstillelse og personlig frihed. Modstanderen er helt sikkert tilfreds, når forældre forsømmer at undervise og lære deres børn at have tro på Kristus og åndeligt blive født på ny. Brødre og søstre, mange ting er gode, mange ting er vigtige, men kun nogle få er absolut nødvendige.

At erklære de grundlæggende sandheder vedrørende ægteskab og familie betyder ikke, at vi ignorerer eller overser de ofre og succeser hos dem, hvor idealet ikke er en nuværende realitet. Nogle af jer har ikke haft mulighed for at opnå velsignelserne ved et ægteskab af årsager, der indbefatter en mangel på mulige emner, tiltrækning af samme køn, fysiske eller psykiske lidelser eller blot en frygt for fiasko, som i det mindste i dette øjeblik overskygger troen. Eller I har været gift, men ægteskabet holdt ikke, og I er blevet overladt til selv at klare det, som to mennesker knap nok kan klare

sammen. Nogle af jer, der er gift, kan ikke få børn på trods af et stort ønske og tryglende bønner.

På trods af det har vi alle gaver; alle har talenter; alle kan bidrage til udfoldelsen af den guddommelige plan i hver generation. Meget af det, der er godt, meget af det, der er essentielt – endda nogen gange alt, som er nødvendigt lige nu – kan opnås under omstændigheder, der ikke er ideelle. Mange af jer gør jeres allerbedste. Og når I, der bærer jordelivets tungeste byrder, står frem for at forsvare Guds plan for at ophøje sine børn, er vi alle parate til at marchere frem. Tillidsfuldt vidner vi om, at Jesu Kristi forsoning har forudset og i sidste ende vil kompensere for ethvert afsavn og tab hos dem, der vender sig mod ham. Ingen er forudbestemt til at modtage mindre end alt det, som Faderen har til sine børn.

En ung mor betroede sig for nylig til mig om sin bekymring over at være utilstrækkelig i denne den største af alle kaldelser. Jeg følte, at de problemer, der bekymrede hende, var små, og at hun ikke behøvede at bekymre sig; hun gjorde det godt. Men jeg vidste, at hun kun ønskede at behage Gud og ære hans tillid til hende. Jeg trøstede

hende og i mit hjerte bønfuldt jeg Gud, hendes himmelske Fader, om, at han ville styrke hende med sin kærlighed og vidne for hende om sin billigelse, når hun udfører hans værk.

Det er min bøn for os alle i dag. Må vi hver især opnå hans anerkendelse. Må ægteskabet blomstre og familierne have fremgang, og hvad enten vores lod er en fylde af disse velsignelser i jordelivet eller ej, må Herrens nåde så bringe os glæde nu og tro på de lovede velsignelser, der vil komme. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Kevin Rudd, »Faith in Politics«, *The Monthly*, okt. 2006; themonthly.com.au/monthly-essays-kevin-rudd-faith-politics--300.
2. Se Dietrich Bonhoeffer, *Modstand og hengivelse: Breve og optegnelser fra fængslet*, 1969.
3. Se for eksempel, Sl 82:6; ApG 17:29; Hebr 12:9; L&P 93:29, 33; Moses 6:51; Abr 3:22. Profeten Joseph Smith kom med denne beskrivelse: »De første principper angående mennesket er selveksisterende med Gud. Gud selv, der befandt sig midt mellem ånder og herlighed, fordi han var mere intelligent, fandt det passende at indstifte love, hvorved de øvrige kunne få lov til at bevæge sig fremad som han selv ... Han har magt til at indstifte love til at belære de svagere intelligenser, så de kan blive ophøjet med ham selv« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 208).
4. *Lærdomme: Joseph Smith*, s. 208.
5. Alma 24:14.
6. Alma 42:8.
7. Alma 12:25; se også v. 26-33.
8. Abr 3:24-26.
9. Profeten Joseph Smith kom med denne sammenfattende beskrivelse: »Guds formål for verdens grundlæggelse var, at vi skulle modtage et tabernakel (legeme), at vi skulle sejre gennem trofasthed og derved opnå opstandelse fra de døde og på denne måde opnå herlighed, ære, magt og herredømme.« Profeten sagde også: »Vi kom her til jorden, for at vi kunne få et legeme og fremlægge det rent for Gud i det celestiale rige. Lykkens store princip består i at have et legeme. Djævelen har ikke noget legeme, og heri ligger hans straf. Han er glad, når han kan skaffe sig et menneskes tabernakel, og da han blev jaget ud af Frelseren, bad han om lov til at blive sendt

- ind i en svineflok, hvilket viser, at han foretrækker en svinekrop frem for ingen at have. Alle væsener, som har legemer, har magt over dem, som intet legeme har« (*Lærdomme: Joseph Smith*, s. 209).
10. Job 38:7.
  11. Joh 1:3; se også L&P 76:23-24.
  12. Se 1 Kor 15:21-22; 2 Ne 2:25.
  13. Se 2 Ne 2:15-18; Alma 12:24; L&P 29:39; Moses 4:3. Joseph Smith har sagt: »Alle mennesker har ret til deres handlefrihed, for sådan har Gud fastsat det. Han har indstiftet handlefriheden til menneskehed og givet dem magt til at vælge godt eller ondt og til at søge efter det gode ved at stræbe efter hellighedens sti i dette liv. Det giver fred i sindet og glæde gennem Helligånden her og en fylde af glæde og lykke ved hans højre hånd i det næste liv. Eller menneskene kan vælge at følge en ugudelig kurs og fortsætte i synd og oprør mod Gud og derved bringe fordommelse over deres sjæl i denne verden og evig fortabelse i den tilkommende.« Profeten sagde også: »Satan kan ikke forføre os med sine fristelser, medmindre vi i vores hjerte samtykker og giver efter. Vi er indrettet således, at vi kan modstå Djævelen. Hvis vi ikke var sådan indrettet, ville vi ikke være frie til at handle« (*Lærdomme: Joseph Smith*, s. 211).
  14. Se 1 Mos 3:22-24; Alma 42:2-6; Moses 4:28-31.
  15. Selv de, der ikke omvender sig, bliver forløst fra den åndelige død gennem forsoningen på den vis, at de igen kommer ind i Guds nærhed til den endelige dom (se Hel 14:17; 3 Ne 27:14-15).
  16. *Lærdomme: Joseph Smith*, s. 208.
  17. Se L&P 93:36-40.

18. Moses 6:58-59.
19. Folk kan være loyale over for hinanden i ikke-ægteskabelige forhold, og børn kan blive født og opdraget, nogle gange virkelig godt, i omgivelser, der ikke består af en familie med to forældre, der er gift med hinanden. Men i gennemsnittet og i størstedelen af sagerne er beviserne på de sociale fordele ved ægteskabet og ved det forholdsvis store udbytte, det er for børn at blive opdraget i en familie med en mand og en kvinde, der er gift, overvældende. På den anden side stiger de sociale og økonomiske omkostninger for det, som en kommentator kalder »den globale flugt fra familien«. Nicholas Eberstadt kategoriserer den verdensomspændende nedgang i ægteskaber og trenden vedrørende faderløse hjem og skilsmisser og siger: »Den skadelige påvirkning på dette meget store antal af børn, der bliver dårligt stillet på grund af flugten fra familien, er allerede tydelig. Det er den ødelæggende rolle, som skilsmisse og børn født uden for ægteskabet spiller for at forværrer indkomstiligheden og formuefordelingen også – for samfundet generelt, men især for børn. Ja, børn er hårdføre og så videre. Men flugten fra familien vil helt sikkert ske på bekostning af de sårbare børn. Den samme flugt har også utilgivelig følger for de sårbare ældre« (se »The Global Flight from the Family«, Wall Street Journal, 21. feb. 2015; wsj.com/articles/nicholas-eberstadt-the-global-flight-from-the-family-1424476179).
20. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
21. Se 1 Mos 1:26-28; 2:7, 18, 21-24; 3:20; Moses 2:26-28; 3:7-8, 18, 20-24; 4:26.

Ældste Wilford W. Andersen
De Halvfjerds

Evangeliets musik

Evangeliets musik er den frydefulde, åndelige følelse, som stammer fra Helligånden. Den medfører en forandring i hjertet.

For mange år siden lyttede jeg til et interview i radioen med en ung læge, der arbejdede på et hospital i navajoernes land. Han fortalte om en oplevelse, han havde en aften, hvor en gammel indiansk mand med langt flettet hår kom ind på skadestuen. Den unge læge tog sin skriveplade, gik hen til manden og sagde: »Hvad kan jeg hjælpe dig med?« Den gamle mand kiggede lige frem og sagde intet. Lægen blev lidt utålmodig og prøvede igen. »Jeg kan ikke hjælpe dig, hvis du ikke siger noget,« sagde han. »Fortæl mig, hvorfor du er kommet her til hospitalet.«

Den gamle mand så derefter på ham og sagde: »Kan du danse?« Mens den unge læge undrede sig over det mærkelige spørgsmål, kom han til at tænke på, at hans patient måske var en medicinmand, som ifølge gamle stammetraditioner prøvede at helbrede de syge ved at synge og danse frem for at ordinere medicin.

»Nej,« sagde lægen, »jeg kan ikke danse. Kan du danse?« Den gamle mand nikkede. Så spurgte lægen: »Kan du lære mig at danse?«

Den gamle mands svar har i årenes løb skabt mange spekulationer hos mig. »Jeg kan godt lære dig at danse,« sagde han, »men du er nødt til at høre musikken.«

Nogle gange underviser vi godt i dansetrinene i vores hjem, men det lykkes os ikke så godt at hjælpe vores familie med at høre musikken. Og som den gamle medicinmand udmærket vidste, er det svært at danse uden musik. At danse uden musik føles akavet og mangelfuldt – endda flovt. Har I nogensinde prøvet det?

I afsnit 8 i Lære og Pagter forklarede Herren Joseph Smith og Oliver Cowdery: »Ja, se, jeg vil tale til dig i dit sind og i dit hjerte ved Helligånden, som skal komme over dig, og som skal bo i dit hjerte« (vers 2). Vi lærer

dansetrinene med vores hjerne, men vi hører musikken med vores hjerte. Evangeliets dansetrin er de ting, vi gør; evangeliets musik er den frydefulde, åndelige følelse, som stammer fra Helligånden. Den medfører en forandring i hjertet og er kilden til alle retfærdige ønsker. Dansetrinene alene kræver disciplin, men glæden ved dansen opleves først, når vi lærer at høre musikken.

Der er nogle, der latterliggør Kirkens medlemmer for det, vi gør. Det er forståeligt. De, der danser, virker ofte mærkelige eller akavede eller ejendommelige (se 1 Peter 2:9, »peculiar« på engelsk) for dem, der ikke kan høre musikken. Har I nogensinde holdt stille for rødt ved siden af en bil, hvor føreren danser og skråler for fuld hals – men I kunne ikke høre en lyd, for jeres vinduer var lukket? Så han ikke lidt ejendommelig ud? Hvis jeres børn lærer dansetrinene uden at lære at høre og mærke evangeliets smukke musik, bliver de med tiden ubehageligt til mode ved at danse og holder enten op med at danse eller, hvad der er næsten lige så slemt, bliver kun ved med at danse

på grund af det pres, de føler fra andre, der danser rundt om dem.

Udfordringen for alle os, der søger at undervise i evangeliet, er at få undervisningsmaterialet op på et højere plan end blot dansetrinene. Vore børns lykke afhænger af deres evne til at høre og elske evangeliets smukke musik. Hvordan gør vi det?

For det første må vi sørge for, at vi har indstillet os selv på den rette åndelige frekvens. I gamle dage, før den digitale tidsalder, fandt vi vores yndlingsradiostation ved omhyggeligt at dreje på skalaen, indtil den stod fuldstændig perfekt på stationens frekvens. Når vi nærmede os stationen, kunne vi kun høre atmosfæriske forstyrrelser. Når vi til sidst fandt den præcise frekvens, kunne vi tydeligt høre vores yndlingsmusik. I vores liv må vi stille ind på den rigtige frekvens for at kunne høre Åndens musik.

Når vi modtager Helligåndsgaven efter dåben, fyldes vi med den himmelske musik, der følger omvendelse. Vores hjerte forandres, »så vi ikke mere har tilbøjelighed til at gøre ondt, men til bestandigt at gøre godt« (Mosi 5:2). Men Ånden tåler ikke uvenlighed, stolthed eller misundelse. Hvis vi mister denne fintfølelse påvirkning i vores liv, kan evangeliets righoldige harmonier hurtigt blive disharmoniske og kan i sidste instans blive bragt til tavshed. Alma stillede dette rammende spørgsmål: »Hvis I har følt lyst til at synge sangen om den forløsende kærlighed, vil jeg spørge, om I også føler således nu?« (Alma 5:26).

Forældre, hvis vores liv ikke er i harmoni med evangeliets musik, er vi nødt til at komme i harmoni med den. Som præsident Thomas S. Monson forklarede os i oktober, må vi give agt på den vej, vi går (se »Giv agt på den vej, du går«, *Liahona*, nov. 2014, s. 86-88). Vi

ved, hvordan vi skal gøre det. Vi må gå på den samme vej, som vi gik på, da vi første gang hørte de himmelske strenger i evangeliets musik. Vi udøver tro på Kristus, omvender os og tager nadveren. Vi føler Helligåndens påvirkning stærkere, og evangeliets musik begynder atter at spille i vores liv.

For det andet må vi, når vi selv kan høre musikken, gøre vores bedste for at efterleve den i vores hjem. Det er ikke noget, der kan ske ved anvendelse af magt eller tvang. »Ingen magt eller indflydelse kan eller bør fastholdes i kraft af præstedømmet« – eller i egenkab af at være far eller mor eller den største eller den højest råbende – »uden at det sker ved overtalelse, ved langmodighed, ved mildhed og sagtmodighed ... ved uskrømtet kærlighed [og] ved venlighed« (L&P 121:41-42).

Hvorfor fører disse egenskaber til større kraft og påvirkning i et hjem? Fordi det er de egenskaber, der indbyder Helligånden. Det er de egenskaber, der får vores hjerte i harmoni med evangeliets musik. Når de er til stede, udføres dansetrinene mere naturligt og med større glæde af alle familiens dansere uden behov for trusler, skræmmeteknikker eller tvang.

Når vore børn er små, kan vi synge godnatsang for dem om uskrømtet kærlighed, og når de er genstridige

og nægter at sove om aftenen, har vi måske brug for at synge godnatsangen om langmodighed. Når de er teenagere, kan vi lukke af for den disharmoniske larm af argumenter og trusler og i stedet spille overtalelsens smukke musik – og måske synge andet vers af godnatsangen om langmodighed. Forældre kan spille i fuldkommen harmoni med de sidestillede egenskaber mildhed og sagtmodighed. Vi kan opfordre vore børn til at synge unisont sammen med os, når vi viser venlighed over for en af vore næste, der har brug for hjælp.

Det kommer ikke alt sammen på en gang. Som enhver dygtig musikudøver ved, kræver det flid og øvelse at fremføre smuk musik. Hvis tidligere forsøg på at skabe musik er skurrende og disharmoniske, så husk, at kritik ikke kan rette op på mislyde. Mislyde i et hjem er ligesom mørke i et rum. Man opnår ikke noget særligt ved at skælde mørket ud. Vi må *fortrænge* mørket ved at introducere lyset.

Så hvis basserne i jeres familiekor er for højlydte og anmassende, eller hvis strygerne i jeres familieorkester er lidt for skingre eller lidt for gennemtrængende, eller hvis de fremfusende piccolofløjter er falske eller ude af kontrol, så vær tålmodige. Hvis I ikke hører evangeliets musik i jeres hjem, så husk

disse seks ord: *Bliv ved med at øve jer.* Med Guds hjælp vil den dag komme, hvor evangeliets musik vil fylde jeres hjem med uudsigelig glæde.

Selv når musikken fremføres flot, vil den ikke løse alle vore problemer. Der vil stadig være crescendoer og decrescendoer i vores liv, stakkatoer og legatoer. Sådan er livets gang på jorden.

Men når vi tilføjer musik til dansetrinene, har ægteskabets og familielivets komplicerede rytmer sommetider en tilbøjelighed til at bevæge sig hen mod en harmonisk balance. Selv vore største udfordringer vil tilføje fyldige, vemodige toner og bevægende temaer. Præstedømmets lære vil begynde at falde på vores sjæl som dug fra himlen. Helligånden vil være vores stadige ledsager og vores scepter – en tydelig henvisning til kraft og indflydelse – vil være et uforanderligt scepter af retfærdighed og sandhed. Og vores rige vil være et evigtvarende rige. Og uden tvang vil det tilflyde os for evigt og altid (se L&P 121:45-46).

Må det være sådan hos jer alle og i hvert et hjem. Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Ældste Dale G. Renlund
De Halvfjerds

Sidste dages hellige bliver ved med at prøve

Når vi prøver, bliver ved og hjælper andre til at gøre det samme, er vi sande sidste dages hellige.

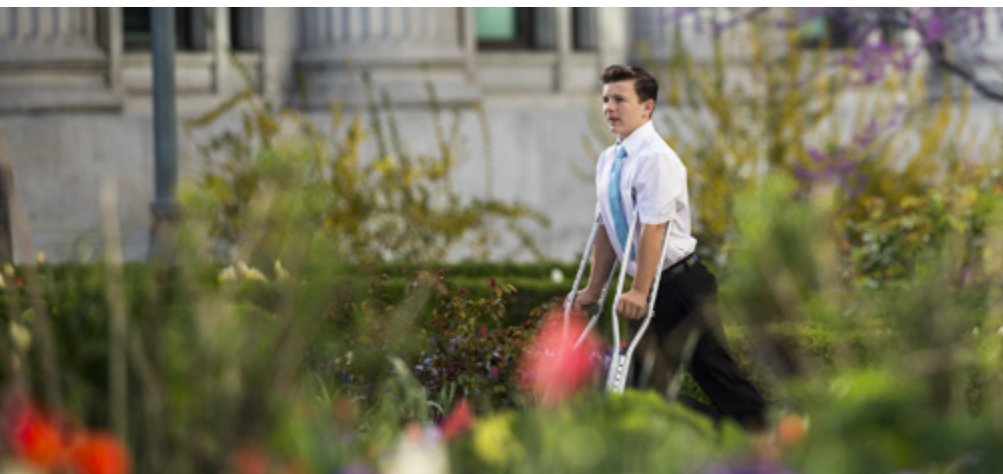
Mine kære brødre og søstre, i december 2013 sørgede verden over Nelson Mandelas død.

Efter 27 års fængsel for sin rolle i kampen mod apartheid blev Mandela den første demokratisk valgte præsident i Sydafrika. Hans tilgivelse af dem, der havde sat ham i fængsel, var bemærkelsesværdig. Mange hyldede og priste ham.¹ Mandela søgte ofte at undgå en sådan hyldelse ved at sige: »Jeg er ikke en hellig – det vil sige, medmindre en hellig er en synder, der bliver ved med at prøve.«²

Denne udtalelse – »en hellig er en synder, der bliver ved med at prøve« – bør berolige og opmuntre Kirkens medlemmer. Selv om vi bliver omtalt som »sidste dages hellige«, viger vi sommetider tilbage for denne omtale. Udtrykket *hellige* bruges almindeligvis til at betegne dem, der har opnået et højt stadi af hellighed eller endda fuldkommenhed. Og vi er fuldkommen klar over, at vi ikke er fuldkomne.

Vores tro lærer os dog, at vi kan blive fuldkommengjorte ved gentagne gange og til stadighed at »stole fuldt og helt på« Kristi lære: Udøve tro på ham, omvende os, nyde nadveren for at forny dåbens pagter og velsignelser samt i større grad modtage Helligånden som vores konstante ledsager. Når vi gør det, bliver vi mere som Kristus og er i stand til at holde ud til enden med alt, hvad det indebærer.³ Lidt mindre formelt kan man sige, at Gud er væsentligt mere interesseret i, hvem vi er, og hvem vi bliver, end i, hvem vi engang var.⁴ Han er interesseret i, at vi bliver ved med at prøve.

Komedien *Som man behager*, skrevet af den engelske skuespilforfatter William Shakespeare, skildrer en

dramatisk forandring i en persons liv. En storebror forsøger at få sin lillebror slået ihjel. På trods af, at lillebroderen ved det, redder han sin onde storebror fra den sikre død. Da storebroderen hører om denne ufortjente medfølelse, forandrer han sig fuldstændigt og for altid og oplever, hvad han kalder en »omvendelse«. Senere henvender et par kvinder sig til storebroderen og spørger: »Og det var jer der ville [din bror] til livs?«

Storebroderen svarer: »Var! Er det ikke mer. Jeg tilstår åbent hvad før jeg var, for min omvendelse smager så lifligt, nu jeg er en anden.«⁵

For os er en sådan forandring ikke blot litterær fiktion, takket være Guds barmhjertighed og Jesu Kristi forsoning. Gennem Ezekiel udtalte Herren:

»Den uretfærdiges uretfærdighed skal ikke få ham til at snuble, når han vender om fra den ...

[Hvis] han vender om fra sin synd og øver ret og retfærdighed ...

giver tilbage, hvad han tog i pant, erstatter, hvad han røvede, og følger livets love uden at øve uret, så skal han bevare livet ...

Ingen af de synder, han har begået, skal huskes. Han har øvet ret og retfærdighed, og han skal bevare livet.«⁶

I sin barmhjertighed lover Gud tilgivelse, når vi omvender os og vender om fra uretfærdighed – så meget, at

vore synder ikke engang nævnes over for os. For vores vedkommende kan vi takket være Kristi forsoning og vores omvendelse se tilbage på vore tidligere gerninger og sige: »Var! Er det ikke mer.« Uanset graden af uretfærdighed kan vi sige: »Sådan var jeg. Men dette tidligere ugudelige jeg er ikke længere den, jeg er.«⁷

Præsident Thomas S. Monson har sagt: »En af Guds største gaver til os er glæden ved at prøve igen, for ingen fiasko behøver at være endegyldig.«⁸ Selv om vi bevidst og forsætligt har syndet, eller gentagne gange har oplevet fiasko og skuffelser, kan Kristi forsoning hjælpe os, i det øjeblik vi beslutter at prøve igen. Og vi skal huske, at det ikke er Helligånden, der fortæller os, at vi er så langt ude, at vi lige så godt kan give op.

Guds ønske om, at sidste dages hellige bliver ved med at prøve, gælder også udover at overvinde synd. Hvad enten vi lider på grund af problematiske forhold til andre mennesker, økonomiske udfordringer eller sygdom eller som følge af en andens synder, kan Frelserens uendelige forsoning hele selv – eller måske især – dem, der har lidt uforskyldt. Han forstår fuldt ud, hvordan det er at lide uforskyldt som følge af andres overtrædelser. Frelseren vil som profeteret »bringe ... lægedom til dem, hvis hjerte er knust ... give ... hovedpynt i stedet for aske, glædens olie i

stedet for sørgedragt og lovsang i stedet for svigtende mod.«⁹ Uanset hvad forventer Gud, at sidste dages hellige med hans hjælp bliver ved med at prøve.

Ligesom Gud glæder sig, når vi bliver ved, bliver han skuffet, hvis vi ikke anerkender, at andre også prøver. Vores kære ven Thoba har fortalt om, hvordan hun lærte den lektie af sin mor, Julia. Julia og Thoba var blandt de første sorte omvendte i Sydafrika. Da apartheidstyret ophørte, fik sorte og hvide kirkemedlemmer lov til at overvære kirkemøder sammen. For mange var den ligestillede omgang mellem racerne ny og udfordrende. Engang, da Julia og Thoba var i kirke, følte de sig mindre venligt behandlet af nogle hvide medlemmer. Da de gik, beklagede Thoba sig med bitterhed til sin mor. Julia lyttede roligt, indtil Thoba havde fået luft for sine frustrationer. Så sagde Julia: »Åh, Thoba, Kirken er som et stort hospital, og vi er alle syge på hver vores måde. Vi kommer til kirke for at blive hjulpet.«

Julias bemærkning afspejler en værdifuld indsigt. Vi skal ikke kun være tolerante, mens andre arbejder på deres personlige sygdomme, vi skal også være venlige, tålmodige, støttende og forstående. Ligesom Gud opmuntrer os til at blive ved med at prøve, forventer han, at vi også giver andre plads til at gøre det samme i deres tempo. Så vil forsoningen i endnu højere grad

komme ind i vores liv. Da vil vi indse, at vi alle uanset åbenbare forskelligheder står i behov for den samme uendelige forsoning.

For nogle år siden blev en vidunderlig ung mand ved navn Curtis kaldet til at tage på mission. Han var den slags missionær, som enhver missionspræsident håber på at få. Han var fokuseret og arbejdede hårdt. På et tidspunkt fik han en missionærkammerat, som var umoden, socialt kejtet og ikke særlig opsat på at få udrettet noget.

En dag, da de var ude at cykle, kiggede Curtis sig tilbage og så, at hans kammerat af uforklarlige årsager var stået af sin cykel og trak den. Stille udtrykte Curtis sin frustration over for Gud. Sikken sur pligt det var at blive sat sammen med en kammerat, som han var nødt til at hale af sted for at få udført noget som helst. Et øjeblik senere fik Curtis et tydeligt indtryk af, at Gud sagde til ham: »Ved du hvad, Curtis, i sammenligning med mig er I to slet ikke så forskellige.« Curtis lærte, at han måtte være tålmodig med en ufuldkommen kammerat, som trods alt prøvede på sin egen måde.

Min opfordring til os alle er, at vi må se på os selv, omvende os og blive ved

med at prøve. Hvis vi ikke prøver, er vi blot sidste dages syndere; hvis vi ikke bliver ved, er vi sidste dages hellige, der giver op, og hvis vi ikke giver andre lov til at prøve, er vi blot sidste dages hyklere.¹⁰ Når vi prøver, bliver ved og hjælper andre til at gøre det samme, er vi sande sidste dages hellige. Når vi forandrer os, vil vi se, at Gud virkelig bekymrer sig væsentligt mere om, hvem vi er, og hvem vi bliver, end om den, vi engang var.¹¹

Jeg er dybt taknemlig for Frelseren, for hans uendelige forsoning og for sidste dages profeter, som opmuntrer os til at være sidste dages hellige og til at blive ved med at prøve.¹² Jeg vidner om, at Frelseren virkelig lever. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Nelson Rolihlahla Mandela, *Vejen til frihed* 2006; »Biography of Nelson Mandela«, nelsonmandela.org/content/page/biography; og præsident Barack Obamas mindetale for Nelson Mandela den 10. dec. 2013, på whitehouse.gov/the-press-office/2013/12/10/remarks-president-obama-memorial-service-former-south-african-president. Forskelligheden af priser ses ved, at Mandela har modtaget Nobels fredspris, USA's præsidents frihedsmedalje og Sovjetunionens Leninorden.
2. Se fx Nelson Mandelas tale på Baker Institute på Rice University den 26. oktober 1999, bakerinstitute.org/events/1221. Han omskrev sandsynligvis den kendte udtalelse tilskrevet Robert Louis Stevenson: »De hellige er de syndere, der bliver ved med at prøve.« Igennem årene har mange udtrykt lignende anskuelser. Konfutse har fx fået æren for at sige følgende: »Vores største hæder ligger ikke i aldrig at falde, men i at komme op, hver gang vi falder.«
3. Se fx 2 Ne 31:2-21; 3 Ne 11:23-31; 27:13-21; Moro 6:6; L&P 20:77, 79; 59:8-9; *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, 2.1.2.
4. Udtalelsen om, at Gud er langt mere interesseret i, hvem vi er, og hvem vi bliver, end i, hvem vi engang var, betyder ikke, at Frelseren ser bort fra konsekvenserne af den enkeltes synd over for andre. Faktisk bekymrer Frelseren sig uendeligt om dem, der lider fortræd, smerte og hjertesorger på grund af andres overtrædelser. Frelseren påtog »sit folks« skrøbeligheder, så hans indre kan fyldes med barmhjertighed ... så han, hvad angår kødet, kan vide, hvorledes han kan bistå sit folk, hvad angår deres skrøbeligheder« (Alma 7:12).
5. William Shakespeare, *Som man behager*, 4. akt, 3. scene.
6. Ez 33:12, 14-16.
7. Anvendelsen af udsagnsord i nutid er betydningsfuld i mange skriftsteder, der omhandler den endelige dom. Se fx 2 Ne 9:16; Morm 9:14; L&P 58:42-43.
8. Thomas S. Monson, »Den indre vilje«, *Stjernen*, juli 1987, s. 61.
9. Es 61:1-3; se også Luk 4:16-21.
10. *Hykler* som det anvendes i Det Nye Testamente kan fra græsk oversættes som »en, der foregiver«; det græske ord betyder »en skuespiller« eller »en, der forestiller sig, på dramatisk vis repræsenterer eller overdriver en rolle« (se Matt 6:2, fodnote *a* i den engelske SDH-udgave af Bibelen). Hvis ikke vi giver andre mulighed for at ændre sig i deres eget tempo, foregiver vi ganske enkelt at være sidste dages hellige.
11. Se note 4 ovenfor.
12. Det antal gange, dette budskab forekommer i Det Første Præsidentskabs og De Tolv Apostles Kvorums prædikener, er slående. Præsident Dieter F. Uchtdorf understregede det, da han sagde: »Af alle de principper, som profeterne i hundredvis af år har undervist i, er der et, der er blevet lagt vægt på igen og igen. Det er det budskab, der giver glæde og håb om, at menneskeheden kan omvende sig, ændre kurs og vende tilbage på stien som en sand discipel« (»Du kan gøre det nu!«, *Liahona*, nov. 2013, s. 56).

Ældste Michael T. Ringwood
De Halvfjerds

I sandhed god og uden svig

Jesu Kristi evangeliums gode nyheder er, at vores hjertes ønsker kan forvandles, og vore motiver kan udvikles og forfines.

Desværre var der et tidspunkt i mit liv, hvor jeg blev motiveret af titler og anseelse. Det begyndte ret uskyldigt. Mens jeg forberedte mig til en fuldtidsmission, blev min storebror zoneleder i sin mission. Jeg hørte så mange gode ting blive sagt om ham, at jeg ikke kunne lade være med at ønske, at de også blev sagt om mig. Jeg håbede på og har måske også bedt om at få en lignende position.

Heldigvis lærte jeg en lektie under min mission. Ved sidste konference blev jeg mindet om den lektie.

Sidste oktober sagde præsident Dieter F. Uchtdorf: »I løbet af mit liv har jeg haft mulighed for at møde nogle af de mest kompetente og intelligente mænd og kvinder, som denne verden kan tilbyde. Da jeg var yngre, var jeg imponeret over dem, der var uddannede, havde opnået noget, var succesfulde og anerkendt af verden, men i løbet af årene er jeg begyndt at forstå, at jeg er langt mere imponeret over de vidunderlige og velsignede sjæle, som *i sandhed er gode og uden svig.*«¹

Min Mormons Bog-helt er et perfekt eksempel på en vidunderlig og velsignet sjæl, der i sandhed var god og uden svig. Shibløn var en af Alma den Yngres sønner. Vi kender mere til hans brødre Helaman, som efterfulgte sin far som fører af optegnelserne og Guds profet, og Corianton, som fik et lidt blakket ry som en missionær, der havde brug for vejledning fra sin far. Alma skrev 77 vers til Helaman (se Alma 36-37). Alma rettede 91 vers til Corianton (se Alma 39-42). Alma skrev blot 15 vers til Shibløn, sin mellemste søn (se Alma 38). Og dog er hans ord i de 15 vers storladne og lærerige.

»Og se, min søn, jeg har tiltro til, at jeg skal få stor glæde af dig på grund af din standhaftighed og din trofasthed mod Gud; for eftersom du i din ungdom er begyndt at se hen til Herren din Gud, så håber jeg, at du vil fortsætte med at holde hans befalinger; for velsignet er den, der holder ud til enden.

Jeg siger dig, min søn, at jeg allerede har haft stor glæde ved dig på grund af din trofasthed og din flid og din tålmodighed og din langmodighed blandt det zoramitiske folk« (Alma 38:2-3).

Udover at tale til Shibløn talte Alma også om ham til Corianton. Alma sagde: »Har du ikke lagt mærke til din brors standhaftighed, hans trofasthed og hans flid i at holde Guds befalinger? Se, har han ikke været et godt eksempel for dig?« (Alma 39:1).²

Det lader til, at Shibløn var en søn, der ønskede at behage sin far og gik omkring og gjorde det, der var rigtigt af den rigtige årsag frem for at opnå ros, position, magt, anerkendelse eller anseelse. Helaman må have vidst og respekteret dette ved sin bror, for han overdrog de hellige optegnelser, han havde fået af sin far, i Shibløns varetægt. Helaman må bestemt have haft tillid til Shibløn, for »han var en retfærdig mand,

Woodbury i Minnesota i USA

og han vandrede retsindigt for Gud, og han bestræbte sig på bestandigt at gøre godt og at holde Herren sin Guds befalinger« (Alma 63:2). Typisk for Shiblons karaktertræk er der ikke skrevet meget om ham fra det tidspunkt, hvor han fik de hellige optegnelser i sin besiddelse, og indtil han gav dem til Helamans søn Helaman (se Alma 63:11).

Shiblon var i sandhed god og uden svig. Han var den slags person, der ofrede sin tid, talenter og kræfter på at hjælpe og opløfte andre takket være en kærlighed til Gud og sin næste (se Alma 48:17-19; 49:30). Han beskrives til fuldkommenhed med præsident Spencer W. Kimballs ord: »Store kvinder og mænd er altid mere ivrige efter at gøre noget frem for at herske.«³

I en verden, hvor man på enhver mulig måde stræber efter ros, position, magt, anerkendelse og myndighed, ærer jeg disse vidunderlige og velsignede sjæle, der i sandhed er gode og uden svig, de der er motiverede af en kærlighed til Gud og deres næste, de store kvinder og mænd, der er »mere ivrige efter at gøre noget frem for at herske«.

I dag er der nogle, der vil have os til at tro, at vores søgen efter at betyde noget kun kan tilfredsstilles

ved at opnå position og magt. Men heldigvis er der mange, der ikke lader sig påvirke af denne anskuelse. De finder deres betydning ved at stræbe efter i sandhed at være gode og uden svig. Jeg har set dem i alle sociale lag og i mange religioner. Og jeg finder dem i stort tal blandt Kristi oprigtigt omvendte tilhængere.⁴

Jeg ærer dem, der uselvvisk tjener hver uge i menigheder rundt om i verden ved at yde en ekstra indsats, når de udfører deres kaldelse. Men kaldelser kommer og går. Det gør derfor endnu større indtryk på mig, at der er mange, der uden nogen reel kaldelse finder måder, hvorpå de konstant kan tjene og løfte andre. En bror dukker tidligt op i Kirken for at sætte stole op og bliver længere for at rydde op i kirkebygningen. En

søster vælger bevidst en plads tæt på en blind søster i sin menighed, så hun ikke blot kan hilse på hende, men også så hun kan synge salmerne højt nok til, at den blinde søster kan høre ordene og synge med. Hvis I ser godt efter i jeres menighed, vil I finde eksempler lige til disse. Der er altid medlemmer, der virker til at vide, hvem der har brug for hjælp og hvornår.

Måske lærte jeg min første lektie om hellige som i sandhed var gode og uden svig, da jeg var en ung missionær. Jeg flyttede til et område med en ældste, jeg ikke kendte. Jeg havde hørt, hvordan andre missionærer talte om, at han aldrig havde fået nogen opgave som leder, og hvordan han kæmpede med at lære koreansk på trods af, at han havde været længe i landet. Men da jeg lærte denne ældste at kende, opdagede jeg, at han var en af de mest lydige og trofaste missionærer, jeg havde mødt. Han studerede, når der skulle studeres, han arbejdede, når der skulle arbejdes. Han forlod lejligheden til tiden og vendte hjem til tiden. Han studerede flittigt koreansk, selv om sproget var særligt vanskeligt for ham.

Da jeg blev klar over, at det, jeg havde hørt, var usandt, følte jeg, at denne missionær var blevet fejlbedømt. Jeg ønskede at fortælle hele missionen, hvad jeg havde opdaget om denne ældste. Jeg fortalte min missionspræsident om mit ønske om at rette op på den misforståelse. Hans svar var: »Vor himmelske Fader ved, at denne unge mand er en vellykket missionær, og det gør jeg også.« Han tilføjede så: »Og nu ved du det også, så hvem ellers behøver egentlig at vide det?« Denne kloge missionspræsident lærte mig, hvad der var vigtigt ved at tjene, og det var ikke ros, position, magt, ære eller myndighed. Det var en storslået lektie for en ung missionær,

som var for fokuseret på titler.

Med denne lektie i baghovedet kiggede jeg tilbage på mit liv og så, hvor ofte jeg var blevet påvirket af mænd og kvinder, der på det tidspunkt ikke havde nogen flot titel eller position. En af disse Shibløn-lignende sjæle var min seminarlærer på mit tredje år i high school. Denne gode mand underviste kun to eller tre år i seminar, men han åbnede mit hjerte på en måde, der hjalp mig til at få et vidnesbyrd. Han var måske ikke den mest populære lærer på skolen, men han var altid forberedt, og han fik en stærk og varig indflydelse på mig. Jeg har kun set ham få gange i de 40 år, der er gået, siden han underviste mig. Han kom og hilste på mig ved min fars begravelse. Det var i sandhed en handling, der ikke var motiveret af titel eller magt.

Jeg ærer den hengivne lærer og mange som ham, der i sandhed er gode og uden svig. Jeg ærer den søndagsskolelærer, der ikke kun underviser sine elever i klassen om søndagen, men som også underviser og påvirker disse elever ved at invitere dem til at spise morgenmad sammen med sin familie. Jeg ærer de ledere for unge, der overvårer menighedens unge mænds og unge pigers sportsaktiviteter og kulturelle aktiviteter. Jeg ærer den mand, der skriver opmuntrende

beskeder til naboerne, og den kvinde, der ikke kun sender julekort, men personligt afleverer dem til familie og venner, der har brug for et besøg. Jeg ærer den bror, der altid tog en nabo med ud på en køretur i denne nabos svære tid med Alzheimers – og derved gav både ham og hans hustru et yderst tiltrængt pusterum i hverdagen.

Disse ting udføres ikke for at få ros eller anerkendelse. Disse mænd og kvinder motiveres ikke af muligheden for at opnå titler eller anseelse. De er Kristi disciple, som går omkring og bestandigt gør godt, og der ligesom Shibløn prøver at behage deres Fader i himlen.

Det gør mig trist, når jeg hører om nogle, der holder op med at tjene eller endda med at komme i kirke, fordi de bliver afløst fra en kaldelse eller føler sig overset med hensyn til position eller titel. Jeg håber, de en dag vil lære det samme, som jeg gjorde som ung missionær – at den tjeneste, der tæller mest, som regel udelukkende anerkendes af Gud. Har vi i vores stræben på mig og mit glemt Gud og Guds?

Nogle siger måske: »Jamen, jeg har lang vej endnu, før jeg bliver som dem, du beskriver.« Jesu Kristi evangeliums gode nyheder er, at vores hjertes ønsker kan forvandles, og vore motiver kan udvikles og forfines. Når vi døbes ind i Guds sande fold, begynder vi processen

med at blive en ny skabning (se 2 Kor 5:17; Mosi 27:26). Hver gang, vi fornyr dåbspagten ved at nyde nadveren, er vi et skridt nærmere det endelige mål.⁵ Når vi holder fast ved den pagt, får vi styrke til at sørge med dem, der sørger, og trøste dem, der står i behov for trøst (se Mosi 18:9). I den pagt finder vi den nåde, der gør os i stand til at tjene Gud og holde hans befalinger, herunder at elske Gud af hele vores hjerte og elske vores næste som os selv.⁶ I den pagt bistår Gud og Kristus os, så vi kan bistå dem, der står i behov for at få vores bistand (se Mosi 4:16; se også v. 11-15).

Alt, hvad jeg virkelig ønsker mig i livet, er at behage mine fædre – både den jordiske og den himmelske – og at være mere som Shibløn.⁷

Jeg takker min himmelske Fader for sjæle som Shibløn, hvis eksempel giver mig – og os alle – håb. I deres liv ser vi et vidne om en kærlig Fader i himlen og en interesseret og medfølelse Frelser. Jeg tilslutter mig deres vidnesbyrd med et løfte om at stræbe efter at blive mere som dem. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Dieter F. Uchtdorf, »Det er vel ikke mig, Herre?«, *Liahona*, nov. 2014, s. 58; fremhævelse tilføjet.
2. Helaman underviste ikke zoramitterne, så vi ved, at Alma talte om Shibløn, da han sagde »din bror« (se Alma 31:7; 39:2).
3. Spencer W. Kimball, »Den retfærdige

kvindes rolle», *Den danske Stjerne*, maj 1980, s. 166.

4. »Herren har lært os, at når vi i sandhed er omvendt til hans evangelium, vil vores hjerte være vendt fra selviske bekymringer og vendt mod at tjene og løfte andre, så de kan bevæge sig mod evigt liv. For at opnå denne omvendelse kan vi bede og arbejde i tro for at blive det nye menneske, som vi har fået mulighed for at blive gennem Jesu Kristi forsoning. Vi kan begynde med at bede om tro til at omvende os fra selvished og om gaven til at bekymre os mere om andre end os selv. Vi kan bede om kraft til at fratægge os stolthed og misundelse« (Henry B. Eyring, »Vidnesbyrd og omvendelse«, *Liahona*, feb. 2015, s. 4-5).
5. »[Gud] er udødelig og fuldkommen. Vi er dødelige og ufuldkomne. Ikke desto mindre søger vi selv i livet på jorden måder, hvorpå vi kan blive åndeligt forenet med ham. Når vi gør det, får vi adgang til både hans nådefulde og majestætiske magt. Blandt disse særlige stunder hører bl.a. ... dåb og bekræftelse ... samt deltagelse i symbolerne for Herrens måltid« (Jeffrey R. Holland, *To My Friends*, 2014, s. 80).
6. »For de sidste dages hellige, der i alt, hvad de gør, ser sig selv som Guds børn, er det naturligt at påtage sig og overholde forpligtelser. Frelsesplanen er fyldt med pagter. Vi lover at adlyde befalinger. Til gengæld lover Gud velsignelser i dette liv og for evigt. Han har nøjagtige krav, og han holder sit ord til fuldkommenhed. Eftersom han elsker os, og fordi planens formål er at blive som han, kræver han, at vi er nøjagtige. Og de løfter, han giver os, indeholder altid kraft til at udvikle vores evne til at holde pagter. Han gør det muligt for os at kende sine regler. Når vi af hele vores hjerte prøver at efterkomme hans standarder, skænker han os Helligåndens ledsagelse. Det øger til gengæld både vores kraft til at overholde forpligtelser og til at se det, der er godt og sandt. Og det er ved den kraft, vi skal lære, både i vore timelige studier og i det, vi har brug for til evigheden« (Henry B. Eyring, »A Child of God«, tale ved Brigham Young University, 21. okt. 1997, s. 4-5; speeches.byu.edu). Se også David A. Bednar, »Bære deres byrder med lethed«, *Liahona*, maj 2014, s. 87-90.
7. Så længe jeg kan huske, har jeg ønsket at behage min far. Da jeg voksede op og fik et vidnesbyrd, fik jeg også ønsket om at behage min himmelske Fader. Senere i livet lærte jeg om Shibløn og gjorde det til et af mine mål i livet at blive mere som han.

Ældste Quentin L. Cook
De Tolv Apostles Kvorum

»Min Gud er mit lys«

Vores evne til at være standhaftige og trofaste og følge Frelseren trods livets omskiftelighed styrkes væsentligt af retskafne familier og kristuscentreret enighed i vore menigheder.

I denne påsketid tænker vi på og fryder os over den forløsning, som vor Frelser Jesus Kristus tilvejebragte.¹

Det ramaskrig, der genlyder over hele jorden på grund af verdens ugedelighed, forårsager sårede følelser. Med moderne kommunikationsmidler får virkningerne af synd, ulighed og uretfærdighed mange til at føle, at livet grundlæggende er urimeligt. Hvor betydelige disse prøvelser end kan være, må de ikke aflede os fra at glæde os over og mindes Kristi guddommelige forbøn for os. Frelseren har bogstaveligt talt »vundet sejr over døden«. Med barmhjertighed og medfølelse påtog han sig vore synder og overtrædelser og forløste os således og tilfredsstillede retfærdighedens krav for alle, der vil omvende sig og tro på hans navn.²

Hans storslåede sonoffer er af så ophøjet betydning, at den er udover al jordisk fatteevne. Denne nådefulde handling tilvejebringer den fred, der overgår al forstand.³

Men hvordan griber vi da de barske realiteter an, der er omkring os?

Min hustru, Mary, har altid elsket solsikker. Hun glæder sig, når de på temmelig uventede steder dukker op i vejsiden. Der er en grusvej, der fører hen til det hus, hvor mine

bedsteforældre boede. Når vi kom kørende ad den vej, udbrød Mary ofte: »Tror du, vi får de fantastiske solsikker at se i dag?« Vi blev overraskede over, at solsikker kunne blomstre i jord, der var blevet presset sammen af landbrugs- og snerydningsmaskiner og bestående af en bunke materialer, der ikke kan betragtes som særligt ideelle vækstforhold for vilde blomster.

Udover at gro i ugæstfri jord er et af de bemærkelsesværdige træk ved unge, vilde solsikker, at den unge

En af de spændende egenskaber ved vilde solsikker er, at de spæde blomsterknopper følger solens bevægelse hen over himlen.

blomsterknop følger solen hen over himlen. Når den gør det, får den energi til at opretholde livet, før den springer ud i sin strålende gule farve.

Ligesom den unge solsikke blomstrer vi, når vi følger verdens Frelser, og kommer til at stråle trods de mange frygtelige forhold, der er omkring os. Han er i sandhed vores lys og liv.

I lignelsen om hveden og ukrudtet fortæller Frelseren sine disciple, at de, der fører til frafald og begår lovbrud, skal tages væk fra hans rige.⁴ Men om de trofaste sagde han: »Da skal de retfærdige skinne som solen i deres

faders rige.«⁵ Som enkeltpersoner kan vi, Kristi disciple i en fjendtlig verden, der bogstaveligt talt er i oprør, trives og blomstre, hvis vi er rodfæstede i vores kærlighed til Frelseren og ydmygt følger hans lærdomme.

Vores evne til at være standhaftige og trofaste og følge Frelseren trods livets omskiftelighed styrkes væsentligt af retskafne familier og kristuscentreret enighed i vore menigheder.⁶

Det er klokken derhjemme

Familiens rolle i Guds plan er »at bringe os lykke, for at hjælpe os til at

lære de korrekte principper i en kærlig atmosfære og for at forberede os til evigt liv.«⁷ De smukke traditioner med religiøs efterlevelse i hjemmet må lægges ind i vore børns hjerte.

Min onkel Vaughn Roberts Kimball var en dygtig studerende, en lovende forfatter og quarterback på BYU's footballhold. Den 8. december 1941, dagen efter angrebet på Pearl Harbor, meldte han sig som soldat i den amerikanske flåde. Mens han var på et hvervekontor i Albany i New York, indsendte han en kort artikel til *Reader's Digest*. Bladet betalte ham 200 dollars og offentliggjorde hans indlæg under overskriften »Det er klokken derhjemme« i majnummeret i 1944.

I sit bidrag til *Reader's Digest*, hvor han selv er sømanden, står der bl.a.:

»Det er klokken derhjemme:

»En aften i Albany i New York spurgte jeg en sømand, hvad klokken var. Han trak et kæmpestort ur frem og svarede: »Den er 7.20.« Jeg vidste, den var mere end det. »Dit ur er gået i stå, ikke også?« spurgte jeg.

»Nej,« sagde han, »det går stadig på Utah-tid. Jeg er fra det sydlige Utah. Da jeg meldte mig til flåden, gav far mig dette ur. Han sagde, at det ville få mig til at huske dem derhjemme.

Når klokken er 5 om morgenen, ved jeg, at far er ved at køre ud for at malke køerne. Og om aftenen, når den er halv otte, ved jeg, at hele familien sidder omkring et veldækket bord, og far takker Gud for, hvad der står på det og beder ham om at passe på mig ...« fortalte han. »Det er let nok at finde ud af, hvad klokken er, der hvor jeg er. Jeg vil gerne vide, hvad klokken er i Utah.«⁸

Kort tid efter Vaughn havde indsendt artiklen, fik han til opgave at gøre tjeneste på et skib i Stillehavet. Den 11. maj 1945, mens han gjorde tjeneste på hangarskibet USS *Bunker*

Hill nær Okinawa, blev det ramt af to selvmordsfly.⁹ Knap 400 besætningsmedlemmer døde, deriblandt min onkel Vaughn.

Ældste Spencer W. Kimball udtrykte sin dybeste medfølelse til Vaughns far og kommenterede Vaughns værdighed og Herrens forsikring om, at »de, der dør i mig, ikke skal smage døden, for den skal være sød for dem.«¹⁰ Vaughns far sagde dybt rørt, at selv om Vaughn blev begravet i havet, ville Guds hånd føre Vaughn til hans himmelske hjem.¹¹

Otteogtyve år senere talte præsident Spencer W. Kimball om Vaughn ved en generalkonference. Han sagde bl.a.: »Jeg kendte denne familie godt ... Jeg har knælet i indtrængende bøn sammen med dem ... Undervisning i hjemmet har hjulpet denne store familie igennem til evig velsignelse.« Præsident Kimball opfordrede alle familier »til at gå på knæ ... og bede for deres sønner og døtre to gange dagligt.«¹²

Søskende, hvis vi trofast har familiebøn, skriftstudium, familieaften, præstedømmevelsignelser og overholdelse af sabbatsdagen, vil vore børn vide, hvad klokken er derhjemme. De

bliver forberedt til et evigt hjem i himlen, uanset hvad der rammer dem i en vanskelig verden. Det er af afgørende betydning, at vore børn ved, at de er elsket og i sikkerhed derhjemme.

Ægtemand og hustru er jævnbyrdige partnere.¹³ De har forskellige, men supplerende ansvar. Kvinden kan føde børn, som velsigner hele familien. Ægtemanden kan modtage præstedømmet, som velsigner hele familien. Men i familieråd træffer mand og hustru som jævnbyrdige partnere de væsentligste beslutninger. De beslutter, hvordan børnene skal undervises og opdrages, hvordan pengene skal bruges, hvor de skal bo og mange andre beslutninger om familien. De træffes i fællesskab efter at have søgt vejledning fra Herren. Målet er en evig familie.

Kristi lys indgyder familiens evige natur i hjertet hos alle Guds børn. En af mine yndlingsforfattere, som ikke er af vores tro, sagde således: »Der er så meget i livet, der er uvedkommende, men ... familien er den ægte vare, det med indhold, det evige, den man skal vogte og drage omsorg for og være loyal over for.«¹⁴

Kirken hjælper os som familie til at fokusere på Frelseren

Udover familien er Kirkens rolle også betydningsfuld. »Kirken sørger for organisationen og midlerne til at undervise alle Guds børn i Jesu Kristi evangelium. Den sørger for præstedømmets myndighed til at forvalte frelsens og ophøjelsens ordinancer til alle, som er værdige og villige til at acceptere dem.«¹⁵

I verden er der udbredt strid og synd og et større fokus på afvigende kulturer og ulighed. Bortset fra sprogmenigheder er vore menigheder i Kirken geografiske. Vi deler ikke op i klasser eller efter rang.¹⁶ Vi glæder os over, at alle racer og kulturer blandes sammen i en retfærdig forsamling. Vores menighedsfamilie er vigtig for vores fremgang, lykke og personlige indsats for at blive mere kristuslignende.

Kulturforskelle splitter ofte mennesker og er sommetider en kilde til vold og diskrimination.¹⁷ I Mormons Bog anvendes noget af det mest barske sprog til at skildre ugudelige fædres overleveringer, som førte til

vold, krig, onde handlinger, synd og endog menneskers og folkeslags udryddelse.¹⁸

Der findes intet bedre udgangspunkt i skrifterne end 4 Nefi til at beskrive den kirkekultur, som er så vigtig for os alle. I vers 2 står der bl.a.: »Alle mennesker på hele landets overflade, både nefitter og lamanitter, blev omvendt til Herren, og der var ingen stridigheder og mundhuggerier blandt dem, og enhver handlede retfærdigt, den ene med den anden.« I vers 16 kan vi læse: »Og visselig kunne der ikke findes noget lykkeligere folk blandt alle de folk, der var blevet skabt ved Guds hånd.« Det, at der ikke var nogen stridigheder, blev tilskrevet »Guds kærlighed, som boede i folkets hjerte«.¹⁹ Det er den kultur, vi tilstræber.

Dybe kulturelle værdier og overbevisninger er en fundamental del af vores jeg. Traditioner for at ofre, være taknemlig, have tro og være retskafne skal der værnes om, og de skal bevares. Familier må glæde sig over og beskytte de vaner, der opbygger tro.²⁰

Et af de mest betydningsfulde træk ved alle kulturer er sproget. I området omkring San Francisco i Californien, hvor jeg boede, var der 7 menigheder, hvor man talte et andet sprog end engelsk. Der redegøres for vores lære med hensyn til sprog i afsnit 90, vers 11 i Lære og Pagter: »For det skal ske på den dag, at enhver skal høre evangeliets fylde på sit eget tungemål og på sit eget sprog.«

Når Guds børn beder til ham på deres modersmål, er det deres hjertes sprog. Det er tydeligt, at hjertets sprog betyder meget for alle mennesker.

Min storebror Joseph er læge og har i mange år praktiseret i området ved San Francisco-bugten. Et ældre samoansk kirkemedlem, der var ny patient, kom ind på hans kontor. Han havde stærke smerter og var svækket. Det blev konstateret, at han havde nyresten, og en passende behandling blev indledt. Dette trofaste medlem fortalte, at hans egentlige formål blot var at finde ud af, hvad der var galt, så han på samoansk kunne

bede til sin himmelske Fader om sit helbredsproblem.

Det er vigtigt for medlemmer at forstå evangeliet på deres hjertes sprog, så de kan bede og handle i overensstemmelse med evangeliets principper.²¹

Selv med forskellige sprog og smukke, opløftende kulturelle traditioner må vi have vore hjerter knyttet sammen i enighed og kærlighed.²² Herren har eftertrykkeligt sagt: »Lad enhver agte sin broder som sig selv ... Vær ét; og hvis I ikke er ét, er I ikke mine.«²³ Selv om vi værdsætter passende kulturelle forskelligheder, er vores mål at være forenede i Jesu Kristi evangeliums kultur, vaner og traditioner i enhver henseende.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har aldrig været stærkere

Vi anerkender, at nogle medlemmer har spørgsmål og bekymringer, mens de søger at styrke deres tro og vidnesbyrd. Vi bør være forsigtige med ikke at kritisere eller dømme dem, der har bekymringer – store som små. Samtidig bør de, der har bekymringer gøre alt, hvad de kan, for at opbygge deres tro og vidnesbyrd. Tålmodigt og ydmygt studium, overvejelse, bøn, efterlevelse af evangeliets principper og at søge råd hos passende ledere er den bedste måde at løse spørgsmål eller bekymringer på.

Nogle har hævdet, at flere medlemmer forlader Kirken i dag, og at der er mere tvivl og mangel på tro end før i tiden. Det er ganske enkelt ikke sandt. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har aldrig været stærkere. Det antal medlemmer, der fjerner deres navn fra Kirkens optegnelser, har altid været meget lavt og har de senere år været markant lavere end tidligere.²⁴ Stigningen, der ses på målbare områder som medlemmer, der har modtaget deres egen begavelse og som har

en gyldig tempelanbefaling, voksne, der betaler en fuld tiende, og de, der tager på fuldtidsmission, har været dramatisk. Lad mig gentage: Kirken har aldrig været stærkere. Men »husk, at sjæles værdi er stor i Guds øjne«. ²⁵ Vi rækker ud til alle.

Hvis de barske realiteter, I for nuværende oplever, ser mørke, tunge og næsten ubærlige ud, så husk, at Frelseren i Getsemanes kvalfulde mørke og i den ubegribelige pinsel og smerte på Golgata udførte forsoningen, som bortvejrer de mest forfærdelige byrder, der kan forekomme i dette liv. Han gjorde det for jer, og han gjorde det for mig. Han gjorde det, fordi han elsker os, og fordi han adlyder og elsker sin Fader. Vi vil blive reddet fra døden – selv fra havets dyb.

Vores beskyttelse i dette liv og i evigheden vil afhænge af retskaffenhed

hos den enkelte og i familien, Kirkens ordinancer og af at følge Frelseren. Det er vores ly for stormen. I, der føler jer alene, kan stå standhaftigt fast i retskaffenhed og vide, at forsoningen vil beskytte og velsigne jer udover jeres evne til helt at fatte det.

Vi bør huske på Frelseren, holde vore pagter og følge Guds Søn, ligesom den unge solsikke følger solen. Når vi følger hans lys og eksempel, bringer det os glæde, lykke og fred. Således lyder det i både Salme 27 og en yndlingssalme: »Herren er mit lys og min frelse.« ²⁶

Denne påskeweekend bærer jeg som en af Frelserens apostle højtideligt vidnesbyrd om Jesu Kristi opstandelse. Jeg ved, at han lever. Jeg kender hans røst. Jeg vidner om hans guddommelighed og realiteten af hans forsoning. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se 2 Ne 9:20-22.
2. Se Mosi 15:8-9.
3. Se Fil 4:7.
4. Se Matt 13:41.
5. Matt 13:43.
6. Se L&P 115:5-6.
7. *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, 1.1.4.
8. Vaughn R. Kimball, »The Right Time at Home«, *Reader's Digest*, maj 1944, s. 43.
9. Se brev fra kaptajn G.A. Seitz, USA's flåde, USS *Bunker Hill*, dateret 25. maj 1945, til Vaughn Kimballs far, Crozier Kimball, Draper, Utah.
10. Se brev fra Spencer W. Kimball, dateret 2. juni 1945, til Crozier Kimball; L&P 42:46.
11. Se Crozier Kimball, i Marva Jeanne Kimball Pedersen, *Vaughn Roberts Kimball: A Memorial*, 1995, s. 53.
12. Spencer W. Kimball, »The Family Influences«, *Ensign*, juli 1973, s. 17. Spencer W. Kimball var dengang præsident for De Tolv Apostles Kvorum.
13. Se »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
14. Carla Carlisle, »Pray, Love, Remember«, *Country Life*, 29. sep. 2010, s. 120.
15. *Håndbog 2*, 1.1.5.
16. Se 4 Ne 1:26.
17. Kultur er noget, der diskuteres meget i vor tid. I 2014 blev ordet *kultur* endda udråbt til årets vigtigste ord af Merriam-Webster.com.
18. Se Alma 9; Hel 5.
19. 4 Ne 1:15.
20. Den tyske filosof Goethe skrev disse berømte ord: »Det, som lånes af din faders arv, må du gøre dig fortjent til på ny for virkelig at besidde det!« (Johann Wolfgang von Goethe, *Faust*, i Bayard Taylors oversættelse, 1912, 1:28).
21. Det er en af grundene til, at Kirken underviser i evangeliet på 50 sprog og har oversat Mormons Bog til 110 sprog. Imidlertid er en af udfordringerne over hele verden at lære sproget i det land, man bor i. Som forældre er vi nødt til at yde ofre for at hjælpe den opvoksende slægt til at lære sproget i det land, vi nu bor i. Hjælp dem til at gøre det sprog til deres hjertes sprog.
22. Se Mosi 18:21.
23. L&P 38:25, 27.
24. I løbet af de seneste 25 år er det reelle antal medlemmer, der forlader Kirken, faldet, og Kirken har næsten fordoblet medlemsantallet. Den procentdel, der forlader Kirken, er reduceret væsentligt.
25. L&P 18:10.
26. Sl 27:1; se også »Min Gud er mit lys«, *Salmer og sange*, nr. 42.

Ældste M. Russell Ballard
De Tolv Apostles Kvorum

Den bedste generation af unge voksne

Vi har lige nu brug for den bedste generation af unge voksne i Kirkens historie. Vi har brug for hele jeres hjerte og sjæl.

Når jeg rejser over hele verden, er det en stor glæde for mig at møde og hilse på vore missionærer. Disse storslåede ældster og søstre udstråler Kristi lys, og jeg bliver altid inspireret af deres kærlighed til Herren Jesus Kristus og deres trofaste tjeneste for ham. Hver gang, jeg giver dem hånden og fornemmer deres bemærkelsesværdige ånd og tro, siger jeg til mig selv: »Disse vidunderlige sønner og døtre er i sandhed et mirakel!«

Under præstedømmemødet ved generalkonferencen i oktober 2002 udfordrede jeg biskopper, forældre og kommende missionærer til at hæve standarden for fuldtidsmissioneringen.

Jeg sagde dengang: »Vi har lige nu brug for den bedste generation af missionærer i Kirkens historie. Vi har behov for værdige, kvalificerede, åndeligt energiske missionærer ...

Vi har brug for hele jeres hjerte og sjæl. Vi har behov for levende, tænkende og lidenskabelige missionærer, som ved, hvordan man lytter til og reagerer på Helligåndens hvisken.«¹

Verden i dag er på mange måder mere udfordrende, end den var for 13 år siden. Vore unge mænd og unge

kvinder kan blive distraheret af mange flere ting, som kan sætte dem ud på et sidespor i deres forberedelser til en mission og deres fremtidige, lykkelige liv. Teknologien er blevet mere udbredt, og næsten alle har adgang til håndholdte enheder, som kan fange Guds menneskelige families opmærksomhed til både stor gavn og samvittighedsløst ondt.

I dag taler jeg til missionærer, der tjener nu, kommende missionærer,

hjemvendte missionærer og alle unge voksne mænd i Kirken. Jeg beder til, at I vil forstå og alvorligt overveje det, jeg har at sige til jer, når I er på jeres rejse gennem disse spændende og krævende år i jeres liv.

I Kirkens første dage blev missionærer interviewet af en generalautoritet, før de tog på mission. I vore dage bliver I interviewet til at virke som missionær af jeres biskop og stavspræsident, og de fleste af jer går gennem livet uden at blive interviewet af en generalautoritet. Det er blot en afspejling af, at vi er en verdensomspændende kirke med over 15 millioner medlemmer. Jeg ved, at jeg taler på mine brødres vegne, når jeg fortæller jer, at vi ønsker, det var muligt for os at kende jer alle personligt og at kunne fortælle jer, at vi elsker jer og støtter jer.

Heldigvis har Herren sørget for, at vi kan nå ud til jer. Fx udpeger et medlem af De Tolvs Kvorum hver enkelt missionær til hans eller hendes mission. Selv om dette ikke sker ved et traditionelt interview under fire øjne, tilvejebringer kombinationen af teknologi og åbenbaring en oplevelse,

der er bemærkelsesværdig fortrolig og personlig. Lad mig fortælle jer, hvordan det foregår.

Jeres billede kommer frem på en computerskærm sammen med de væsentligste oplysninger fra jeres biskop og stavspræsident. Når jeres billede kommer frem, ser vi jer ind i øjnene og gennemgår jeres svar på missionæransøgningens spørgsmål. I det korte øjeblik er det som om, at I er til stede og svarer os direkte.

Når vi ser på jeres billede, regner vi med, at I på enhver måde har efterkommet de nuværende højere standarder, der kræves, så I kan være trofaste, dygtige missionærer. Dernæst placerer vi med Herrens Ånds kraft og under præsident Thomas S. Monsons myndighed jer i en af Kirkens 406 missioner verden over.

Nej, det er ikke det samme som et personligt interview under fire øjne. Men det er tæt på.

En videokonference er et andet middel, der hjælper os til at nå ud til kirkeledere og -medlemmer, der bor langt væk fra Kirkens hovedsæde.

Med dette i baghovedet ønsker jeg, at I, der forbereder jer til en mission, I der er vendt hjem, og alle I unge voksne tilbringer et par minutter sammen med mig, som om vi lige nu havde en personlig chat online. Jeg beder jer se på mig i et par minutter, som om I og jeg var de eneste i det lokale, I nu befinder jer i.

Jeg vil til gengæld forestille mig, at jeg ser jer ind i øjnene og lytter omhyggeligt til jeres svar på de par spørgsmål, som jeg tror vil fortælle mig en del om dybden af jeres vidnesbyrd og hengivenhed for Gud. Jeg vil gerne omskrive det, jeg sagde til missionærerne for 13 år siden, til, at vi lige nu har brug for den bedste generation af unge voksne i Kirkens historie. Vi har brug for hele jeres

hjerter og sjæle. Vi har behov for levende, tænkende og lidenskabelige unge voksne, som ved, hvordan man lytter til og reagerer på Helligåndens hvisken på deres færd gennem tidens daglige prøvelser og fristelser ved at være en ung sidste dages hellig.

Med andre ord er det tid til at hæve standarden, ikke blot for missionærer, men også for hjemvendte missionærer og for hele jeres generation. Overvej i den forbindelse svarene på disse spørgsmål i jeres hjerte:

1. Studerer I regelmæssigt skriften?
2. Knæler I i bøn for at tale med jeres himmelske Fader hver morgen og hver aften?
3. Faster I og giver fasteoffer hver måned, selv om I er fattige, hårdtarbejdende studerende, der ikke har råd til at give så meget?
4. Tænker I dybt over Frelseren og hans sonoffer for jer, når I bliver bedt om at forberede, velsigne, omdele eller tage nadveren?
5. Deltager I i jeres møder og stræber efter at holde sabbatsdagen hellig?
6. Er I ærlige hjemme, i skolen, i kirken og på arbejdet?
7. Er I mentalt og åndeligt rene? Undgår I at se på pornografi eller hjemmesider, blade, film eller apps, herunder Tinder- og Snapchat-billeder, der ville gøre jer flove, hvis jeres forældre, kirkeledere eller Frelseren selv så jer?
8. Er I påpasselige med jeres tid og undgår upassende teknologi og sociale medier, herunder videospil, som kan sløve jeres åndelige følsomhed?
9. Er der noget i jeres liv, I har brug for at ændre og ordne allerede i dag?

Tak for denne korte, personlige samtale. Jeg håber, I besvarede hvert af disse spørgsmål ærligt og

eftertænksomt. Hvis I ser, at I mangler noget i nogen af disse enkle principper, så beder jeg jer indtrængende om modigt at omvende jer og bringe jeres liv tilbage på linje med evangeliets standarder for en retskaffen discipel.

Brødre, må jeg give yderligere råd, som vil være en hjælp til at få et dybt vidnesbyrd om evangeliet i jeres hjerte og sjæl?

Jeg minder jer hjemvendte missionærer om, at I til stadighed bør forberede jer til livet og til en familie. I er hjemvendte missionærer, ikke pensionerede medlemmer! Som hjemvendte missionærer bør I »være ivrigt engageret i en god sag og gøre meget af egen fri vilje og udvirke megen retfærdighed.«²

Anvend de færdigheder, I lærte på jeres mission, så I kan velsigne mennesker omkring jer hver eneste dag. Flyt ikke jeres fokus fra at tjene andre til kun at fokusere på skole, arbejde eller sociale aktiviteter. Sørg i stedet for en passende mængde åndelige oplevelser, der minder jer om og bereder jer på fortsat og dagligt at tjene andre.

Under jeres mission lærte I vigtigheden af at besøge folk i deres hjem. Jeg håber, at alle vore unge voksne, hvad enten I har været på fuldtidsmission eller ej, forstår vigtigheden af at besøge mennesker, der er ensomme, syge eller mismodige, ikke kun som en kaldelse, men også fordi I har en ægte kærlighed til vor himmelske Fader og hans børn.

Jer, der går i high school og forbereder jer til en mission, opfordrer jeg til at deltage i og bestå seminar. I unge voksne bør tilmelde jer institut.³ Hvis I går i en af Kirkens skoler, så vælg konsekvent en religionsklasse hvert semester. I løbet af denne vigtige tid med forberedelse til en mission, evigt ægteskab og et liv som voksen må I til stadighed finde ud af, hvordan I kan

lære, udvikle jer og modtage inspiration og vejledning fra Helligånden. Et omhyggeligt og bønsumt studium af evangeliet i seminar, institut eller religionsklasser kan være en hjælp til at nå det mål.

I skal ikke tro, at I har for travlt til at studere evangeliet, uanset om I går i en af Kirkens skoler eller på college. Seminar, institut eller religionsklasser vil skabe balance i jeres liv og fremme jeres verdslige uddannelse ved at give jer endnu en mulighed for at bruge tid på studium af skrifterne og profeternes og apostlenes lærdomme. Der er fire fremragende nye kurser, som jeg vil opmuntre enhver ung voksen til at undersøge og deltage i.⁴

Og glem ikke, at de klasser og aktiviteter, I får tilbudt i jeres lokale institutbygning eller i jeres menighed eller stav for Unge Voksne, også er et sted, hvor I kan være sammen med andre unge mænd og unge kvinder og opløfte og inspirere hinanden, mens I omgås og lærer og udvikler jer åndeligt. Brødre, hvis I vil lægge jeres mobiltelefon til side og rent faktisk kigge jer lidt

omkring, finder I måske endda jeres fremtidige partner til institut.

Det leder mig til endnu et lille råd, som jeg er sikker på, I vidste ville komme: I unge voksne er nødt til at date og gifte jer. Lad være med at udsætte det! Jeg ved, at nogle af jer frygter at stifte familie. Men hvis I gifter jer med den rette person på det rette tidspunkt og på det rette sted, behøver I ikke at frygte. Faktisk vil I undgå mange af de problemer, I kan komme ud for, hvis I er »ivrigt engageret« i retskaffen dating, frieri og ægteskab. Send ikke en sms til hende! Brug jeres egen stemme til at præsentere jer over for Guds retskafne døtre, som findes overalt omkring jer. Det vil chokere hende rent faktisk at høre en menneskestemme – måske så meget, at hun siger ja.

Mine brødre, jeg vidner nu for jer om, at Herren Jesus Kristus kan hjælpe os med at ordne alt det, der behøver at blive ordnet i vores liv, i kraft af sit sonoffer.

Jeg beder jer stoppe op sammen med mig her i dag, hvor vi forbereder

Ældste Ulisses Soares
De Halvfjerds' Præsidium

os på at fejre påskesøndag i morgen, så vi kan huske på den gave, Kristi forsoning er. Husk, at vor himmelske Fader og vor Frelser, Jesus Kristus, kender jer bedst og elsker jer mest.

Ved forsoningen påtog Forløseren sig vore bekymringer, smerter og synder. Verdens Frelser lærte at forstå hver enkelt af os ved at opleve vore bristede håb, udfordringer og tragedier, da han led i Getsemane og på korset.⁵ Han døde som en sidste kærlighedsgerning for os og blev begravet i en ny grav denne skæbnesvangre aften.

Søndag morgen rejste Jesus sig fra de døde og gav derved løfte om et nyt liv for os hver især. Den opstandne Herre pålagde derpå sine disciple at undervise alle i at have tro på Kristus, omvende sig fra deres synder, blive døbt, modtage Helligåndsgaven og holde ud til enden. Brødre, vi ved, at Gud vor Fader og hans elskede Søn viste sig for profeten Joseph Smith og gennem ham gengav fylden af Jesu Kristi evigtvarende evangelium.

Vær stærke, brødre. Hold Guds befalinger. Herren Jesus Kristus lover os, at vi kan gøre alt det, vi ønsker at udrette i retfærdighed. Kirkens ledere regner med jer. Vi har brug for, at hver eneste af jer unge voksne forbereder jer på at gifte jer, tjene og lede i den kommende tid. Dette beder jeg ydmygt om i Herren Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. M. Russell Ballard, »Den bedste generation af missionærer«, *Liahona*, nov. 2002, s. 47.
2. L&P 58:27.
3. Se Brev fra Det Første Præsidentskab, 21. apr. 2011.
4. Se »New Religion Classes to Be Offered at Church Universities and Institutes of Religion«, [lds.org/topics/education/new-religion-classes?lang=eng](https://www.lds.org/topics/education/new-religion-classes?lang=eng).
5. Se Mosi 3:5-13.

Jo, vi kan og vil vinde!

Vi skal holde endnu mere fast i vores vidnesbyrd om Jesu Kristi evangelium. Da vil vi vinde de daglige kampe mod det onde.

Kære brødre, jeg er ydmyg over det privilegium, jeg har for at tale til jer, til bærerne af Guds præstedømme over hele verden.

Præsident Thomas S. Monson har engang sagt:

»Verden kan til tider være et skræmmende sted at leve. Samfundets moralske klæde lader til at blive trævlet op med en alarmerende fart. Ingen – hverken ung eller gammel eller midt i mellem – slipper for at blive udsat for disse ting, som har mulighed for at trække os ned og ødelægge os ...

... men vi behøver ikke at fortvivle ... vi fører krig mod synd ... Det er en krig, vi kan og vil vinde. Vor Fader i himlen har givet os de nødvendige redskaber, for at vi kan gøre det.«¹

Vi står alle, både unge og gamle, dagligt over for den krig, som præsident Monson nævner. Fjenden og hans engle prøver at distrahere os. Deres hensigt er at lokke os til at afvige fra de pagter, som vi har indgået med Herren, hvilket får os til at miste vores evige arv af syne. De kender udmærket godt vor himmelske Faders plan for sine børn, for de var til stede sammen med os i det store råd i himlen, da det hele blev præsenteret. De prøver at udnytte vore svagheder og skrøbeligheder, idet de narrer os med »tågerne af mørke

... som forblinder menneskenes børns øjne og forhærder deres hjerte og forleder dem ind på brede veje, så de fortabes og går tabt.«²

På trods af den modstand, som vi står over for, så er dette, som præsident Monson har sagt, en krig, som vi kan og vil vinde. Herren stoler på vore evner og vores beslutsomhed for at gøre det.

Skrifterne indeholder utallige eksempler på personer, der har vundet deres krig, selv midt i meget fjendtlige situationer. Et af disse eksempler er hærføreren Moroni i Mormons Bog. Denne usædvanlige unge mand havde modet til at forsvare sandheden på et tidspunkt, hvor der var mange stridigheder og krige, som truede hele den nefitiske nations overlevelse. Selvom Moroni levede op til sit ansvar på strålende vis, forblev han ydmyg. Dette og andre egenskaber gjorde ham til et enestående redskab i Guds hånd på det tidspunkt. I Almas Bog står der, at hvis alle mennesker havde været ligesom Moroni, »så ville selve helvedes magter være blevet rystet for evigt, [og] Djævelen ville aldrig få magt over menneskenes børns hjerte.«³ Alle Moronis egenskaber stammede fra hans store tro på Gud og på Herren Jesus Kristus,⁴ og

Generalautoriteter og organisationsledere i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB

Henry B. Eyring
Førsterådgiver

Thomas S. Monson
Præsident

Dieter F. Uchtdorf
Andenrådgiver

DE TOLV APOSTLES KVORUM

Boyd K. Pecker

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

DE HALVFJERDS' PRÆSIDIUM

Ronald A. Rasband

L. Whitney Clayton

Donald L. Hallstrom

Richard J. Maynes

Craig C. Christensen

Ulisses Soares

Lynn G. Robbins

DE HALVFJERDS' FØRSTE KVORUM

(i alfabetisk orden)

Marcos A. Adunkaitis

Jose L. Alonso

Ian S. Ardem

Mervyn B. Arnold

David S. Baxter

Shayne M. Bowen

Craig A. Candon

Yoon Hwan Choi

Kim B. Clarke

Don R. Clarke

Carl B. Cook

Lawrence E. Cobridge

Wilford W. Andersen

Koichi Aogagi

Randall K. Bennett

Bruce A. Carlson

Claudio R.M. Costa

Leonard R. Curtis jun.

Benjamin De Hoyos

Edward Dube

Kevin R. Durcan

Larry J. Echo Hawk

Stanley G. Ellis

David F. Evans

Enrique R. Falabella

Eduardo Gavaret

Robert C. Gay

Carlos A. Goboy

J. Deon Comishi

Timothy J. Dydles

Bradley D. Foster

Randy D. Turk

Christoffer Golden

Genri W. Gong

Walter F. Gonzalez

C. Scott Grow

James J. Hamub

Allen D. Haynie

Daniel L. Johnson

Paul W. Johnson

Patrick Keanon

Von G. Keetich

Jung Kleibingat

Erich W. Kopsichke

O. Vincent Haleck

Kevin S. Hamilton

Larry S. Katcher

Larry R. Lawrence

Hugo Montoya

Marcus B. Nash

S. Gifford Nielsen

Brent H. Nielson

Allan F. Packer

Kevin M. Pearson

Anthony D. Perkins

Paul B. Pieper

Rafael E. Pino

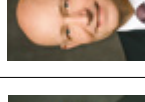
Bruce D. Porter

Dale G. Reiland

Michael T. Ringwood

Per G. Malm

Hugo E. Martinez

James B. Martino

Jairo Mazzagardi

Joseph W. Skari

Steven E. Snow

Ven P. Stanfill

Michael John U. Teh

Jose-A. Teixeira

Juan A. Uceda

Amilfo Valenzuela

Francisco J. Vilfas

W. Christopher Waddell

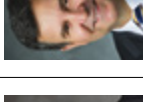
Scott D. Whiting

Chi Hong (Sam) Wong

Kazuhiko Yamashita

Adrian Ochoa

Kent E. Richards

Gregory A. Schwizer

Terence M. Vinson

DET PRÆSIDERENDE BISKOPRÅD

Gerald Causse
Førsteledende biskop

Gary E. Stevenson
Præsiderende biskop

Dean M. Dawes
Andenledende biskop

Lamy Y. Wilson

SØNDAGSSKOLEN

John S. Tanner
Førsteledende biskop

Tad R. Callister
Præsident

Devin C. Durrant
Andenledende biskop

UNGE PIGER

Carol F. McConkie
Førsteledende biskop

Bonnie L. Osarson
Præsident

Neill F. Marriott
Andenledende biskop

HJÆLPFORENINGEN

Carole M. Stephens
Førsteledende biskop

Linda K. Burton
Præsident

Linda S. Reeves
Andenledende biskop

PRIMARY

Cheryl A. Espin
Førsteledende biskop

Rosemary M. Vinson
Præsident

Mary K. Durham
Andenledende biskop

UNGE MÆND

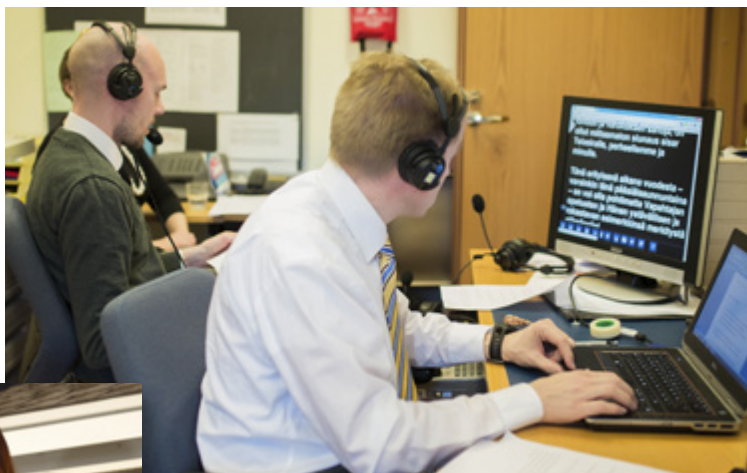
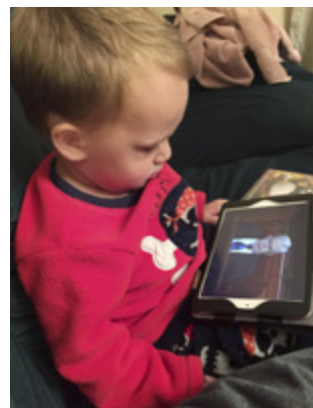
Douglas D. Holmes
Førsteledende biskop

Stephen W. Owen
Præsident

M. Joseph Brough
Andenledende biskop

Med uret fra øverst til venstre ses kirkemedlemmer og missionsnærer i McMinnville i Oregon i USA; San Martín de Los Andes i Neuquén i Argentina; Johannesburg i Sydafrika; Helsinki i Finland; Natal i Rio Grande do Norte i Brasilien; Ciudad del Carmen i Campeche i Mexico; Perpignan i Frankrig; Montreal i Quebec i Canada og London i England.

på hans faste beslutning om at følge Herren og hans profeters røst.⁵

I overført betydning har vi alle i vore dage behov for at forvandle os til en nutidig Moroni for at vinde krigene mod det onde. Jeg kender en meget trofast, ung diakon, der forvandlede sig til en nutidig Moroni. Hans tro og beslutsomhed er blevet prøvet hver dag, selv i hans unge alder, når han har forsøgt at følge sine forældres og kirkelederes råd. Han fortalte mig, at han en dag blev overrasket over en meget svær og ubehagelig situation – hans venner så pornografiske billeder på deres mobiltelefoner. I netop det øjeblik blev denne unge mand nødt til at beslutte sig for, hvad der var vigtigst – hans popularitet eller hans retskaffenhed. I de få sekunder, der fulgte, blev han fyldt af mod og fortalte sine venner, at det, de lavede, ikke var rigtigt. Endvidere fortalte han dem, at de skulle holde op med det, de lavede, ellers ville de blive slaver af det. De fleste af hans klassekammerater gjorde grin med hans råd og sagde, at det var en del af livet, og at der ikke var noget galt med det. Men der var en af dem, som lyttede til den unge mands råd, og som besluttede at holde op med det, han gjorde.

Diakonens eksempel havde en positiv indflydelse på mindst en af hans klassekammerater. Han og hans ven blev utvivlsomt drillet og forfulgt på grund af den beslutning. På den anden side så havde de fulgt Almas formaning til sit folk, da han sagde: »Drag bort fra de ugudelige, og skil jer ud, og rør ikke deres urene ting.«⁶

Hæftet *Til styrke for de unge* indeholder følgende råd, der er godkendt af Det Første Præsidentskab, til Kirkens unge: »Du er ansvarlig for de valg, du træffer. Gud er opmærksom på dig og vil hjælpe dig med at

træffe gode valg, selv hvis din familie og dine venner bruger deres handlefrihed på måder, der ikke er rigtige. Hav moralsk mod til at stå fast ved at adlyde Guds vilje, selv om du skal stå alene. Når du gør dette, sætter du et eksempel, som andre kan følge.«⁷

Det godes krig mod det onde vil fortsætte hele vores liv igennem, da modstanderens hensigt er at gøre alle mennesker lige så ulykkelige, som han er. Satan og hans engle vil prøve at forvirre vore tanker og opnå kontrol ved at friste os til at synde. Hvis de kan, så vil de korrumpere alt, der er godt. Ikke desto mindre er det vigtigt at forstå, at de kun vil få magt over os, hvis vi tillader det.

Skrifterne indeholder også adskillige eksempler på dem, der lod modstanderen få den magt over dem, og de endte med at blive forvirrede og endda ødelagt ligesom Nehor, Korihor og Sherem. Vi skal være opmærksom på den fare. Vi kan ikke tillade, at vi bliver forvirrede af populære budskaber, der let bliver accepteret af verden, og som

modsiger læresætningerne og de sande principper i Jesu Kristi evangelium. Mange af disse verdslige budskaber er ikke andet end vores samfunds forsøg på at retfærdiggøre synd. Vi skal huske på, at alle til sidst skal stå foran Kristus for at blive dømt efter vore gerninger, om de er gode, eller om de er onde.⁸ Når vi møder disse verdslige budskaber, kræver det stort mod og et godt kendskab til vor himmelske Faders plan at vælge det rette.

Vi kan alle modtage styrken til at vælge det rette, hvis vi søger Herren og sætter al vores lid til ham og tror fuldt og fast på ham. Men, som der står i skrifterne, så skal vi have »et oprigtigt hjerte« og en »oprigtig hensigt«. Så vil Herren i sin uendelige barmhjertighed »tilkendegive sandheden« for os »ved Helligåndens kraft. Og ved Helligåndens kraft kan [vi] kende sandheden af alt.«⁹

Denne kundskab, som fås gennem Helligånden, er blot vores vidnesbyrd, som ansporer vores tro og beslutning om at følge lærdommene i det

evangelium, der er gengivet i de sidste dage, uanset de populære budskaber, som vi hører fra verden. Vores vidnesbyrd må være vores skjold, som beskytter os mod modstanderens brændende pile i hans forsøg på at angribe os.¹⁰ Det vil lede os sikkert gennem det mørke og den forvirring, der findes i verden i vore dage.¹¹

Jeg lærte dette princip, da jeg tjente som ung missionær. Min kammerat og jeg tjente i en meget lille og afsidesliggende gren i Kirken. Vi prøvede at tale med samtlige personer i byen. De tog meget godt imod os, men de kunne

godt lide at diskutere skrifterne og bad om konkrete beviser på sandheden af det, som vi underviste i.

Jeg kan huske, at hver gang min kammerat og jeg prøvede at bevise noget for folk, så forlod Guds Ånd os, og vi var fuldstændigt fortabte og forvirrede. Vi følte, at vi i højere grad skulle rette vores vidnesbyrd ind efter de evangeliske sandheder, som vi underviste i. Fra det øjeblik af kan jeg huske, at når vi bar et vidnesbyrd af hele vores hjerte, fyldte en stille, bekræftende kraft, der kom fra Helligånden, rummet, og der var ikke

plads til forvirring eller diskussion. Jeg lærte, at der ikke findes nogen onde kræfter, der kan forvirre, narre eller undergrave kraften i et oprigtigt vidnesbyrd fra en af Jesu Kristi sande disciple.

Som Frelseren selv belærte os om, så ønsker modstanderen at sigte os som hvede, så vi mister vores evne til at påvirke verden på en god måde.¹²

Mine kære brødre, på grund af den store bølge af forvirring og tvivl, der spreder sig over hele verden i vore dage, skal vi holde endnu mere fast i vores vidnesbyrd om Jesu Kristi evangelium. Da vil vores evne til at forsvare sandheden og retfærdigheden i høj grad øges. Vi vil vinde de daglige kampe mod det onde, og i stedet for at falde på livets slagmark vil vi samle andre omkring Mesterens bannere.

Jeg opfordrer alle til at finde sikkerhed i lærdommene i skrifterne. Hærføreren Moroni rettede sin tro på Gud og sit vidnesbyrd om sandheden ind efter den kundskab og visdom, som han fandt i skrifterne. På denne måde stolede han på, at han ville modtage Herrens velsignelser og ville få mange sejre, hvilket er det, der faktisk skete.

Jeg inviterer alle til at finde sikkerhed i vore nuværende profeters vise ord. Præsident Thomas S. Monson har sagt: »Vi, som er blevet ordineret til Guds præstedømme, kan gøre en forskel. Når vi bevarer vores personlige renhed og ærer vores præstedømme, kan vi blive retfærdige eksempler til efterlevelse [og] oplyse en stadig mørkere verden.«¹³

Jeg indbyder alle til at stole på værdien og kraften i Jesu Kristi forsoning. Gennem hans sonoffer kan vi få modet til at vinde alle krigene i vor tid, selv midt i vore vanskeligheder, udfordringer og fristelser. Lad os stole på hans

Larry M. Gibson

Netop afløst som førsterådgiver i Unge Mænds hovedpræsidentskab

kærlighed og magt til at frelse os. Kristus har selv sagt:

»Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig.«¹⁴

»Jeg er verdens lys. Den, der følger mig, skal aldrig vandre i mørket, men have livets lys.«¹⁵

»Sådan har jeg talt til jer, for at I skal have fred i mig. I verden har I trængsler; men vær frimodige, jeg har overvundet verden.«¹⁶

Jeg bærer vidnesbyrd om disse sandheder i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Thomas S. Monson, »Se tilbage og gå fremad«, *Liahona*, maj 2008, s. 90.
2. 1 Ne 12:17.
3. Alma 48:17.
4. Se Alma 48:13.
5. Se Alma 43:23-24; 48:16.
6. Alma 5:57.
7. *Til styrke for de unge*, hæfte, 2011, s. 2.
8. Se 3 Ne 27:14.
9. Moro 10:4-5.
10. Se Ef 6:16; L&P 27:17.
11. Se Åb 12:11.
12. Se Luk 22:31-32.
13. Thomas S. Monson, »Ført sikkert hjem«, *Liahona*, nov. 2014, s. 68.
14. Joh 14:6.
15. Joh 8:12.
16. Joh 16:33.

Faderrollen – Vores evige skæbne

Må vi hver især nyde fylden af Faderens velsignelser i dette liv og opfyldelsen af hans gerning og hans herlighed ved at blive fædre for vores familie i al evighed.

Min far lærte mig en vigtig ting, da jeg var ung. Han fornemmede, at jeg var ved at blive lidt for glad for verdslige ting. Når jeg havde penge, så brugte jeg dem med det samme – næsten altid på mig selv.

En eftermiddag tog han mig med for at købe nogle nye sko. På første sal i stormagasinet bad han mig om at kigge ud af vinduet sammen med ham.

»Hvad ser du?« spurgte han.

»Bygninger, himlen, folk,« svarede jeg.

»Hvor mange?«

»Mange!«

Så tog han den her mønt op af lommen. Da han gav den til mig, spurgte han: »Hvad er det her?«

Jeg vidste svaret med det samme: »En sølvdollar!«

Idet han brugte sin viden om kemi, sagde han: »Hvis man smelter sølvdollaren, og blander det med de rigtige ingredienser, får man sølvnitrat. Hvis vi malede vinduet med sølvnitrat, hvad ville du så kunne se?«

Jeg havde ingen anelse, så han tog mig med hen til et stort spejl og spurgte: »Hvad kan du nu se?«

»Jeg kan se mig selv.«

»Nej,« sagde han, »det, du ser, er sølvet, der genspejler dig. Hvis du fokuserer på sølvet, så er det eneste, du vil se, dig selv, og ligesom et forhæng, vil det forhindre dig i klart at se den evige skæbne, som vor himmelske Fader har forberedt lige præcis til dig.«

»Hvis du fokuserer på sølvet,« svarede min far, »så er det eneste, du vil se, dig selv, og det vil forhindre dig i klart at se den evige skæbne, som vor himmelske Fader har forberedt lige præcis til dig.«

»Larry,« fortsatte han »Stræb derfor ikke efter det, der er af denne verden, men stræb først efter at opbygge Guds rige og at grundfæste *hans* retfærdighed, så skal alt dette gives jer i tilgift« (JSO, Matt 6:38).

Han sagde, at jeg skulle beholde dollaren og altid gemme den. Hver gang, jeg så på den, skulle jeg tænke på den evige skæbne, som min himmelske Fader har forberedt til mig.

Jeg elskede min far, og den måde han underviste på. Jeg ønskede at være ligesom ham. Han plantede et ønske i mit hjerte om at være en god far, og mit største håb er, at jeg lever op til hans eksempel.

Vores elskede profet, præsident Thomas S. Monson har ofte sagt, at vore beslutninger bestemmer vores skæbne og har evige konsekvenser (se »Decisions

Determine Destiny«, CES-foredrag, 6. nov. 2005, s. 2, lds.org/broadcasts).

Bør vi da så ikke udvikle en klar vision om vores *evige skæbne*, især den, som vor himmelske Fader ønsker, at vi opnår, nemlig at være far for evigt? Lad vores *evige skæbne* lede *alle* vore beslutninger. Lige meget, hvor svære disse beslutninger kan være, så vil Faderen støtte os.

Jeg lærte om kraften i en sådan vision, da jeg sammen med mine sønner på 12 og 13 deltog i en 80/20-konkurrence. En 80/20 består af at gå 80 kilometer på mindre end 20 timer. Vi begyndte at gå klokken 9 om aftenen og gik hele natten og det meste af den næste dag. Det var 19 udmattende timer, men vi gjorde det.

Da vi vendte hjem, kravlede vi bogstaveligt talt ind i huset, hvor en

vidunderlig hustru og mor havde forberedt en dejlig middag, som vi ikke rørte. Min yngre søn faldt sammen på sofaen, fuldstændig udmattet, mens min ældre søn kravlede nedenunder til sit værelse.

Efter et kort, smertefuldt hvil gik jeg hen til min yngre søn for at sikre mig, at han stadig var i live.

»Er du OK?« spurgte jeg.

»Far, det var det hårdeste, jeg nogensinde har gjort, og jeg vil aldrig gøre det igen.«

Jeg ville ikke fortælle ham, at jeg heller aldrig ville gøre det igen. I stedet fortalte jeg ham, hvor stolt jeg var af ham, fordi han havde udført noget så udfordrende. Jeg vidste, at det ville forberede ham til andre udfordrende ting, som han ville stå overfor i fremtiden. Med det i tankerne sagde jeg: »Søn, jeg vil love dig dette. Når du tager på mission, skal du aldrig nogensinde gå 80 kilometer på en dag.«

»Godt far! Så tager jeg afsted.«

Disse enkle ord fyldte min sjæl med taknemlighed og glæde.

Jeg gik nedenunder til min ældste søn. Jeg lagde mig ved siden af ham – så rørte jeg ved ham. »Søn, har du det godt?«

»Far, det var det sværeste, jeg nogensinde har gjort i hele mit liv, og jeg vil aldrig nogensinde gøre det igen.« Han lukkede sine øjne – og åbnede dem så – og så sagde han: »Medmindre min søn gerne vil have mig til det.«

Jeg fik tårer i øjnene, da jeg fortalte ham, hvor taknemlig jeg var for ham. Jeg fortalte ham, at jeg vidste, at han ville blive en meget bedre far, end jeg var. Mit hjerte var fyldt, fordi han i en ung og tidlig alder allerede indså, at en af hans helligste præstedømmeplichter var at være en far. Han var ikke bange for den rolle eller titel – den titel, som Gud selv ønsker, at vi skal bruge, når vi taler til ham. Jeg vidste, at jeg

havde ansvaret for at nære faderrollens ulmende gløder, der brændte i min søn.

Disse ord, som Frelseren sagde, fik en meget større betydning for mig som far:

»Sønnen kan slet intet gøre af sig selv, men kun det, han ser Faderen gøre; for hvad Faderen gør, det samme gør også Sønnen« (Joh 5:19).

»Jeg [gør intet] af mig selv; men som Faderen har lært mig« (Joh 8:28).

Jeg elsker at være ægtemand og far – gift med en udvalgt datter af himmelske forældre. Jeg elsker hende. Det er en af de mest tilfredsstillende ting i mit liv. Mit håb den aften var, at mine fem sønner og deres søster altid hos mig vil se den glæde, der kommer fra evigt ægteskab, faderrollen og familie.

Fædre, jeg er sikker på, at I har hørt udtalelsen: »Forkynd evangeliet til alle tider, og når det er nødvendigt, så brug ord« (tilskrevet Frans af Assisi). Hver dag underviser I jeres børn i, hvad det vil sige at være en far. I lægger en grundvold for den næste generation. Jeres sønner vil lære, hvordan man er en ægtemand og far ved at se, hvordan I udfylder disse roller. For eksempel:

Ved de, hvor meget I elsker og værdsætter deres mor, og hvor meget I elsker at være deres far?

De lærer, hvordan de skal behandle deres fremtidige hustru og børn, når de ser, hvordan I behandler *hver af dem*, ligesom vor himmelske Fader ville gøre.

Gennem jeres eksempel kan de lære, hvordan man respekterer, ærer og beskytter kvinder.

I jeres hjem kan de lære at præsidere over deres familie i kærlighed og retfærdighed. De kan lære at sørge for livets fornødenheder og beskytte deres familie – timeligt og åndeligt (se »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129).

Brødre, fra min sjæls inderste beder jeg jer tænke over dette spørgsmål: Ser

jeres sønner jer stræbe efter at gøre det, som vor himmelske Fader ønsker, at *de* gør?

Jeg beder til, at svaret er ja. Hvis svaret er nej, så er det ikke for sent at ændre jer, men I skal begynde i dag. Og jeg vidner om, at vor himmelske Fader vil hjælpe jer.

Unge mænd, som jeg elsker højt, I ved, at I forbereder jer til at modtage Det Melkisedekske Præstedømme, modtage hellige tempelordinancer, opfylde jeres *pligt* og *forpligtelse* til at tage på en fuldtidsmission, og derpå uden at vente for længe blive gift i templet med en Guds datter og begynde en familie. I skal så lede jeres familie i åndelige ting, som I bliver vejledt til af Helligånden (se L&P 20:44; 46:2; 107:12).

Jeg har spurgt mange unge mænd i hele verden: »Hvorfor er du her?«

Indtil videre er der ikke nogen, der har svaret: »For at lære at være en far, så jeg kan være forberedt og parat til at modtage alt det, som vor himmelske Fader har.«

Lad os kigge på *jeres* pligter i Det Aronske Præstedømme, som beskrives i afsnit 20 i Lære og Pagter. Vær opmærksomme på, hvad *I* føler, når jeg sætter disse pligter i forbindelse med jeres tjeneste i jeres familie.

»Opfordre alle [i jeres familie] til at komme til Kristus« (v. 59).

»Altid at våge over [dem] og at være hos dem og styrke dem« (v. 53).

»Prædike, undervise, forklare, formane og døbe« medlemmer af jeres familie (v. 46).

»Formane dem til at bede lydeligt og i løndom og at varetage alle familiemæssige pligter« (v. 47).

»Se til, at der ikke er nogen ugudelighed i [jeres familie], ej heller indbyrdes nag, ej heller løgn, bagtalelse eller ond tale« (v. 54).

»Påse, at [jeres familie] ofte mødes« (v. 55).

Hjælp jeres far med hans pligter som patriark. Støt jeres mor med præstedømmets styrke, når der ikke er nogen far til stede (se v. 52, 56).

Når I bliver spurgt, så ordiner »andre til præst, lærer og diakon« i jeres familie (v. 48).

Lyder det ikke som *en fars arbejde og rolle*?

Opfyldelsen af jeres pligter som bærere af Det Aronske Præstedømme er en forberedelse for jer unge mænd til at blive *fædre*. Hæftet *Pligt mod Gud* kan hjælpe jer til at lære mere om og lægge specifikke planer for at opfylde jeres pligter. Det kan være en rettesnor

og en hjælp, når I søger vor himmelske Faders vilje og sætter mål for at opnå den.

Vor Fader i himlen har sendt jer herved på dette særlige tidspunkt for at udføre et særligt arbejde og opfylde en evig hensigt. Han ønsker, at I klart skal se og forstå, hvad det formål er. Han er jeres Fader, og I kan altid komme til ham for at få vejledning.

Jeg ved, at vor himmelske Fader interesserer sig for os hver især, og at han har en personlig plan for os, så vi kan opnå vores evige skæbne. Han har sendt sin enbårne Søn, Jesus Kristus, for at hjælpe os til at overvinde vore ufuldkommenheder gennem forsoningen. Han har velsignet os med Helligånden til at være et vidne, en ledsager og vejleder, der vil lede os *til vores evige bestemmelsessted*, hvis vi forlader os på ham. Må vi hver især nyde fylden af Faderens velsignelser i dette liv og opfyldelsen af *hans gerning* og *hans herlighed* ved at blive fædre for vores familie i al evighed (se Moses 1:39). I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Præsident Dieter F. Uchtdorf

Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Om at være oprigtig

Jeg beder til, at vi må modstå fristelsen til at henlede opmærksomheden på os selv og i stedet gå efter en langt større ære: At blive Jesu Kristi ydmyge, oprigtige disciple.

S idst i 1700-tallet bekendtgjorde Katarina den Store af Rusland, at hun ville besøge den sydlige del af sit rige i følge med adskillige udenlandske ambassadører. Områdets guvernør, Grigorij Potemkin, ønskede desperat at gøre indtryk på disse besøgende. Derfor anstrengte han sig til det yderste for at fremvise egnens fortræffeligheder.

På en del af rejsen sejlede Katarina ned ad Dnepr-floden og fremhævede stolt over for ambassadørerne, hvor

driftige de små landsbyer langs floden var. De var fyldt med flittige og glade landsbyboere. Der var kun ét problem: Det var rent skuespil. Det fortælles, at Potemkin havde bygget kulisser af butikker og huse. Han havde endda anbragt travle bønder for at skabe indtryk af en blomstrende økonomi. Så snart selskabet var ude af syne, pakede Potemkins mænd hele den falske landsby sammen og skyndte sig ned langs floden for at forberede det næste sted, som Katarina skulle passere.

Selv om nutidige historikere har betvivlet sandheden af den historie, har verden taget udtrykket »Potemkin-kulisser« til sig. Det bruges nu om ethvert forsøg på at få andre til at tro, at vi er bedre, end vi i virkeligheden er.

Har vi hjertet på det rette sted?

Det er en del af menneskets natur, at man ønsker at fremstå bedst muligt. Det er derfor, at mange af os arbejder så hårdt på, at få vores hjem til at se godt ud, og derfor at vore unge brødre i Det Aronske Præstedømme sørger for, at hvert et hår sidder rigtigt, i tilfælde af, at de løber ind i hende den særlige. Der er intet galt i at pudse vore sko, dufte godt eller endda at gemme de snavsede tallerkener, før

hjemmelærerne kommer. Men når man går til yderligheder, kan dette ønske om at gøre et godt indtryk skifte fra nyttigt til bedragerisk.

Herrens profet har gang på gang hævet en advarselsrøst mod dem, der »dyrker [Herren] med munden og ærer [ham] med læberne, men deres hjerte er langt borte fra [ham]«. ¹

Frelseren var forstående og medfølelse over for syndere, hvis hjerte var ydmygt og oprigtigt. Men han rejste sig i retfærdig vrede mod hyklere som de skriftkloge, farisæerne og saddukæerne, de, der prøvede at fremstå som retfærdige for at opnå verdens ros, indflydelse og rigdomme, alt imens de undertrykte det folk, de burde have velsignet. Frelseren sammenlignede dem med »kalkede grave; udenpå ser de smukke ud, men indeni er de fulde af dødningeben og al slags urenhed«. ²

I vor tid har Herren brugt ligeså stærke ord om præstedømmebærere, der prøver at »skjule [deres] synder eller at tilfredsstille [deres] stolthed, [eller deres] forfængelige ærgerrighed«. Når de gør det, siger han, »trækker himlene sig tilbage, Herrens Ånd bedrøves, og når den trækker sig tilbage, så er det amen med den mands præstedømme, eller myndighed«. ³

Hvorfor sker dette? Hvorfor prøver vi sommetider at se aktive,

fremgangsrige og trofaste ud udenpå, når vi indeni – som Johannes Åbenbarer sagde om efeserne – har »svigtet [vores] første kærlighed?« ⁴

I nogle tilfælde har vi måske ligefrem mistet vores fokus på det centrale i evangeliet og forveksler dette »skær af gudsfrygt« med »dens kraft«. ⁵ Det er især farligt, når vi tillægger os et ydre udtryk som gode medlemmer for at gøre indtryk på andre for at opnå personlig vinding eller indflydelse. Da er det, at vi risikerer at træde ind på farisæernes territorium, og så er det på høje tid at undersøge vores hjerte og foretage øjeblikkelige kursændringer.

Potemkin-programmer

Denne fristelse til at fremstå bedre, end vi er, forekommer ikke kun i vores personlige liv, den kan ligeledes forekomme i vores kirkekaldelse.

Fx kender jeg til en stav, hvor lederne satte nogle ambitiøse mål for året. Selv om målene virkede til at være gode, fokuserede de på enten storladne og imponerende erklæringer eller på antal og procenter.

Da de havde drøftet det og var nået frem til enighed om disse mål, var der noget, der begyndte at forurolige stavspræsidenten. Han tænkte på medlemmerne i sin stav, som fx den unge mor med små børn, der for

nylig var blevet enke. Han tænkte på de medlemmer, der sloges med tvivl eller ensomhed eller med alvorlige helbredstilstande uden at have en forsikring. Han tænkte på de medlemmer, der kæmpede med forliste ægteskaber, afhængighed, arbejdsløshed og psykiske sygdomme. Og jo mere han tænkte på dem, des mere stillede han sig selv dette ydmyge spørgsmål: Vil vore nye mål gøre en forskel for disse medlemmer?

Han begyndte at spekulere på, hvordan deres stavs mål ville have set ud, hvis de forinden havde stillet sig dette spørgsmål: »Hvad drejer vores virke sig om?«

Så denne stavspræsident talte igen med sine råd, og sammen ændrede de fokus. De besluttede, at de ikke ville tillade »de sultne ... de trængende ... de nøgne ... de syge og de plagede [at] gå forbi [sig] uden at ænse dem«. ⁶

De satte nogle nye mål og indså, at fremgang med *disse* mål ikke altid kan måles, i det mindste ikke af mennesker, for hvordan måler man et personligt vidnesbyrd, kærlighed til Gud eller medfølelse for andre?

Men de vidste også, at »meget af det, man kan tælle, tæller ikke. Meget af det, man ikke kan tælle, tæller virkelig.« ⁷

Jeg spekulerer på, om målene i vore organisationer og vores

Natal i Rio Grande do Norte i Brasilien

personlige liv sommetider er et nutidigt sidestykke til Potemkins kulisser. Ser de imponerende ud på afstand uden at opfylde vore elskede medmenneskers egentlige behov?

Mine kære venner og præstedømmebærere, hvis nu Jesus Kristus kom og satte sig sammen med os og bad om en redegørelse for vores forvaltning, er jeg ikke sikker på, at han ville fokusere ret meget på programmer og statistikker. Frelseren ville ønske at kende til vores hjertes tilstand. Han ville ønske at vide, hvordan vi viser kærlighed til og betjener dem, vi har ansvar for, hvordan vi viser vores kærlighed til vores ægtefælle og familie, og hvordan vi letter deres daglige byrde. Og Frelseren ville ønske at vide, hvordan I og jeg kommer ham og vor himmelske Fader nærmere.

Hvorfor er vi her?

Det kan være gavnligt at granske vores eget hjerte. Vi kan fx spørge os selv: »Hvorfor tjener jeg i Jesu Kristi Kirke?»

Vi kan endog spørge: »Hvorfor er vi alle til dette møde her i dag?»

Hvis jeg skulle besvare det spørgsmål overfladisk, kunne jeg sige, at jeg

er her, fordi præsident Monson har bedt mig om at tale.

Så jeg havde egentlig ikke noget valg.

Udover det, så forventer min hustru, som jeg elsker meget højt, at jeg er til stede. Og hvordan kan jeg sige nej til hende?

Men vi ved alle, at der er bedre årsager til, at vi deltager i vore møder og lever som Jesu Kristi trofaste disciple.

Jeg er her, fordi jeg af hele mit hjerte ønsker at følge min Mester, Jesus Kristus. Jeg brænder efter at gøre alt det, han beder mig om i denne store sag. Jeg hungrer efter at blive opbygget af Helligånden og høre Guds røst, når han taler gennem sine ordinerede tjenere. Jeg er her for at blive et bedre menneske, blive opløftet ved det inspirerende eksempel, som mine brødre og søstre i Kristus er, og lære, hvordan jeg bedre kan hjælpe dem, der har brug for det.

Kort sagt er jeg her, fordi jeg elsker min himmelske Fader og hans Søn Jesus Kristus.

Jeg er sikker på, at det er derfor, I også er her. Det er derfor, vi er villige til at yde ofre og ikke kun ytre erklæringer om at følge Frelseren. Det er derfor, vi med ære bærer hans hellige præstedømme.

Fra gnist til lys lue

Hvad enten jeres vidnesbyrd trives og er sundt, eller jeres aktivitet i Kirken mere ligner en Potemkinkulisse, er den gode nyhed, at I kan bygge på den styrke, I har, uanset hvad den er. Her i Jesu Kristi Kirke kan I vokse åndeligt og komme Frelseren nærmere ved at *anvende* evangeliets principper *dag for dag*.

Selv den mindste handling som discipel eller den mindste lillebitte glød af tro kan med tålmodighed og ihærdighed blive til et flammende bål – et liv i hengivenhed. Faktisk er det sådan, de fleste bål opstår; som en ganske lille gnist.

Så hvis I føler jer små eller svage, så kom blot til Kristus, som gør det svage stærkt.⁸ De svageste blandt os kan ved Guds nåde blive åndeligt stærke, for Gud »gør [ikke] forskel på nogen».⁹ Han er vores »trofaste Gud, som ... bevarer pagten og troskaben mod dem, der elsker ham og holder hans befalinger».¹⁰

Det er min overbevisning, at hvis Gud kan række ud og bistå en stakkels tysk flygtning fra en beskeden familie i et krigshærgt land langt, langt væk fra Kirkens hovedsæde, så kan han også række ud til jer.

Mine elskede brødre i Kristus, skabersens Gud, som pustede liv i universet, har afgjort kraft til at puste liv i jer. Han kan i sandhed gøre jer til de oprigtige, åndelige væsener af lys og sandhed, som I ønsker at blive.

Guds løfter er sikre og visse. Vi kan få tilgivelse for vore synder og blive rensede for al uretfærdighed.¹¹ Og hvis vi fortsat tager imod og efterlever sande principper i vore personlige forhold og i vores familie, når vi til sidst til et punkt, hvor vi »ikke sulte[r] længere og ikke tørste[r] længere ... for Lammet midt for tronen skal vogte dem og lede [os] til livets kildevæld, og Gud vil tørre hver tåre af [vore] øjne«.¹²

Kirken er et sted, hvor vi bliver helbredt, ikke hvor vi gemmer os

Men dette kan ikke ske, hvis vi gemmer os bag personlige, doktrinære eller organisatoriske facader. Sådant et kunstigt medlemskab afholder os ikke blot fra at se os selv, som vi virkelig er, men det forhindrer os også i virkelig at ændre os gennem miraklet ved Frelserens forsoning.

Kirken er ikke et udstillingslokale for biler, et sted hvor vi kan stille os selv til skue, så andre kan beundre vores åndelighed, vore evner eller vores trivsel. Den er mere som et værksted, hvor køretøjer, der skal repareres, kommer for at blive vedligeholdt og renoveret.

Og har vi ikke alle brug for at blive repareret, vedligeholdt og renoveret?

Vi kommer ikke i kirke for at skjule vore problemer, men for at behandle dem.

Og som præstedømmebærere har vi yderligere ansvar: »Vær hyrder for Guds hjord ... ikke af tvang, men frivilligt ... ikke for [personlig] vindings skyld, men glad og gerne. Gør jer ikke til herskere over dem, I har ansvaret for, men vær forbilleder for hjorden.«¹³

Husk, brødre, at »Gud står de hovmodige imod, de ydmyge viser han nåde«.¹⁴

Den største, mest duelige og mest fuldendte mand, der nogensinde har gået på denne jord, var også den mest ydmyge. Han udførte noget af sin mest storslåede tjeneste i ubemærkethed med kun nogle få tilskuere, som han »forbød ... at sige til nogen,« hvad han havde

gjort.¹⁵ Når nogen kaldte ham »god«, undgik han hurtigt komplimenten og insisterede på, at kun Gud i sandhed er god.¹⁶ Verdens ros betød tydeligvis intet for ham. Hans eneste formål var at tjene sin Fader og altid gøre »det, der er godt i hans øjne«.¹⁷ Vi ville stå os godt ved at følge vor Mesters eksempel.

Må vi elske, som han elskede

Brødre, det er vores høje og hellige kald at være Jesu Kristi repræsentanter, at elske som han elskede, at tjene som han tjente, at »opløft[e] de nedhængende hænder, og styrk[e] de matte knæ«,¹⁸ at »se efter de fattige og de trængende«¹⁹ og sørge for enkerne og de forældreløse.²⁰

Brødre, jeg beder til, at vi må modstå fristelsen til at henlede opmærksomheden på os selv, når vi tjener i vores familie, kvorum, menighed, stav, lokalsamfund eller land, og i stedet gå efter en langt større ære: At blive vor Herre og Frelser Jesu Kristi ydmyge, oprigtige disciple. Når vi gør det, befinder vi os på den vej, der leder os mod vores bedste, mest oprigtige og ædleste jeg. Jeg vidner om dette i vor Mester Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Es 29:13.
2. Matt 23:27.
3. L&P 121:37.
4. Åb 2:4.
5. Se JS-H 1:19; se også L&P 84:20.
6. Morm 8:39.
7. Tilskrives Albert Einstein.
8. Se Eter 12:27.
9. ApG 10:34.
10. 5 Mos 7:9.
11. Se Joh 1:9.
12. Åb 7:16-17.
13. 1 Pet 5:2-3.
14. Jak 4:6.
15. Se Luk 8:56.
16. Se Mark 10:17-18.
17. Joh 8:29.
18. L&P 81:5.
19. L&P 38:35.
20. Se L&P 83:6.

Præsident Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Præstedømmet og personlig bøn

Gud kan give os kraft i præstedømmet, uanset hvilken situation vi er i. Det kræver blot, at vi beder i ydmyghed.

Jeg er taknemlig for, at jeg er blevet betroet at tale til bærere af Guds præstedømme over hele jorden. Jeg kan mærke ansvaret tynde mig, for jeg kender til den tillid, som Herren har til jer. Da I tog imod præstedømmet, modtog I retten til at tale og handle i Guds navn.

Den rettighed bliver kun en realitet, når I modtager inspiration fra Gud. Kun da vil I være i stand til at tale i hans navn. Og kun da kan I handle i hans navn. I har måske begået den fejltagelse at tænke: »Åh, det er ikke så svært. Jeg kan blive inspireret, hvis jeg nogensinde bliver bedt om at holde en tale, eller hvis jeg skal give en præstedømmevelsignelse.« Eller den unge diakon eller lærer finder måske trøst i denne tanke: »Når jeg bliver ældre, eller når jeg bliver kaldet som missionær, så vil jeg vide, hvad Gud siger, og hvad Gud gør.«

Men tænk på den dag, hvor I har brug for at vide, hvad Gud vil sige, og hvad han vil gøre. Den er allerede kommet til os alle – hvor end I er i jeres kaldelse i præstedømmet. Jeg voksede op i det østlige USA under anden verdenskrig i et område med

få medlemmer. Kirkens medlemmer boede langt fra hinanden, og der var en streng benzinrationering. Jeg var den eneste diakon i grenen. Medlemmerne gav deres kuverter med fasteoffer til grenspræsidenten, når de kom til faste- og vidnesbyrds møde i vores hjem.

Da jeg var 13 år gammel, flyttede vi til Utah og kom til en stor menighed. Jeg kan huske, at min første opgave var at gå rundt til de forskellige hjem og indsamle fasteoffer. Jeg kiggede på navnet på en af de kuverter, jeg havde

fået, og lagde mærke til, at efternavnet var det samme som et af de tre vidner til Mormons Bog. Så jeg bankede entusiastisk på døren. Manden åbnede døren, så på mig, skulede og snerrede dernæst, at jeg skulle gå min vej. Jeg gik nedslået derfra.

Det er næsten 70 år siden, men jeg husker stadig følelsen, jeg havde den dag på dørtrinnet, om at der var noget, jeg skulle have sagt eller gjort. Hvis jeg blot havde bedt i tro, da jeg gik ud den dag, var jeg måske blevet inspireret til at stå et øjeblik længere på det dørtrin, smile og sige noget i retning af det her: »Hvor er det dejligt at møde dig. Tak for det, som du og din familie har gjort tidligere. Jeg ser frem til at komme igen i næste måned.«

Hvis jeg havde sagt og gjort det, ville han måske være blevet endnu mere irriteret – og måske endda fornærmet. Men jeg ved nu, hvordan jeg ville have haft det. I stedet for at føle mig ked af det eller som en fiasko, da jeg gik, ville jeg måske have følt denne stille vished i mit sind og hjerte: »Godt gjort.«

Vi skal alle tale og handle i Guds navn i øjeblikke, hvor vores egen dømmekraft ikke er nok uden inspiration. Vi kan komme ud for disse øjeblikke, hvor vi ikke har tid til at forberede os. Det er ofte sket for mig. Det skete for mange år siden på et hospital, da en far fortalte mig og min kammerat, at lægerne havde fortalt ham, at hans alvorligt tilskadekomne treårige datter ville dø i løbet af nogle minutter. Da jeg lagde mine hænder på det eneste sted på hendes hoved, der ikke var dækket af bandager, var jeg som Guds tjener nødt til at vide, hvad han ville gøre og sige.

Det kom til mit sind, at hun ville leve, og jeg sagde ordene. Lægen, der stod ved min side, fnøs af væmmelse og bad mig om ikke at stå i vejen. Jeg

gik ud af rummet med en følelse af fred og kærlighed. Den lille pige overlevede og gik ned ad midtergangen til et nadvermøde den sidste dag, jeg var i byen. Jeg kan stadig huske den glæde og tilfredsstillelse, jeg følte på grund af det, som jeg havde sagt og gjort i Herrens tjeneste for den lille pige og hendes familie.

Forskellen på mine følelser på hospitalet og den tristhed, jeg følte, da jeg som diakon gik væk fra den dør, kommer af det, som jeg har lært om forbindelsen mellem bøn og præstedømmets kraft. Som diakon havde jeg endnu ikke lært, at kraften til at tale og handle i Guds navn kræver åbenbaring, og for at få det, når vi har brug for det, kræves det, at vi beder og arbejder i tro for at have Helligånden hos os.

Aftenen før, jeg bankede på den dør for at hente fasteoffer, havde jeg bedt min aftenbøn. Men i ugerne og månederne før der blev ringet fra hospitalet, havde jeg fulgt et mønster med at bede og havde ydet den indsats, som præsident Joseph F. Smith sagde, ville gøre det muligt for Gud at give os den inspiration, der er nødvendig for at have præstedømmets kraft. Han formulerede det enkelt:

»Vi har ikke nødig at råbe til Herren med mange ord. Vi behøver ikke at trætte ham med lange bønner. Hvad vi behøver, og hvad vi som sidste dages hellige skulle gøre for vores eget bedste, er at gå ofte til ham og vise ham, at vi ihukommer ham og er villige til at påtage os hans navn, holde hans bud og udøve retskaffenhed, og at vi ønsker, at hans Ånd skal hjælpe os.«¹

Og så fortalte præsident Smith os, hvad vi skulle bede om som Guds tjenere, der skulle tale og handle i hans navn. Han sagde: »Hvad beder I om? I beder om, at Gud må anerkende jer, at han vil høre jeres bønner, og at han vil velsigne jer med sin Ånd.«²

Det handler ikke så meget om de ord, der skal bruges, men det vil kræve nogen tålmodighed. Det er en henvendelse til vor himmelske Fader med en hensigt om at blive anerkendt af ham personligt. Han er Gud over alt, Faderen til alt, og alligevel er han villig til at give et af sine børn sin udelte opmærksomhed. Det kan være derfor, at Frelseren brugte ordene: »Fader! Helliget blive dit navn.«³

Det er nemmere at få den rette følelse af ærbødighed, når man knæler og bøjer sit hoved, men det er muligt at føle, at I henvender jer til vor

himmelske Fader i mindre formelle former og endda i stille bøn, som I ofte har behov for at gøre, når I tjener i præstedømmet. Der er støj og folk omkring jer det meste af jeres vågne timer. Gud hører jeres stille bønner, men I skal måske lære at lukke forstyrrelserne ude, fordi det måske ikke er i de stille øjeblikke, I har behov for kontakten til Gud.

Præsident Smith foreslog, at I skal bede om, at Gud vil anerkende jeres kald til at tjene ham. Han kender allerede detaljerne i jeres kald. Han kaldte jer, og ved at bede til ham om jeres kald vil han åbenbare mere for jer om det.⁴

Jeg vil komme med et eksempel på, hvad en hjemmelærer kan gøre, når han beder. I ved nok allerede, at I skal:

»Besøge hvert medlems hjem, idet [I] formaner dem til at bede lydeligt og i løndom og at varetage alle familiemæssige pligter ...

våge over kirken og at være hos dem og styrke dem ...

se til, at der ikke er nogen ugudelighed i kirken, ej heller indbyrdes nag, ej heller løgn, bagtalelse eller ond tale ...

påse, at kirken ofte mødes, og påse, at alle medlemmer gør deres pligt.«⁵

Selv for den erfarne hjemmelærer og hans juniorkammerat er dette tydeligvis umuligt uden Helligåndens hjælp. Tænk på de familier eller enkeltpersoner, som I er kaldet til at tjene. Menneskelig dømmekraft og gode intentioner er ikke nok.

Så I skal bede for, hvordan I kan kende deres hjerte, for at kunne vide hvad der mangler i tilværelsen og hjertet hos de folk, som I ikke kender så godt, og som ikke er så begejstrede for, at I lærer dem at kende. I har brug for at vide, hvad Gud gerne vil have, at I gør for at hjælpe dem og gøre det så godt som muligt, idet I føler Guds kærlighed til dem.

Fordi I har sådanne vigtige og vanskelige præstedømmekaldelser, foreslår præsident Smith, at I, når I beder, altid indtrængende beder Gud om, at han vil velsigne jer med sin Ånd. I får brug for Helligånden, ikke én gang, men så ofte som Gud vil give den til jer som jeres stadige ledsager. Det er derfor, at vi altid skal bede om, at Gud vil vejlede os i vores tjeneste for hans børn.

Eftersom I ikke kan opnå jeres potentiale som præstedømmebærere uden at have Ånden hos jer, er I et personligt mål for fjenden af al lykke. Hvis han kan friste jer til at synde, kan han svække jeres evne til at blive ledt af Ånden og således formindske jeres kraft i præstedømmet. Det er derfor, at præsident Smith sagde, at I altid skal

bede om, at Gud vil advare jer om og beskytte jer fra det onde.⁶

Han advarer os på mange måder. Advarsler er en del af frelsesplanen. Profeter, apostle, stavspræsidenter, biskopper og missionærer kommer alle med en advarselsrøst, så vi kan undslippe ulykker gennem tro på Jesus Kristus, omvendelse og ved at indgå og holde hellige pagter.

Som præstedømmebærere skal I være en del af Herrens advarselsrøst. Men I må også selv give agt på advarslen. I vil ikke overleve åndeligt uden beskyttelsen fra Helligåndens ledsagelse i jeres dagligdag.

I skal bede om den og arbejde for at få den. Kun med den vejledning vil I være i stand til at finde vej på den

snævre og trange sti gennem ondskabens tåger. Helligånden vil vejlede jer, efterhånden som han åbenbarer sandhed, når I studerer profeternes ord.

At få denne vejledning vil kræve mere end bare at lytte og læse tilfældigt. I skal bede og arbejde i tro for at lægge sandhedens ord ind i jeres hjerte. I skal bede om, at Gud vil velsigne jer med sin Ånd, at han vil føre jer ind til al sandhed og vise jer den rette vej. Det er sådan, at han vil advare og vejlede jer til at gå på den rette vej i jeres liv og i jeres præstedømmetjeneste.

Generalkonferencen er en god mulighed for at lade Herren styrke jer til at tjene i Guds præstedømme. I kan forberede jer selv, som jeg er sikker på, at I har gjort til denne konference, ved

at bede. I kan forene jer i tro med dem, der vil bede ved denne konference. De vil bede om mange velsignelser til mange mennesker.

De vil bede for, at Ånden kommer over profeten som Herrens talerør. De vil bede for apostlene og for alle de tjenere, som Gud har kaldet. Det omfatter jer alle lige fra den nyeste diakon til den mest garvede højpræst, og nogle både unge og gamle, der snart drager til åndeverdenen, hvor de vil høre: »Godt, du gode og tro tjener.«⁷

Nogle, som modtager denne hilsen, vil blive overrasket over den. De har måske aldrig haft høje stillinger i Guds rige her på jorden. Nogle har måske følt, at de ikke har set så mange resultater af deres bestræbelser her på jorden, eller at nogle muligheder for at tjene aldrig blev givet dem. Andre føler måske, at deres tjeneste blev kortere, end de havde håbet på.

Det er ikke de stillinger, vi har haft, eller den tid, vi har tjent, der vil blive vejlet på Herrens vægtskål. Det ved vi fra Herrens lignelse om arbejderne i vingården, hvor de fik den samme løn, uanset hvor lang tid de tjente eller hvor. De vil blive belønnet i forhold til, hvordan de tjente.⁸

Jeg kender en mand, hvis jordiske tjenestegerning i vingården sluttede klokken elleve i aften. Han var blevet behandlet for kræft i flere år. I de år med behandlinger og mange smerter og besværligheder har han taget imod en kaldelse om at afholde møder med og være ansvarlig for medlemmer i hans menighed, hvis børn ikke længere boede hjemme; nogle af dem var enker. Hans kaldelse var at hjælpe dem til at finde trøst i fællesskabet og evangelisk undervisning.

På det tidspunkt, hvor han fik den endelige, nøgterne prognose om, at

han kun havde kort tid tilbage at leve i, var hans biskop på forretningsrejse. To dage senere sendte han en besked til sin biskop gennem højpræsternes gruppeleder. Han sagde dette om sin opgave: »Jeg kan forstå, at biskoppen er udenbys, så jeg har lagt en plan. Jeg tænkte, at vores gruppe skulle mødes på mandag. To medlemmer kan vise os rundt i Konferencecenteret. Vi kunne godt bruge nogle medlemmer til at køre dem, og nogle spejdere til at skubbe kørestolene. Afhængigt af, hvor mange, der melder sig til, har vi måske ældre nok til selv at gøre det, men det ville være rart at vide, at vi har nogle i baghånden, hvis vi får brug for det. Det kunne også være en god familieaften, hvor hjælperne kunne tage deres familie med. Vend lige tilbage, inden jeg sætter planen i værk ... Tak.«

Han overraskede derpå biskoppen med et telefonopkald. Uden at omtale sin egen tilstand eller sin tapre indsats i sin opgave sagde han: »Biskop, er der noget, jeg kan gøre for dig?« Kun Helligånden kunne have ladet ham føle biskoppens byrde, samtidig med at hans egen byrde var så knusende. Og kun Ånden kunne gøre det muligt for ham at planlægge en aktivitet, hvor han kunne tjene sine brødre og søstre med den samme præcision, som han brugte

til at planlægge spejderaktiviteter, da han var ung.

Med en bøn i tro kan Gud give os kraft i præstedømmet, uanset hvilken situation vi er i. Det kræver blot, at vi i ydmyghed beder Ånden om at vise os, hvad Gud gerne vil have os til at sige og gøre, og så gøre det og derefter fortsætte med at leve, så vi er værdige til at have den gave.

Jeg bærer jer mit vidnesbyrd om, at Gud Faderen lever og elsker os og hører alle vore bønner. Jeg bærer vidnesbyrd om, at Jesus er den levende Kristus, hvis forsoning gjorde det muligt for os at blive rensat og derved blive værdige til at have Helligåndens følgeskab. Jeg vidner om, at vi med vores tro og flid en dag kan høre ordene, som vil bringe os glæde: »Godt, du gode og tro tjener.«⁹ Jeg beder til, at vi vil modtage denne vidunderlige hilsen fra Mesteren, som vi tjener. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se *Kirkens præsidenteres lærdomme: Joseph F. Smith, 1999, s.23-24.*
2. *Lærdomme: Joseph F. Smith, s. 26.*
3. Luk 11:2.
4. Se Joseph F. Smith, *Evangeliske lærdomme, s. 184-189.*
5. L&P 20:51; 53-55.
6. Se *Lærdomme: Joseph F. Smith, s. 26.*
7. Matt 25:21.
8. Se Matt 20:1-16.
9. Matt 25:21.

Præsident Thomas S. Monson

Præstedømmet – en hellig gave

Hver enkelt af os er blevet betroet en af de mest dyrebare gaver, der nogensinde er givet til menneskeheden.

Et af mine mest levende minder er, da jeg overværede et præstedømmemøde som nyligt ordineret diakon og sang åbningssalmen: »Kom, alle I Guds mænd, som har antaget magten.«¹ I aften gentager jeg i ånden fra den særlige sang til alle, der er forsamlet her i Konferencecentret og faktisk over hele verden, og jeg siger til jer: »Kom, alle I Guds mænd, som har antaget magten.« Lad os overveje vore kaldelser, lad os reflektere over vore ansvar og lad os følge Jesus Kristus, vor Herre. Selv om vi er forskellige med hensyn til alder, skikke eller nationalitet, så er vi forenede som ét i vore præstedømmekaldelser.

For os alle er gengivelsen af Det Aronske Præstedømme ved Johannes Døber til Oliver Cowdery og Joseph Smith af største betydning. Tilsvarende er gengivelsen af Det Melkisedekske Præstedømme ved Peter, Jakob og Johannes til Joseph og Oliver en værdsat givenhed.

Lad os tage de kaldelser, ansvar og opgaver yderst alvorligt, som følger med det præstedømme, vi bærer.

Jeg følte et stort ansvar, da jeg blev kaldet til sekretær for mit diakonernes

kvorum. Jeg forberedte yderst omhyggeligt de optegnelser, som jeg førte, for jeg ønskede at gøre mit allerbedste i denne kaldelse. Jeg satte en ære i mit arbejde. At gøre det bedste, jeg kan, til det yderste af mine evner, har været mit mål i enhver stilling, jeg nogensinde har haft.

Jeg håber, at hver ung mand, der er blevet ordineret til Det Aronske Præstedømme får en åndelig bevidsthed om helligheden af hans ordnede kaldelse samt muligheder for at højne denne kaldelse. Jeg modtog en sådan mulighed som diakon, da biskoprådet bad mig om at bringe nadveren til en sengeliggende, som boede omkring 1½ km fra vores kirke. Denne særlige søndag formiddag bankede jeg på bror Wrights dør og hørte hans svage stemme svare: »Kom ind.« Jeg gik ikke blot ind i hans ydmyge hytte, men også i et rum fyldt med Herrens Ånd. Jeg gik hen til bror Wrights seng og placerede omhyggeligt et stykke brød på hans læber. Derefter holdt jeg koppen med vand, så han kunne drikke. Da jeg gik, så jeg tårer i hans øjne, da han sagde: »Må Gud velsigne dig,

min dreng.« Og Gud velsignede mig – med en påskønnelse af nadverens hellige symboler og for præstedømmet, som jeg bar.

Ingen diakon, lærer eller præst fra vores menighed vil nogensinde glemme de mindeværdige besøg i Clarkston i Utah til Martin Harris' grav, et af de tre vidner til Mormons Bog. Da vi stod omkring den høje granitsøjle, som markerer hans grav, og en af kvorumslederne læste de gennemtrængende ord fra »De tre vidners vidnesbyrd«, der står forrest i Mormons Bog, gav det os en kærlighed til denne hellige optegnelse og de sandheder, der findes deri.

I de år var vores mål at blive som Mosijas sønner. Om dem blev det sagt:

»De havde vokset sig stærke i kundskaben om sandheden, for de var mænd med en sund forståelse, og de havde gransket skrifterne flittigt, for at de kunne kende Guds ord.

Men det er ikke alt; de havde hengivet sig til megen bøn og faste, derfor havde de profetiens ånd og åbenbarelens ånd, og når de underviste, underviste de med magt og myndighed fra Gud.«²

Jeg kan ikke tænke på et mere værdigt mål for en ung mand end at blive beskrevet, som de tapre og retskafne sønner af Mosija blev.

Da jeg nærmede mig min 18-års fødselsdag og forberedte mig til at aftjene den værnepligt, som krævedes af unge mænd under 2. verdenskrig, blev jeg anbefalet til at modtage Det Melkisedekske Præstedømme, men først skulle jeg ringe til min stavspræsident Paul C. Child og aftale et interview. Han var en mand, som elskede og forstod de hellige skrifter, og det var hans hensigt, at alle andre på samme måde skulle elske og forstå dem. Jeg havde hørt fra nogle af mine venner om hans ret detaljerede og indgående interview, så jeg ønskede mindst mulig synliggørelse af mit kendskab til skriften. Derfor foreslog jeg, da jeg ringede, at vi mødtes den følgende søndag på et tidspunkt, som jeg vidste var en time, før han skulle til nadvermøde.

Han svarede: »Åh, bror Monson, det vil slet ikke give os tid nok til at gennemgå skrifterne.« Han foreslog så et tidspunkt tre timer før hans nadvermøde, og han instruerede mig i at

medbringe mit personligt afmærkede sæt standardværker.

Da jeg kom til hans hjem søndag morgen, hilste han hjerteligt på mig, og så begyndte interviewet. Præsident Child sagde: »Bror Monson, du bærer Det Aronske Præstedømme. Er du nogensinde blevet betjent af engle?« Jeg svarede, at det var jeg ikke. Da han spurgte mig, om jeg vidste, at jeg havde ret til dette, svarede jeg igen, at det vidste jeg ikke.

Han instruerede mig: »Bror Monson, fremsig ud fra hukommelsen afsnit 13 i Lære og Pagter.«

Jeg begyndte: »Til jer, mine medtjenere, overdrager jeg i Messias' navn Arons præstedømme, som besidder nøglerne til englebetjening ...«

»Stop,« sagde præsident Child. Og i en rolig og venlig tone sagde han så: »Bror Monson, glem aldrig, at som bærer af Det Aronske Præstedømme er du berettiget til engles betjening.«

Det følte næsten, som var der en engel i stuen den dag. Jeg har aldrig glemt det interview. Jeg kan stadig føle ånden fra den højtidelige lejlighed, når vi sammen læser om ansvar, pligter og velsignelser forbundet med

Det Aronske og Det Melkisedekske Præstedømme – velsignelser som ikke kun vi får, men som også vores familie og andre, som vi har privilegiet at tjene, får.

Jeg blev ordineret til ældste, og den dag, hvor jeg skulle rejse, fordi jeg var indkaldt til flåden, kom et medlem af biskoprådet i min menighed sammen med familie og venner hen til togstationen for at sige farvel. Lige inden toget skulle køre, lagde han en lille bog med titlen *Missionærhåndbog* i min hånd. Jeg lo og bemærkede, at jeg ikke skulle på mission.

Han svarede: »Tag den alligevel. Den kan blive nyttig.«

Det gjorde den. Jeg skulle bruge en hård, rektangulær genstand til at ligge nederst i min køjesæk, så mit tøj lå mere fast og derved blev mindre krøllet. *Missionærhåndbogen* var præcis det, jeg havde brug for, og den gjorde god nytte i min køjesæk i 12 uger.

Aftenen før vores juleorlov tænkte vi på vores hjem. Barrakkerne var stille, men stilheden blev brudt, da min ven i en nærliggende køjeseng – en mormondreng ved navn Leland Merrill – begyndte at jamre af smerte.

Jeg spurgte bekymret til årsagen, og han sagde, at han følte sig meget syg. Han ønskede ikke at gå hen til basens infirmeri, for han vidste, at det ville hindre, at han kunne rejse hjem den næste dag.

Det så ud til at blive værre, som timerne gik. Endelig, da han vidste, jeg var ældste, bad han mig om at give ham en præstedømmevelsignelse.

Jeg havde aldrig før givet en præstedømmevelsignelse, jeg havde

aldrig fået en velsignelse, og jeg havde aldrig set en velsignelse blive givet. Da jeg stille bad om hjælp, huskede jeg *Missionærhåndbogen*, der lå nederst i min køjesæk. Jeg tømte hurtigt sækken og tog bogen hen til natlyset. Der læste jeg, hvordan man velsigner de syge. Mens mange nysgerrige sømænd så på, gik jeg i gang med velsignelsen. Før jeg havde lagt alt tilbage i min køjesæk, sov Leland Merrill som et barn. Han vågnede den næste morgen og havde

det godt. Taknemligheden, som vi begge følte for præstedømmets kraft, var umådelig.

Årene har bragt mig flere muligheder for at give velsignelser til nødlidende, end jeg overhovedet kan tælle. Hver mulighed har efterladt mig dybt taknemlig for, at Gud har betroet mig denne hellige gave. Jeg ærer præstedømmet. Jeg har bevidnet dets kraft igen og igen. Jeg har set dets styrke. Jeg har været forundret over de mirakler, som det har udvirket.

Brødre, hver enkelt af os er blevet betroet en af de mest dyrebare gaver, der nogensinde er givet menneskehed. Når vi ærer vores præstedømme og lever, så vi til alle tider er værdige, vil præstedømmets velsignelser flyde gennem os. Jeg elsker ordene, der står i Lære og Pagter, afsnit 121, vers 45, som fortæller os, hvad vi må gøre for at være værdige: »Lad ... dit indre være fyldt af næstekærlighed til alle mennesker og til troens husstand, og lad dyd uophørligt pryde dine tanker, da skal din selvtilid vokse sig stærk i Guds nærhed, og præstedømmets lære skal falde på din sjæl som dug fra himlen.«

Som bærere af Guds præstedømme er vi engageret i Herren Jesu Kristi værk. Vi har besvaret hans kald; vi er i hans tjeneste. Lad os lære af ham. Lad os følge i hans fodspor. Lad os leve efter hans forskrifter. Når vi gør det, vil vi være beredt til enhver opgave, han kalder os til at udføre. Dette er hans værk. Dette er hans kirke. Han er virkelig vores leder, herlighedens konge, ja, Guds Søn. Jeg vidner om, at han lever, og bærer dette vidnesbyrd i hans hellige navn, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. »Kom, alle I Guds mænd«, *Salmer og sange*, nr. 202.
2. Alma 17:2-3.

Præsident Thomas S. Monson

Templets velsignelser

Når vi kommer i templet, kan vi få en dimension af åndelighed og en følelse af fred.

Mine elskede brødre og søstre, jeg er så taknemlig for at være sammen med jer denne smukke påskemorgen, hvor vore tanker vender sig mod verdens Frelser. Jeg sender min kærlighed og hilsner til hver af jer og beder til, at vor himmelske Fader vil inspirere mine ord.

Denne konference markerer, at det er syv år siden, at jeg blev opretholdt som Kirkens præsident. Det har været nogle travle år, ikke blot fyldt med et par udfordringer, men også med utallige velsignelser. Nogle af de bedste og helligste af de velsignelser har været, at jeg har haft mulighed for at indvie og genindvie templer.

Senest var det mit privilegie i november måned at indvie det smukke, nye tempel i Phoenix i Arizona. Jeg var sammen med præsident Dieter F. Uchtdorf, ældste Dallin H. Oaks, ældste Richard J. Maynes, ældste Lynn G. Robbins og ældste Kent F. Richards. Aftenen før indvielsen blev der afholdt en storslået, kulturel fejring, hvor flere end 4.000 af vore unge fra tempeldistriktet lavede en fantastisk optræden. Den følgende dag blev templet indviet ved tre hellige og inspirerende sessioner.

Opførelsen af templer er en meget klar indikator for Kirkens vækst. Vi har

på nuværende tidspunkt 144 fungerende templer over hele verden, 5 der er ved at blive renoveret, og 13 der er under opførelse. Udover det er 13 templer, der tidligere er blevet bekendtgjort, i forskellige forberedelsesstadier, inden opførelsen begynder. Dette år forventer vi at genindvie 2 templer og indvie 5 nye templer, der efter planen bliver bygget færdig.

I de sidste to år har vi koncentreret vores indsats om at færdigbygge tidligere bekendtgjorte templer og tilbageholdt planer for yderligere templer. Denne formiddag glæder

det mig imidlertid at bekendtgøre tre nye templer, som skal bygges på følgende steder: Abidjan i Elfenbenskysten, Port-au-Prince i Haiti og Bangkok i Thailand. Der er fantastiske velsignelser på vej for vore trofaste medlemmer i disse områder, ja, faktisk overalt hvor der over hele verden er placeret templer.

Denne proces med at afgøre behovene og finde steder til yderligere templer er hele tiden i gang, for det er vores ønske, at så mange medlemmer som muligt har mulighed for at komme i templet uden at skulle ofre alt for meget tid og for mange ressourcer. Ligesom vi har gjort tidligere, vil vi informere jer, når vi træffer beslutninger angående dette.

Når jeg tænker på templer, vender mine tanker sig til de mange velsignelser, som vi modtager deri. Når vi går gennem templets døre, lægger vi verdens distraktioner og forvirring bag os. Inde i dette hellige tilflugtssted finder vi skønhed og orden. Det er en hvile for vores sjæl og et pusterum fra bekymringerne i vores liv.

Når vi kommer i templet, kan vi få en dimension af åndelighed og en følelse af fred, der overgår enhver anden følelse i menneskets hjerte. Vi vil forstå den sande betydning af Frelserens ord, da han sagde: »Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer ... Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst!«¹

En sådan fred kan gennemtrænge ethvert hjerte – hjerter, der er bekymrede, hjerter, der er tyngede af sorg, hjerter, der er forvirrede, hjerter, der bønfalder om hjælp.

Jeg hørte for nylig om en ung mand, der kom til templet med et hjerte, der bønfaldt om hjælp. Mange måneder tidligere havde han modtaget sit kald om at tage på mission i Sydamerika. Men hans visa var blevet så forsinket, at han blev forflyttet til en mission i USA. Selvom han var skuffet over, at han ikke kunne tjene i det område, han oprindeligt var kaldet til, arbejdede han ikke desto mindre hårdt i sin nye opgave, fast besluttet på at tjene, så godt han kunne. Han blev dog mismodig, fordi han havde nogle dårlige oplevelser med nogle missionærer, som han syntes var mere interesseret i at have det sjovt end at fortælle andre om evangeliet.

Nogle få måneder efter havde denne unge mand nogle alvorlige helbredsproblemer, der medførte, at han blev delvist lammet, så han kom hjem på sygeorlov.

Efter nogle måneder var den unge mand blevet helt rask, og hans lamelse var forsvundet. Han fik at vide, at han igen ville være i stand til at tjene som missionær, en velsignelse, han dagligt havde bedt om. Den eneste skuffende nyhed var, at han skulle vende tilbage til den samme mission, som han havde forladt, der, hvor han havde følt, at nogle af missionærernes

opførsel og holdninger ikke var helt, som de burde være.

Han var kommet til templet for at få trøst og en bekræftelse på, at han kunne få en god oplevelse som missionær. Hans forældre havde også bedt om, at dette besøg i templet ville give deres søn den hjælp, han havde brug for.

Da den unge mand kom ind i det celestiale værelse efter sessionen, satte han sig i en stol og begyndte at bede om vejledning fra sin himmelske Fader.

En anden ung mand, der hed Landon, kom kort efter ind i det celestiale værelse. Da han gik ind i værelset, faldt hans blik med det samme på den unge mand, der sad i stolen med øjnene lukkede, og som tydeligvis bad. Landon fik en umiskendelig tilskyndelse til, at han skulle tale med den unge mand. Han var ikke meget for at forstyrre, så han besluttede at vente. Flere minutter senere bad den unge mand stadig. Landon kunne ikke længere udskyde tilskyndelsen. Han gik hen til den unge mand og rørte blidt ved hans skulder. Den unge mand åbnede sine øjne, overrasket over at være blevet forstyrret. Landon sagde stille: »Jeg har følt mig tilskyndet til, at jeg skal tale med dig, selvom jeg ikke ved hvorfor.«

Da de begyndte at tale sammen, udøste den unge mand sit hjerte til

Landon, forklarede sine omstændigheder og sluttede af med sit ønske om at modtage trøst og opmuntring angående sin mission. Landon, der var vendt hjem fra en vellykket mission blot et år tidligere, fortalte om sine egne oplevelser på sin mission, de udfordringer og bekymringer, som han havde stået over for, hvordan han havde vendt sig til Herren for at få hjælp samt de velsignelser, som han havde modtaget. Hans ord var trøstende og beroligende, og hans entusiasme angående sin mission var smittende. Til sidst forsvandt denne unge mands frygt, og en fred faldt over ham. Han var dybt taknemlig, da han indså, at hans bøn var blevet besvaret.

De to unge mænd bad sammen, og derpå rejste Landon sig for at gå, glad for at han havde lyttet til den inspiration, han havde fået. Da han var ved at gå, spurgte den unge mand Landon: »Hvor tjente du på mission?« Indtil da havde ingen af dem nævnt hvilken mission, de hver især havde tjent i. Da Landon nævnte navnet på sin mission, fik den unge mand tårer i øjnene. Landon havde tjent i den samme mission, som den unge mand skulle vende tilbage til!

I et nyligt brev til mig skrev Landon den unge mands afskedsord: »Jeg

Rosemary M. Wixom
Primary's hovedpræsident

havde tro på, at vor himmelske Fader ville velsigne mig, men jeg havde ikke forestillet mig, at han ville sende en til at hjælpe mig, som havde tjent i min egen mission. Jeg ved nu, at det hele nok skal blive godt.² Et oprigtigt hjertes ydmyge bøn var blevet hørt og besvaret.

Min brødre og søstre, i vores liv møder vi fristelser, vi kommer ud for prøvelser og udfordringer. Når vi besøger templet, og når vi erindrer de pagter, som vi indgår derinde, bliver vi bedre i stand til at overvinde disse fristelser og udholde vore prøvelser. I templet kan vi finde fred.

Templets velsignelser er uvurderlige. Jeg er hver dag taknemlig for det, som min elskede hustru, Frances, og jeg modtog, da vi knælede ved et helligt alter og indgik pagter, der binder os sammen for al evighed.

Der er ikke nogen velsignelse, der er mere værdifuld for mig end den fred og trøst, som jeg modtager fra den viden, jeg har om, at hun og jeg vil være sammen igen.

Må vor himmelske Fader velsigne os, så vi må have tempeltjenestens ånd, at vi må være lydige mod hans bud, og at vi omhyggeligt må følge vor Herre og Frelser Jesu Kristi fodspor. Jeg vidner om, at han er vor Forløser. Han er Guds Søn. Han kom frem fra graven den første påskemorgen og bragte med sig det evige livs gave til alle Guds børn. Må vi på denne smukke dag, hvor vi fejrer denne afgørende begivenhed, takke for hans store og vidunderlige gaver til os. At det må blive således, beder jeg ydmygt om i hans hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Joh 14:27.
2. Korrespondance i Thomas S. Monsons besiddelse.

Vend tilbage til troen

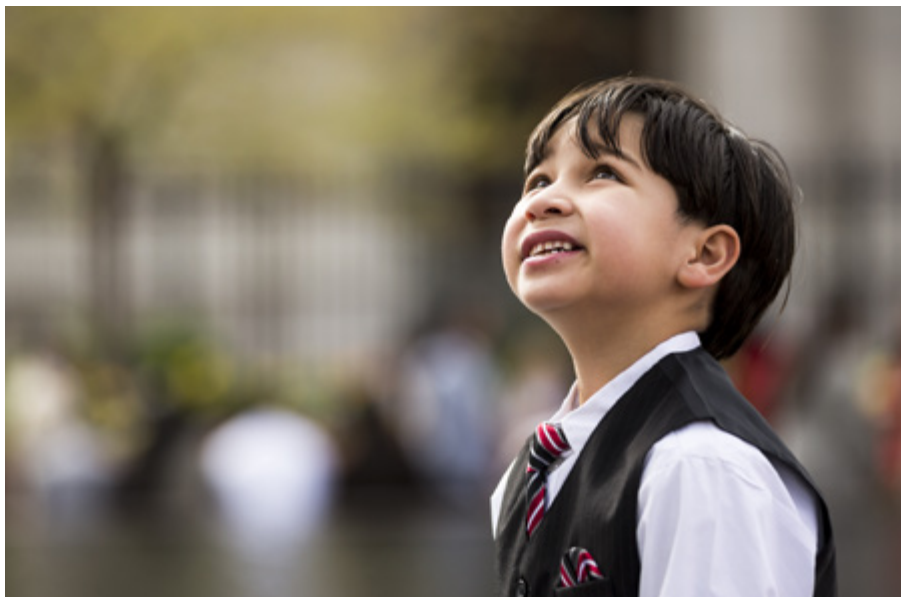
Vi kan hver især styrke vores tro på Jesus Kristus på vores personlige rejse og finde glæde.

Præsident Monson, vi er så taknemlige for, at vi denne påskemorgen kan høre vores levende profet tale. Vi sætter pris på dine ord, deriblandt dine råd: »Find glæde på rejsen«¹ og »Fremtiden er lige så strålende som jeres tro«.²

I år viser primarybørnene glæden og klarheden i deres tro på Jesus Kristus, når de synger sangen »Jeg ved, Jesus, han elsker mig«. De synger sandheden: »Han lever, ja ... mit hjerte gi'r jeg ham.«³ Vi kan hver især ligesom

primarybørnene styrke vores tro på Jesus Kristus på vores personlige rejse og finde glæde.

Til et søndagsmøde i Hjælpeforeningen lyttede jeg for nyligt til en ung mor, der fortalte sin omvendelsesberetning. Hun var vokset op i Kirken med forældre, der underviste hende i evangeliet. Hun kom i Primary, Unge Piger og seminar. Hun elskede at lære og at finde sandheder. Hun søgte altid efter at finde ud af *hvorfor*. Ældste Russell M. Nelson har sagt:

»Herren kan kun undervise et nysgerigt sind.«⁴ Og denne unge kvinde var åben for undervisning.

Efter high school læste hun på universitetet, blev besejlet til en hjemvendt missionær og blev velsignet med skønne børn.

Denne mor med sin nysgerrige tankegang fortsatte med at stille spørgsmål. Men efterhånden som spørgsmålene blev sværere, blev svarene ligeså. Og nogle gange var der ikke noget svar, eller ikke noget svar, der gav fred. I sin søgen efter svar opstod der flere og flere spørgsmål, og til sidst begyndte hun at sætte spørgsmålstegn ved nogle af grundprincipperne ved sin tro.

I denne forvirrende tid sagde nogle omkring hende: »Stol blot på min tro.« Men hun tænkte: »Det kan jeg ikke. I forstår det ikke, for I kæmper ikke med disse ting.« Hun forklarede: »Jeg var villig til at rumme dem, der ikke tvivlede, hvis de ville rumme mig.« Og det var der mange, der gjorde.

Hun sagde: »Mine forældre kendte mit hjerte og gav mig plads. De valgte at elske mig, mens jeg prøvede at finde ud af det hele.« Også denne unge mors biskop mødtes ofte med hende og fortalte hende om sin tillid til hende.

Heller ikke menighedens medlemmer tøvede med at vise hende kærlighed, og hun følte sig inkluderet. I hendes menighed skulle man ikke

fremstå som fuldkommen. Her blev man passet på.

»Det var interessant,« mindes hun. »I den her periode følte jeg en tæt forbindelse til mine bedsteforældre, der var døde. De heppede på mig og opfordrede mig til at blive ved med at prøve. Jeg følte, at de sagde: »Fokuser på det, du ved.«

På trods af den omfattende støtte hun modtog, blev hun mindre aktiv. Hun sagde: »Jeg fjernede mig ikke fra Kirken på grund af dårlig opførsel, åndelig apati, eller fordi jeg ledte efter en undskyldning for ikke at holde befalingerne eller finde en let udvej. Jeg følte, at jeg havde brug for at få svar på spørgsmålet: »Hvad tror jeg egentlig på?«

Omkring det tidspunkt læste hun en bog af Moder Teresa, der havde nogle lignende tanker. Moder Teresa skrev i et brev i 1953: »Bed specifikt for mig, at jeg ikke fordærver hans værk, og at vor Herre vil vise sig, for der er sådan et forfærdelig mørke inden i mig, som om alting var dødt. Det har været mere eller mindre sådan, siden jeg påbegyndte »værket«. Bed vor Herre om at give mig mod.«

Ærkebiskop Périer svarede: »Gud leder dig, kære Moder, du er ikke i så meget mørke, som du tror. Stien, der skal følges, er måske ikke altid til at se. Bed om at få lys. Træf ikke for hurtige beslutninger. Lyt til, hvad andre har at sige. Overvej deres bevæggrunde. Du

vil altid finde noget, der kan hjælpe dig ... vejledt ved tro gennem bøn og ved fornuft med den rigtige intention har du tilstrækkeligt.«⁵

Min ven tænkte, at hvis Moder Teresa kunne efterleve sin religion uden alle svarene og uden at have klarhed over alle ting, så kunne hun vel også. Hun ville tage et enkelt skridt fremad i tro, og så et til. Hun ville fokusere på det, hun troede på, og lade de sandheder fylde sit sind og hjerte.

Da hun så tilbage, sagde hun: »Mit vidnesbyrd var blevet til aske. Det var helt brændt ned. Det eneste, der var tilbage, var Jesus Kristus.« Hun fortsatte: »Men han lader dig ikke alene, når du har spørgsmål. Når nogen arbejder på at holde befalingerne, står døren på vid gab. Bøn og skriftstudium bliver ufatteligt vigtigt.«

Det første, hun gjorde for at genopbygge sin tro, var at tage udgangspunkt i de grundlæggende evangeliske sandheder. Hun købte Primarys sangbog og læste teksten til sangene. De var som skatte for hende. Hun bad om tro til at løfte den byrde, der tyngede hende.

Hun lærte, at når hun så en udtalelse, der fik hende til at tvivle, så kunne hun »stoppe op, kigge på hele billedet og anvende evangeliet på sig selv«. Hun sagde: »Jeg plejede at spørge: »Er det her den rigtige vej for mig og for min familie? Nogle gange spurgte jeg mig selv: »Hvad ønsker jeg for mine børn? Jeg indså, at jeg ønskede, at de skulle indgå et tempelægteskab. Det var der, jeg begyndte at tro igen.«

Ældste Jeffrey R. Holland har sagt: »Ydmyghed, tro og Helligåndens indflydelse [må] altid ... være elementer i enhver søgen efter sandhed.«⁶

Selv om hun havde spørgsmål til Mormons Bogs fremkomst, så kunne hun ikke benægte de sandheder, hun kendte i Mormons Bog. Hun havde

fokuseret sit studium på Det Nye Testamente for at få en bedre forståelse af Frelseren. »Men med tiden,« sagde hun, »havtede jeg atter i Mormons Bog, fordi jeg elskede det, jeg følte, når jeg læste om Jesus Kristus og hans forsoning.«

Hun konkluderede: »Man er nødt til at have sine egne åndelige oplevelser med sandhederne i den bog,« og hun havde dem. Hun forklarede: »Jeg læste i Mosija og følte mig virkelig vejledt: »Tro på Gud; tro, at han er til, og at han har skabt alt ... tro, at han har al visdom og al magt, både i himlen og på jorden; tro, at mennesket ikke fatter alt det, som Herren kan fatte.«⁷

Omkring dette tidspunkt kom kaldelsen om at tjene som pianist i Primary. »Det var betryggende,« sagde hun. »Jeg ønskede, at mine børn kom i Primary, og nu kunne jeg være sammen med dem. Og jeg var ikke klar til at undervise endnu.« I sin tjeneste kunne hun mærke holdningen hos mennesker omkring sig: »Kom, vi har brug for dig, hvad stadie du end er på, og vi vil møde dig der. Giv os, hvad end du har at tilbyde.«

Hun tænkte tit for sig selv, når hun spillede primarysangene: »Her er de sandheder, jeg elsker. Jeg kan stadig bære vidnesbyrd. Jeg kan blot sige de ting, som jeg ved og kan sætte min lid til. Det er måske ikke fuldkommen

kundskab, men det er min kundskab. Det, jeg fokuserer på, vokser inden i mig. Det er vidunderligt at komme tilbage til essensen af evangeliet og føle klarhed.«

Da jeg lyttede til denne unge søster, der den søndag morgen fortalte historien om sin proces, blev jeg mindet om, at det er på vor Forløseres klippe, at vi alle skal bygge vores grundvold.⁸ Jeg blev også mindet om ældste Jeffrey R. Hollands råd: »Hold fast ved det I allerede ved og vær stærke indtil mere viden kommer.«⁹

I løbet af hendes beretning fik jeg et større vidnesbyrd om, at svarene på vores inderlige spørgsmål kommer, når vi oprigtigt søger, og når vi efterlever befalingerne. Jeg blev mindet om, at vores tro er mere vidtrækkende end vores fornufts nuværende begrænsninger.

Og hvor vil jeg dog gerne være ligesom dem, der var omkring denne unge mor og elskede og støttede hende. Som Præsident Dieter F. Uchtdorf har sagt: »I sidste ende er vi alle pilgrimme, der søger Guds lys på rejsen ad disciplens sti. Vi fordømmer ikke andre for, hvor meget lys de har eller ikke har. I stedet for nærer og opmuntrer vi alt lys, indtil det vokser sig klart, strålende og sandt.«¹⁰

Når primarybørnene synger »Barnets bøn«, spørger de: »Himmelske Fader, er

du virkelig der? Hører du og besvarer hver en bøn jeg be'r?«¹¹

Mange af os tænker også: »Er vor himmelske Fader virkelig der?« blot for at fryde os, som min ven gjorde, når svaret kommer som en stille og enkel bekræftelse. Jeg bærer vidnesbyrd om, at vi får disse enkle bekræftelser, når hans vilje bliver vores. Jeg bærer vidnesbyrd om, at sandheden er på jorden i dag, og hans evangelium findes i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Thomas S. Monson, »Find glæde på rejsen«, *Liahona*, nov. 2008, s. 85.
2. Thomas S. Monson, »Vær ved godt mod«, *Liahona*, maj 2009, s. 92.
3. »Jeg ved, Jesus, han elsker mig«, i *Jeg ved min Frelser lever: Oplæg til fællestid 2015*, 2014, s. 28-29.
4. Russell M. Nelson, i M. Russell Ballard, »What Came from Kirtland«, foredrag på Brigham Young University, 6. nov. 1994; speeches.byu.edu.
5. I *Mother Teresa: Come Be My Light; The Private Writings of the Saint of Calcutta*, red. Brian Kolodiejchuk, 2007, s. 149-150.
6. Jeffrey R. Holland, »Frygt ikke, tro kun«, En aften med ældste Jeffrey R. Holland, 6. feb. 2015; lds.org/broadcasts.
7. Mosi 4:9.
8. Se Hel 5:12.
9. Jeffrey R. Holland, »Jeg tror«, *Liahona*, maj 2013, s. 94.
10. Dieter F. Uchtdorf, »Modtag et vidnesbyrd om lys og sandhed«, *Liahona*, nov. 2014, s. 22-23.
11. »Barnets bøn«, *Børnenes sangbog*, s. 6-7.

Ældste José A. Teixeira
De Halvfjerds

Søg Herren

Når vi øger vores forståelse af Frelseren, så vil vi få et større ønske om at leve med glæde og en overbevisning om, at lykken er inden for rækkevidde.

Mine kære brødre og søstre, det er med stor glæde, at jeg står foran jer, idet vi sammen deltagere i denne generalkonference. Det har været en umådelig velsignelse for søster Teixeira, for vores familie og for mig selv at lytte til de vise og trøstende ord, råd og advarsler, der igennem årene har lydt ved generalkonferencer.

På dette særlige tidspunkt af året, og især på denne påskesabbat, kan jeg ikke lade være med at tænke på betydningen af Frelserens lærdomme

og hans venlige og kærlige eksempel i mit liv.

En dybere forståelse af Jesus Kristus vil give os et større håb for fremtiden og en større tiltro til vores evne til at opnå vore retfærdige mål, på trods af vore ufuldkommenheder. Det vil også give os et større ønske om at tjene vores næste.

Herren sagde: »[Søg] mig i alle jeres tanker; tvivl ikke, frygt ikke.«¹ At søge Herren er en daglig opgave og værd at stræbe efter.

Brødre og søstre, i dag har vi mere end på nogen anden tid enestående muligheder og ressourcer til vores rådighed for at øge vores forståelse af Jesu Kristi lærdomme og hans forsoning. Når vi bruger disse ressourcer på passende måde, vil det hjælpe os til at få et frugtbart liv fyldt med glæde.

I Frelserens metafor om det sande vintræ sagde han: »Bliv i mig, og jeg bliver i jer. Ligesom en gren ikke kan bære frugt af sig selv, men kun når den bliver på vintræet, sådan kan I det heller ikke, hvis I ikke bliver i mig.«²

Jo bedre vi forstår Kristi ekstraordinære rolle i vores tilværelse, jo mere vil vi blive bevidste om vores rolle her på jorden, hvilken er at have glæde. Den glæde afholder os dog ikke fra

at opleve prøvelser og vanskeligheder, endog nogle der er så store og komplekse, at de kan få os til at tro, at lykke ikke er muligt under sådanne omstændigheder.

Jeg ved af personlig erfaring, at glæden ved at leve retskaffent og blive i Kristus kan vare ved, trods den modgang, der er kendetegnende for jordelivet. I sidste ende vil den modgang ofte berige, forfine og føre os til en dybere forståelse af formålet med vores eksistens her på jorden og med Jesu Kristi forsoning. Den fulde glæde kan i sandhed kun opnås gennem Jesus Kristus.³

Han sagde: »Jeg er vintræet, I er grenene. Den, der bliver i mig, og jeg i ham, han bærer megen frugt; for skilt fra mig kan I slet intet gøre.«⁴

Jeg tror, at når vi øger vores forståelse af Frelseren, så vil vi få et større ønske om at leve med glæde og en overbevisning om, at lykken er inden for rækkevidde. Som konsekvens deraf kan vi leve bedre og udvise større begejstring for livet og for at holde Guds befalinger, endog i udfordrende omstændigheder.

Lad os ikke udskyde det til i morgen, som vi kan gøre i dag. Det er nu, at vi skal komme til Kristus, for »hvis [vi] derfor tror på ham, vil [vi] arbejde, mens det hedder i dag.«⁵

Vi bør hver dag beskæftige os med Kristi lærdomme. Små og enkle handlinger og gerninger vil, hvis de udføres dagligt,

1. gøre vores forståelse af betydningen af Herren i vores liv større, og
2. hjælpe os med at fortælle de kommende generationer om denne forståelse, så de helt sikkert vil føle vor himmelske Fader og hans Søns, Jesu Kristi, kærlighed, når de ser vores eksempel på oprigtig efterlevelse af evangeliet.

Hvad er så nogle af de enkle handlinger her i denne tidsalder, der vil være som balsam for vores sjæl, når vi styrker vores vidnesbyrd om Kristus og hans mission?

I National Geographics fotokoncurrence i 2014 indsendte amatører og professionelle fotografer fra over

Herover: Generalkonferencetransmission i et fly i luften. Til venstre: Vinderbilledet fra National Geographics fotokoncurrence 2014 viser en kvinde, der sender et klart budskab til de øvrige togtrejsende: Trods at hun er fysisk til stede, er hun der ikke rigtigt.

150 lande 9.200 bidrag. Det vindende billede forestiller en kvinde midt i et tog fyldt med passagerer. Lyset fra hendes mobiltelefon oplyser hendes ansigt. Hun sender et klart budskab til de andre passagerer; hun er måske fysisk til stede, men hun er ikke rigtigt til stede.⁶

Mobildata, smartphones og sociale netværk har ændret selve grundlaget for vores måde at agere på i verden og i vores kommunikation med andre.

I denne digitale æra kan vi med en utrolig fart transportere os selv til steder og aktiviteter, der hurtigt kan fjerne os fra det, der er afgørende for et liv fyldt med varig lykke.

Dette netværksliv kan, hvis vi ikke passer på, forårsage, at forhold til mennesker, som vi ikke kender eller nogensinde har mødt, kommer før forhold til de mennesker, som vi bor sammen med; vores egen familie!

På den anden side ved vi alle, at vi er velsignet med storslåede onlineresourcer, herunder dem, som Kirken har udviklet, så som skrifterne og generalkonferencen på skrift, som lydfil og film, der skildrer Jesu Kristi liv og lærdomme, apps, hvor vi kan føre vores slægtshistorie og har mulighed for at lytte til inspirerende musik.

De valg og prioriteter, vi træffer vedrørende vores tid online, er afgørende. De kan afgøre vores åndelige fremgang og modenhed i evangeliet og vores ønske om at bidrage til en bedre verden og leve et mere produktivt liv.

Jeg vil af disse årsager i dag gerne nævne tre enkle vaner, der vil skabe en sund adfærd på nettet. Disse vaner vil forårsage daglig selvrefleksion, hvilket er nødvendigt, for at vi kan komme tættere på vor himmelske Faders og hans Søn Jesu Kristi lærdomme.

Vane nr. 1: Besøg Kirkens officielle hjemmeside for at finde ressourcer

Hyppe besøg i løbet af ugen til disse ressourcer vil hjælpe os til altid at være lydhøre over for evangeliets lærdomme og opmuntre vore venner og familie til at tænke og grunde over, hvad der betyder mest.

Vane nr. 2: Abonner på Kirkens officielle sociale netværk

Dette valg vil betyde, at I på jeres skærm kan se indhold, der er afgørende for en dybere søgen efter Herren og hans lærdomme, og det vil styrke jeres ønske om at forstå evangeliet. Og hvad vigtigere er, vil det hjælpe jer til at huske, hvad Kristus forventer af os hver især.

Ligesom »der ikke er nogen god muld uden en god bonde,«⁷ så vil der heller ikke være en god onlinehøst, medmindre vi fra begyndelsen prioriterer, hvad der er tilgængeligt for vore fingre og vores sind.

Vane nr. 3: Afsæt tid til at lægge jeres mobile enheder væk

Det er forfriskende at lægge vore elektroniske enheder væk for en stund og i stedet bladre i skrifterne eller afse tid til at tale med familie og venner. Nyd især på Herrens dag freden ved at deltage i nadvermødet uden den konstante trang til et se, om du har en ny besked eller et nyt indlæg.

Vanen med at lægge jeres mobile enheder væk for en tid vil berige og udvide jeres syn på livet, for livet er ikke begrænset til en 4-tommers skærm.

Herren Jesus Kristus har sagt: »Som Faderen har elsket mig, har også jeg elsket jer; bliv i min kærlighed.«⁸ Gud ønsker, at vi skal have glæde og føle hans kærlighed. Kristus ønsker, at det skal være muligt for os alle at nyde glæde. Vi har midlerne til at lære ham bedre at kende og til at efterleve hans evangelium.

Jeg bærer mit vidnesbyrd om den glæde, der ligger i at holde befallingerne, og om den fred og sikkerhed, som vi føler, når vi bliver i vor himmelske Faders og hans Søns, vor Frelasers, kærlighed. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. L&P 6:36.
2. Joh 15:4.
3. Se Joh 15:11.
4. Joh 15:5.
5. L&P 64:25.
6. Se »Photo Contest 2014«, *National Geographic*, photography.nationalgeographic.com/photography/photo-contest/2014/.
7. Ukendt forfatter.
8. Joh 15:9.

Biskop Gérald Caussé

Førsterådgiver i Det Præsiderende Biskopråd

Er det stadig et under for jer?

Det er et tegn på tro at frydes over evangeliets undere. Det er at anerkende Herrens hånd i vores tilværelse og i alt omkring os.

Min hustru og jeg havde den store glæde at opdrage vore fem børn i nærheden af den storslåede by Paris. Vi ønskede i de år at give dem rige muligheder for at se de vidunderlige ting i verden. Hver sommer tog vores familie på lange ture for at besøge de vigtigste monumenter, historiske steder og naturens undere i Europa. Da vi havde boet 22 år i nærheden af Paris, skulle vi flytte. Jeg kan stadig huske den dag, da mine

børn kom til mig og sagde: »Far, det er fuldstændigt pinligt! Vi har boet her hele vores liv, og vi har aldrig været i Eiffeltårnet!«

Der er så mange undere i denne verden. Men nogle gange tager vi dem dog for givet, når vi har dem lige foran os hele tiden. Vi kigger, men vi ser ikke rigtigt; vi hører, men vi lytter ikke rigtigt.

Jesus sagde til sine disciple, mens han var på jorden:

»Salige er de øjne, som ser det, I ser. For jeg siger jer: Mange profeter og konger har ønsket at se det, I ser, og fik det ikke at se, og at høre det, I hører, og fik det ikke at høre.«¹

Jeg har ofte tænkt over, hvordan det må have været at leve på vor Frelseres tid. Kan I forestille jer at sidde ved hans fødder? At mærke hans omfavelse? At se ham tjene andre? Og alligevel var der mange, der mødte ham, der ikke indså, der ikke »så«, at selve Guds Søn boede blandt dem.

Vi er også privilegerede ved at leve i en enestående tid. De fordums profeter så genoprettelsens værk som »et forunderligt værk ... ja, et forunderligt værk og et under.«² Ikke i nogen tidligere uddeling har der været kaldet så mange missionærer, så mange nationer, der er blevet åbnet for evangeliets budskab, og så mange templer, der er blevet bygget rundt om i hele verden.

For os som sidste dages hellige sker der også undere i vores egen tilværelse. De omfatter vores personlige omvendelse, de svar, vi modtager på vore

bønner, og de gavmilde velsignelser, som Gud dagligt skænker os.

Det er et tegn på tro at frydes over evangeliets undere. Det er at anerkende Herrens hånd i vores tilværelse og i alt omkring os. Vores forundring skaber også åndelig styrke. Det giver os energi til at forblive forankret i vores tro og engagere os selv i arbejdet med frelse.

Med lad os være årvågne. Vores evne til at forundres er skrøbelig. Langsigtet kan en lemfærdig overholdelse af buddene, apati og endda træthed sætte ind og gøre os ufølsomme over for evangeliets selv mest bemærkelsesværdige tegn og mirakler.

Mormons Bog omtaler en periode, som lå forud for Messias' komme til Amerika, der er meget lig vores. Pludselig sås tegnene på hans komme på himlen. Folkene blev så forbløffede, at de ydmygede sig, og næsten alle blev omvendt. Men blot fire korte år senere »begyndte [folket] at glemme de tegn og undere, som de havde hørt, og begyndte at blive mindre og mindre forbavsede over et tegn eller et under

fra himlen ... og [de] begyndte at tvivle på alt, som de havde hørt og set.«³

Mine brødre og søstre, er evangeliet stadig et under for jer? Kan I stadig se, høre, føle og forundres? Eller er jeres åndelige sanser sat på standby? Uanset hvad jeres personlige situation er, så opfordrer jeg jer til at gøre tre ting:

Bliv for det første aldrig træt af at finde eller genfinde evangeliets sandheder. Forfatteren Marcel Proust har sagt: »Opdagelsens sande rejse består ikke i at søge nye landskaber, men i at se med nye øjne.«⁴ Kan I huske, den første gang I læste et skriftsted og følte det, som om Herren talte personligt til jer? Kan I huske den første gang, I mærkede Helligåndens blide påvirkning komme over jer, måske før I endda indså, at det var Helligånden? Var det ikke hellige og specielle stunder?

Vi bør hver dag hungre og tørste efter åndelig viden. Denne personlige øvelse er grundlagt på studium, meditation og bøn. Nogle gange bliver vi måske fristet til at tænke: »Jeg har ikke brug for at studere skrifterne i dag. Jeg har allerede læst dem alle sammen«

eller »Jeg har ikke brug for at gå i kirke i dag. Der sker ikke noget nyt.«

Men evangeliet er en kilde til viden, en kilde, der aldrig udtørres. Der er altid noget nyt at lære og føle hver søndag, ved hvert møde og i hvert et skriftsted. Vi holder i tro fast på løftet om, at hvis vi søger, så skal vi finde.⁵

Forankr for det andet jeres tro i evangeliets enkle og klare sandheder. Vores forundring bør være grundfæstet i vores tros grundprincipper, i renheden af vore pagter og ordninger og i vore mest enkle tilbedende handlinger.

En søstermissionær fortalte beretningen om tre mænd, som hun mødte ved en distriktskonference i Afrika. De kom fra en isoleret landsby langt derfra ude på savannen, hvor Kirken endnu ikke var organiseret, men hvor der var 15 trofaste medlemmer og næsten 20 undersøgere. I over to uger havde disse mænd vandret 500 km ad mudrede stier på grund af regntiden, så de kunne komme til konferencen og aflevere tiende fra medlemmerne i deres gruppe. De havde planlagt at blive en hel uge, så de kunne nyde det privilegium at tage del i nadveren den følgende søndag, og så håbede de på tilbagevejen på deres hoved at kunne bære kasser med eksemplarer

af Mormons Bog, som de ville give til folkene i deres landsby.

Missionæren bar vidnesbyrd om, hvor rørt hun var over disse brødre og den fryd, de følte, og over deres helhjertede ofre for at få del i det, som altid havde været let tilgængeligt for hende.

Hun tænkte: »Hvis jeg vågnede en søndag morgen i Arizona, og min bil ikke virkede, ville jeg så gå i kirke, som ligger nogle få gader fra mit hjem? Eller ville jeg bare blive hjemme, fordi det var for langt, eller fordi det regnede?«⁶ Det er gode spørgsmål, som vi alle bør overveje.

Til sidst opfordrer jeg jer til at søge efter og påskønne Helligåndens følgeskab. De fleste af evangeliets undere kan ikke opfattes med vore almindelige sanser. Det er det, som »intet øje har set og intet øre hørt ... det, som Gud har beredt for dem, der elsker ham.«⁷

Hvis vi har Ånden med os, så bliver vore åndelige sanser skærpede og vores hukommelse bliver vækket, så vi ikke glemmer de mirakler og tegn, som vi har oplevet. Det kan være derfor, at de nefitiske disciple, da de vidste, at Jesus snart skulle forlade dem, inderligt bad »om det, som de ønskede mest, og de ønskede, at Helligånden måtte blive givet til dem.«⁸

Selv om de havde set Frelseren med deres egne øjne og havde rørt hans sår med deres egne hænder, så vidste de, at deres vidnesbyrd kunne sygne hen, hvis det ikke hele tiden blev fornyet ved Guds Ånds kraft. Mine brødre og søstre, gør aldrig noget, der kan forårsage, at I mister denne værdifulde og fantastiske gave: Helligåndens følgeskab. Søg den ved inderlig bøn og retskaffen levevis.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at det værk, vi er engageret i, er »et forunderligt værk og et under«. Når vi følger Jesus Kristus, så vidner Gud for os »ved tegn og undere og mange slags mægtige gerninger og ved tildeling af Helligånden efter sin vilje.«⁹ På denne særlige dag bærer jeg vidnesbyrd om, at evangeliets undere og underværker er forankret i den største af alle Guds gaver, nemlig Frelserens forsoning. Det er den fuldkomne kærlighedsgave, som Faderen og Sønnen, forenet i formål, har tilbudt hver af os. Sammen med jer er jeg målløs over den »kærlighed, Jesus har vist mod mig ... o, hvilken kærlighed, himmelsk kærlighed.«¹⁰

Der er min bøn, at vi altid vil have øjne, der ser, ører, der hører, og hjerter, der fatter dette fantastiske evangeliums undere. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Luk 10:23-24.
2. 2 Ne 27:26.
3. 3 Ne 2:1.
4. »Marcel Proust«, *Guardian*, 22. juli 2008, theguardian.com/books/2008/jun/11/marcelproust.
5. Matt 7:7.
6. Tilpasset fra Lorraine Bird Jameson, »The Giants of Kinkondja« (artikel på Det Sydvestlige Afrikanske Områdes hjemmeside, 2009), web.archive.org/web/20101210013757/http://www.lds.co.za/index.php/news-a-events/news/aseanews/91-the-giants-of-kinkondja.
7. 1 Kor 2:9.
8. 3 Ne 19:9.
9. Hebr 2:4.
10. »O, se hvilken kærlighed«, *Salmer og sange*, nr. 114.

Ældste Brent H. Nielson
De Halvfjerds

Vent på den fortabte

Må I og jeg modtage åbenbaring, så vi kan vide, hvordan vi bedst henvender os til dem i vores omgangskreds, som er kommet på afveje.

Frelseren Jesus Kristus tilbragte sin jordiske mission med at undervise i sin helbredende og forløsende kraft. På et tidspunkt i Lukas kapitel 15 i Det Nye Testamente blev han faktisk kritiseret for at spise og være sammen med syndere (se Luk 15:2). Frelseren brugte denne kritik som en mulighed for at lære os alle, hvordan man skal opføre sig over for dem, som er faret vild.

Han svarede sine kritikere ved at stille dem to vigtige spørgsmål:

»Hvis en af jer har hundrede får og mister et af dem, lader han så ikke de ni og halvfems blive i ødemarken og går ud efter det, han har mistet, indtil han finder det?« (Luk 15:4).

»Hvis en kvinde har ti drakmer og taber én af dem, tænder hun så ikke et lys og fejer i huset og leder ivrigt, lige til hun finder den?« (Luk 15:8).

Frelseren fortæller derpå lignelsen om den fortabte søn. Denne lignelse handler ikke om 100 får eller om 10 drakmer; den handler om en dyrebar søn, der er kommet på afveje. Hvad lærer Frelseren os gennem denne lignelse om, hvordan vi skal opføre os, når et medlem af familien kommer på afveje?

Den fortabte søn siger til sin far, at han gerne vil have sin arv nu. Han ønsker at forlade hjemmets tryghed og sin familie for at søge efter verdslige

fornøjelser (se Luk 15:12-13). Læg mærke til, at faderen i Frelserens lignelse reagerer kærligt ved at give sønnen sin arv. Faderen må bestemt have gjort alt, han kunne for at overbevise sønnen om at blive. Men da den voksne søn havde truffet sit valg, lader den kloge far ham tage afsted. Faderen viser derpå oprigtig kærlighed, og han våger, og han venter (se Luk 15:20).

Vi havde en lignende oplevelse i min familie. Mine to vidunderlige brødre, min vidunderlige søster og jeg blev opdraget af vore enestående forældre. Vi blev undervist i evangeliet i vores hjem, vi blev voksne, og vi blev

alle fire beseglet i templet til hver vores ægtefælle. Men i 1994 blev vores søster, Susan, desillusioneret med hensyn til Kirken og nogle af dens lærdomme. Hun blev overbevist af dem, der hånede og kritiserede Kirkens første ledere. Hun tillod, at hendes tro på de levende profeter og apostle svandt ind. Med tiden overvandt hendes tvivl hendes tro, og hun valgte at forlade Kirken. Susan har givet mig tilladelse til, at jeg fortæller hendes historie med et håb om, at den kan hjælpe andre.

Mine brødre og jeg og vores mor, der var enke, var sønderknuste. Vi kunne ikke begribe, hvad der overhovedet havde fået hende til at forlade sin tro. Min søsters valg syntes at knuse min mors hjerte.

Mine brødre og jeg havde tjent som biskopper og kvorumspræsidenter, og vi havde oplevet glæden over medlemmer af menigheden og kvorummet, når vi med held havde forladt de 99 og var gået ud efter den ene. Men i vores ihærdige indsats for at redde vores søster og bringe hende tilbage, blev hun kun skubbet længere og længere væk.

Når vi søgte himmelsk hjælp til, hvordan vi kunne handle over for

hende på en god måde, blev det tydeligt, at vi skulle følge det eksempel, som faderen i lignelsen om den fortabte søn viste. Susan havde truffet sit valg, og vi blev billedligt talt nødt til at lade hende gå – men ikke uden, at hun vidste og følte, at vi oprigtigt elskede hende. Og med fornyet kærlighed og mildhed vågede vi, og vi ventede.

Min mor holdt aldrig op med at elske eller bekymre sig om Susan. Hver gang min mor tog i templet, satte hun Susans navn på bønnelisten, og hun mistede aldrig håbet. Min storebror og hans hustru, der boede tættest på Susan i Californien, inviterede hende til alle begivenheder i familien. Hvert år på Susans fødselsdag lavede de middag hjemme hos sig. De sørgede altid for at holde forbindelsen med hende, og for at hun vidste, at de oprigtigt elskede hende.

Min lillebror og hans hustru havde forbindelse til Susans børn i Utah og tog sig af dem og elskede dem. De sørgede for, at hendes børn altid blev inviteret til familiesammenkomster, og da Susans barnebarn skulle døbes, kom min bror for at udføre ordinancen. Susan havde også kærlige hjemmelærere og besøglærere, der aldrig gav op.

Når vore børn tog på mission og blev gift, blev Susan inviteret med til og deltog i disse familiefester. Vi

prøvede flittigt på at skabe familiesammenkomster, så Susan og hendes børn kunne være sammen med os, og så de vidste, at vi elskede dem, og at de var en del af vores familie. Da Susan færdiggjorde en højere uddannelse ved et universitet i Californien, støttede vi hende alle sammen ved hendes dimission. Selvom vi ikke kunne støtte alle hendes valg, så kunne vi godt støtte hende. Vi elskede, vi vågede, og vi ventede.

I 2006, da der var gået 12 år, siden Susan havde forladt Kirken, flyttede vores datter Katy sammen med sin

mand til Californien, så han kunne læse jura. De boede i samme by som Susan. Dette unge par henvendte sig til faster Susan for at få hjælp og støtte, og de elskede hende. Susan hjalp dem med at tage sig af vores toårige barnebarn, Lucy, og Susan hjalp Lucy med hendes aftenbøn. Katy ringede på et tidspunkt til mig og spurgte, om jeg troede, at Susan nogensinde ville komme tilbage til Kirken. Jeg forsikrede hende om, at det følte jeg, at hun ville, og at vi fortsat skulle være tålmodige. Der gik endnu tre år med fortsat kærlighed, hvor vi vågede, og vi ventede.

Denne weekend for seks år siden sad min hustru Marcia og jeg på forreste række i Konferencecentret. Den dag skulle jeg opretholdes som ny generalautoritet. Marcia, der altid er tæt på Ånden, havde skrevet en seddel til mig, hvor der stod: »Jeg tror, det er tid til, at Susan kommer tilbage.« Min datter Katy foreslog, at jeg gik udenfor og ringede til Susan og opfordrede hende til at se generalkonferencen den dag.

Tilskyndet af disse to fortræffelige kvinder gik jeg ud i forhallen og ringede til min søster. Jeg fik fat i hendes telefonsvarer og opfordrede hende ganske enkelt til at se det møde af generalkonferencen. Hun modtog beskeden. Til vores glæde følte hun sig tilskyndet til at se alle konferencens møder. Hun hørte fra profeter og apostle, som hun havde elsket år tidligere. Hun hørte nye navne, som hun ikke havde hørt før, så som præsident Uchtdorf og ældsterne Bednar, Cook, Christofferson og Andersen. Med denne og andre særlige oplevelser, som blev sendt fra himlen, ændrede min søster sind, ligesom den fortabte søn (se Luk 15:17). Profeternes og apostlenes ord og hendes families kærlighed rørte hende, og hun vendte om og begyndte at gå hjemad. Efter 15 år var denne datter og søster, der havde været væk, blevet fundet igen. Våge- og ventetiden var overstået.

Susan beskriver denne oplevelse, ligesom Lehi beskrev det i Mormons Bog. Hun slap jernstangen og befandt sig i en tåge af mørke (se 1 Ne 8:23). Hun siger, at hun ikke vidste, at hun var kommet på afveje, indtil hendes tro blev vækket igen af Kristi lys, der meget tydeligt fremhævede den skarpe kontrast mellem det, som hun oplevede i verden, og det, som Herren og hendes familie tilbød.

Der er sket et mirakel i de sidste seks år. Susan har fået et fornyet

vidnesbyrd om Mormons Bog. Hun har modtaget sin tempelanbefaling. Hun har tjent som tempeltjener i templet, og lige nu underviser hun i seniorklassen i sin menighed. Himlens vinduer har åbnet sig for hendes børn og hendes børnebørn, og selvom der har været svære konsekvenser, føles det som om, at hun aldrig har været væk.

Nogle af jer har, ligesom familien Nielson, familiemedlemmer, der midlertidigt er kommet på afveje. Frelserens belæring til alle, der har 100 får, er at forlade de 99 og gå ud og redde det ene. Hans belæring til dem, der har 10 drakmer og mister en, er at søge, indtil de finder den. Selvom den, der er kommet på afveje, er jeres søn eller jeres datter, jeres bror eller jeres søster, og han eller hun har valgt at gå, så lærte vi i vores familie, at alt, hvad vi kan gøre, er at elske den person af hele vores hjerte, og våge, bede og vente på, at Herrens hånd bliver åbenbaret.

Den vigtigste lektie, som Herren har lært mig i denne proces, er nok den, jeg fik, da vores familie studerede sammen i skrifterne, efter at min søster havde forladt Kirken. Vores søn David læste, mens vi sammen studerede Lukas 15. Da han læste lignelsen om den fortabte søn, hørte jeg den på en anden måde den dag, end jeg nogensinde før havde hørt den. Af en eller

anden grund havde jeg altid kunnet forholde mig til sønnen, der blev derhjemme. Da David læste denne morgen, indså jeg, at jeg på nogle måder var den fortabte søn. Vi har alle mistet herligheden fra Faderen (se Rom 3:23). Vi har alle brug for Frelserens forsoning til at helbrede os. Vi er alle kommet på afveje og har brug for at blive fundet. Den åbenbaring den dag hjalp mig til at vide, at både min søster og jeg havde brug for Frelserens kærlighed og hans forsoning. Susan og jeg var faktisk på den samme sti tilbage.

Frelserens ord i lignelsen, da han beskriver faderens hilsen til den fortabte søn, er meget stærke, og jeg tror, at de beskriver den oplevelse, som I og jeg vil få med Faderen, når vi vender tilbage til vores himmelske hjem. De lærer os om en fader, der elsker, venter og våger. Dette er Frelserens ord: »Mens han endnu var langt borte, så hans far ham, og han fik medynk med ham og løb hen og faldt ham om halsen og kyssede ham« (Luk 15:20).

Må I og jeg modtage åbenbaring, så vi kan vide, hvordan vi bedst henvender os til dem i vores omgangskreds, som er kommet på afveje, og når det er nødvendigt have den samme kærlighed, som vor Fader i himlen og hans Søn, Jesus Kristus, når vi elsker, våger og venter på den fortabte. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Ældste Jeffrey R. Holland
De Tolv Apostles Kvorum

Retfærdighed får evigt spil

Jesus Kristus led, døde og opstod fra døden for at kunne løfte os op til evigt liv.

Uden sikkerhedslinjer, seler eller klatreudstyr af nogen art forsøgte to brødre – Jimmy på 14 og John på 19 (det er ikke deres rigtige navne) – at klatre op af en lodret klippevæg i Snow Canyon State Park i den sydlige del af Utah, hvor jeg voksede op. Da de næsten var nået op til toppen af deres anstrengende klatretur, opdagede de, at et klippefremspring forhindrede dem i at klatre de sidste par meter. De kunne ikke komme op over det, men nu kunne de heller ikke klatre ned igen. De sad fast. Efter megen møje og besvær lykkes det John at få fodfæste nok til at skubbe sin lillebror op i sikkerhed på toppen af klippefremspringet. Men han kunne ikke trække sig selv op. Jo mere han forsøgte at gribe fast med fingrene eller at få fodfæste, desto mere begyndte hans muskler at gå i krampe. Panikken spredte sig, og han begyndte at frygte for sit liv.

Da John ikke længere var i stand til at holde fast, besluttede han, at hans eneste mulighed var at forsøge at hoppe op og gribe fat i klippefremspringet. Hvis det lykkedes, kunne han måske med sine stærke armmuskler trække sig selv op i sikkerhed.

Med sine egne ord siger han:

»Før jeg hoppede, bad jeg Jimmy om at finde en stærk gren, der var lang nok til at nå ned til mig, selvom jeg vidste, at han ikke ville finde en her på toppen af klippen. Det var bare et desperat

forsøg på at lokke ham væk. Hvis mit hop skulle mislykkes, ville jeg i det mindste være sikker på, at min lillebror ikke så mig falde ned og dø.

Jeg gav ham tid nok til at nå væk, bad min sidste bøn – at jeg ønskede, at min familie skulle vide, at jeg elskede dem, og at Jimmy måtte komme sikkert hjem uden mig – og så hoppede jeg. Der var så megen adrenalin i mit hop, at mine hænder landede et godt stykke inde på klippefremspringet. Men da jeg pressede mine hænder mod klippen for at gribe fat, følte jeg ikke andet end løst sand på den flade klippe. Jeg kan stadig huske fornemmelsen af at hænge der uden at have noget at holde fast i – ingen kant, ingen store sten, intet at gribe om eller at holde fast i. Jeg kunne føle, at mine fingre langsomt begyndte at glide hen over den sandede overflade. Jeg vidste, at mit liv var forbi.

Men så pludseligt som et lyn fra en klar himmel greb to hænder fat i mine håndled med en styrke og beslutsomhed, som overgik deres størrelse. Min trofaste lillebror var ikke gået ud for at lede efter en ikke-eksisterende gren. Han havde gættet, hvad jeg havde gang i, og havde ikke rykket sig en tomme. Han havde blot ventet – i stilhed og næsten uden at trække vejret – fordi han vidste, at jeg ville være dum nok til at forsøge at hoppe. Da jeg hoppede, greb han fat i mig, holdt fast og nægtede at give slip. Min brors stærke arme reddede mit liv den dag, da jeg dinglede hjælpeløst over det, der bestemt måtte være den visse død.¹

Mine elskede brødre og søstre, i dag er det påskesøndag. Selvom vi *altid* bør erindre (det lover vi hver eneste uge i vore nadverbønner, at vi vil), er det ikke desto mindre årets helligste dag, hvor vi især erindrer de broderlige hænder og beslutsomme arme, der rakte langt ned i dødens afgrund for at redde os fra vore fejltagelser, svagheder, sorger og synder. Med John og Jimmys historie som baggrund for min tale ønsker jeg at udtrykke min taknemlighed for Herren Jesu Kristi forsoning og opstandelse og anerkende de

begivenheder i Guds plan, der førte til og giver mening til den »kærlighed, Jesus har vist mod [os]«. ²

I vores stadig mere sekulære samfund er det lige så ualmindeligt som umoderne at tale om Adam og Eva og deres »heldige fald« til dødelighed. Men den enkle sandhed er den, at vi *ikke* helt kan forstå Kristi forsoning og opstandelse, og vi *ikke* fuldt ud kan værdsætte det unikke formål med hans fødsel og død – med andre ord, så findes der ikke en måde, hvorpå vi oprigtigt kan fejre jul *eller* påske – uden en forståelse af, at Adam og Eva virkelig fandtes, og at de virkelig blev fordrevet fra Edens have med alle de konsekvenser, som det fald medførte.

Jeg kender ikke alle detaljerne i det, der skete på denne planet inden da, men jeg ved, at disse to mennesker blev skabt ved Guds hånd, at de i en tid levede alene i en paradisisk tilstand, hvor der hverken fandtes død eller mulighed for at få en familie. Gennem en række valg overtrådte de et af Guds bud, hvilket medførte, at de måtte forlade haven, men gav dem mulighed for at få børn, før de måtte lide den fysiske død.³ Deres overtrædelse førte desuden til mere sorg og gjorde deres situation mere

kompliceret, da den også fik åndelige konsekvenser og afskar dem fra Guds nærhed for evigt. Fordi vi derefter blev født ind i denne faldne verden, og fordi også vi kommer til at overtræde Guds love, blev vi også dømt til at få de samme straffe, som Adam og Eva fik.

Sikke en sorg! Hele menneskeheden i frit fald – hver eneste mand, kvinde og barn tumler fysisk tættere på den permanente død og falder åndeligt mod evig smerte. Er det meningen med livet? Er det den store afslutning på et menneskes liv? Hænger vi blot allesammen i en kold kløft i et ligegyldigt univers, hvor vi hver især søger efter fodfæste eller noget at gribe fast i – uden andet end følelsen af sand, der glider under vore fingre, intet til at redde os, intet at holde fast i, og slet intet der holder fast i os? Er det eneste formål med vores liv en tom eksistentiel oplevelse – blot at hoppe så højt, vi kan, holde ud i cirka 70 år, derpå fejle, falde og blive ved med at falde for evigt?

Svaret på disse spørgsmål er et utvetydigt og eviggyldigt nej! Med både fordums og nutidige profeter vidner jeg om, at »alt er blevet gjort i hans visdom, han som ved alt.«⁴ Lige fra det øjeblik, at disse første forældre trådte ud af

Edens have, sendte Gud og Faderen til os alle, der på forhånd kendte Adam og Evas beslutning, himlens engle for at fortælle dem – og ned gennem tiden os – at hele dette hændelsesforløb var udtænkt til vores evige lykke. Det var en del af hans guddommelige plan, der sørgede for en Frelser, selveste Guds Søn – endnu en »Adam«, som apostlen Paulus kaldte ham⁵ – som kom i tidens midte for at sone for den første Adams overtrædelse. Den forsoning sejrede fuldstændigt over den fysiske død, skænkede ubetinget opstandelse til alle personer, der er blevet født eller bliver født ind i denne verden. Den sørger også barmhjertigt for, at alle mennesker bliver tilgivet for deres egne synder, lige fra Adam til denne verdens ende, på betingelse af omvendelse og lydighed mod Guds befalinger.

Som et af hans ordinerede vidner erklærer jeg denne påskemorgen, at Jesus fra Nazaret var og stadig er verdens Frelser, den »sidste Adams«,⁶ vores tros Ophav og Fuldender, det evige livs Alfa og Omega. »For ligesom alle dør med Adam, skal også alle gøres levende med Kristus,«⁷ erklærede Paulus. Og fra profet-patriarken Lehi: »Adam faldt, for at menneskene kunne blive til ... Og Messias kommer i tidens fylde, for at han kan forløse menneskenes børn fra faldet.«⁸ Profeten Jakob fra

Mormons Bog underviste os indgående i en prædiken, der varede i to dage, om Jesu Kristi forsoning: »Opstandelsen må ... blive mennesket til del på grund af faldet.«⁹

Så i dag fejrer vi sejren over alle de fejltagelser, vi nogen sinde har begået, enhver sorg, vi har følt, alle de skuffelser, vi har mødt, og enhver frygt, vi har oplevet – for ikke at nævne vores opstandelse fra døden og tilgivelsen for vore synder. Den sejr er til rådighed for os på grund af det, der skete en weekend præcis som denne for næsten to tusinde år siden i Jerusalem.

Den åndelige smerte, der begyndte i Getsemane have, rykkede videre til korsfæstelsen på Golgata og sluttede en smuk søndag morgen inde i et gravsted, man havde givet manden, der var uden synd, ren og hellig, selveste Guds Søn, hvor han gjorde det, som ingen anden afdød nogen sinde har gjort eller nogen sinde kunne gøre. Af egen kraft opstod han fra døden, hvorefter hans legeme aldrig igen skal adskilles fra hans ånd. Af egen vilje fjernede han det linned, han var blevet begravet i, og lagde omhyggeligt det klæde, der var blevet viklet om hans ansigt, »på et sted for sig selv,«¹⁰ som vi kan læse i skrifterne.

Dette forløb med forsoning og opstandelse denne første påske udgør

det største og mest afgørende øjeblik, den mest overdådige gave, den mest forfærdelige smerte og den mest majestætiske demonstration af ren kærlighed, som nogen sinde er blevet vist i denne verdens historie. Jesus Kristus, Guds enbårne Søn, led, døde og opstod fra døden, for at han som et lyn fra en klar himmel kunne gribe os, når vi falder, holde fast i os med sin magt og gennem vores lydighed over for hans befalinger løfte os til evigt liv.

Denne påske takker jeg ham og Faderen, som gav ham til os, for, at Jesus stadig står som sejrsherre over døden, selvom han står med sår på sine fødder. Denne påske takker jeg ham og Faderen, som gav ham til os, for, at han stadigvæk rækker sin uendelige nåde ud, selvom han gør det med gennemborede håndflader og sårede håndled. Denne påske takker jeg ham og Faderen, som gav ham til os, for, at vi kan stå foran en have, der er fyldt med sved, et kors fyldt med nagler og en herlig, tom grav og syng:

Forløsningsplanen fører til et stort og herligt mål: Retfærdighed får evigt spil i himmelsk harmoni.¹¹

I den opstandne Herre Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Korrespondance i Jeffrey R. Hollands besiddelse.
2. »O, se hvilken kærlighed«, *Salmer og sange*, nr. 114.
3. Se 2 Ne 2:19-29, især v. 20-23; Moses 5:10-11.
4. 2 Ne 2:24.
5. Se 1 Kor 15:45.
6. 1 Kor 15:45.
7. 1 Kor 15:22.
8. 2 Ne 2:25-26.
9. 2 Nefi 9:6.
10. Joh 20:7.
11. »Den store visdom, kærlighed«, *Salmer og sange*, nr. 116.

Præsident Dieter F. Uchtdorf

Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Nådens gave

Guds nåde er tilgængelig i dag og for evigt for alle, hvis hjerte er sønderknust, og hvis ånd er angerfuld.

Påskesøndag fejrer vi den længst ventede og mest glørværdige begivenhed i verdenshistorien.

Det er den dag, der ændrede alt.

Den dag ændrede mit liv sig.

Jeres liv ændrede sig.

Alle Guds børns skæbne ændrede sig.

På denne velsignede dag brød menneskehedens Frelser syndens og dødens lænker, som han havde påtaget sig og som holdt os fanget, og satte os fri.

På grund af vor elskede Forløser offer har døden ingen brod, graven har ingen sejr,¹ Satan har ingen varig magt, og vi er »genfødt ... til et levende håb ved Jesu Kristi *opstandelse* fra de døde.«²

Apostlen Paulus havde i sandhed ret, da han sagde, at vi kan »[trøste] hinanden med disse ord«.³

Guds nåde

Vi taler ofte om Frelserens forsoning – og med rette!

Med Jakobs ord: »Hvorfor ikke tale om Kristi forsoning og stræbe efter en fuldkommen kundskab om ham?«⁴ Men når »vi taler om Kristus ... fryder os i Kristus ... prædiker om Kristus [og] profeterer om Kristus« ved enhver lejlighed,⁵ må vi aldrig miste vores fornemmelse af ærefrygt og dyb taknemlig for Guds Søns evige offer.

Frelserens forsoning må ikke blive for hverdagsagtig i vores undervisning, i vore samtaler eller i vores hjerte. Den er ukrænkelig og hellig, for det var gennem dette »stor[e] og sidste offer«, at Jesus Kristus tilvejebragte »frelse til alle dem, der vil tro på hans navn.«⁶

Jeg forundres, når jeg tænker på, at Guds Søn ville nedlade sig til at frelse os, ufuldkomne, urene, tilbøjelige til at begå fejltagelser og utaknemlige, som vi ofte er. Jeg har prøvet at forstå Frelserens forsoning med

min begrænsede tankegang, og den eneste forklaring, jeg kan komme på, er denne: Gud elsker os med en dyb, fuldkommen og evigtvarende kærlighed. Jeg kan ikke engang begynde at fatte »bredden og længden og højden og dybden [af] Kristi kærlighed.«⁷

Et stærkt udtryk for den kærlighed er det, som skriften ofte kalder *Guds nåde* – den guddommelige hjælp og styrke, hvorved vi udvikler os fra at være de ufuldkomne og begrænsede væsener, som vi er nu, til at være ophøjede væsener af »sandhed og lys, indtil [vi] bliver herliggjort ved sandheden og ved alt.«⁸

Det er den mest vidunderlige ting, denne Guds nåde. Alligevel bliver den ofte misforstået.⁹ Men på trods af det, bør vi kende til Guds nåde, hvis vi gerne vil arve det, der er blevet beredt for os i hans evige rige.

Af den grund vil jeg gerne tale om nåde. Specielt om, hvordan nåde for det første *låser himlens porte op* og for det andet, hvordan det *åbner himlens vinduer*.

Helsinki i Finland

For det første: Nåde låser himlens porte op

Fordi vi »alle har syndet og mistet herligheden fra Gud,«¹⁰ og fordi der ikke kan »komme noget urent ind i Guds rige,«¹¹ er vi alle uværdige til at vende tilbage til Guds nærhed.

Selvom vi tjente Gud af hele vores sjæl, så ville det ikke være nok, for vi ville stadig være »unyttige tjenere.«¹² Vi kan ikke tjene os vores vej ind i himlen; retfærdighedens krav står som en barriere, som vi ikke er i stand til selv at overvinde.

Men alt er ikke tabt.

Guds nåde er vores store og evigtvarende håb.

Gennem Jesu Kristi sonoffer tilfredsstillter barmhjertighedens plan retfærdighedens krav¹³ »og tilvejebringer en måde for menneskene, hvorpå de kan have tro til omvendelse.«¹⁴

Vore synder kan, selvom de er som skarlagen, blive hvide som sne.¹⁵ Fordi vor elskede Frelser »gav sig selv som løsesum for alle,«¹⁶ har vi fået en indgang til hans evige rige.¹⁷

Porten er blevet låst op!

Men Guds nåde giver os ikke blot vores tidligere uskyldige tilstand tilbage. Hvis frelse blot var at slette vore fejltagelser og synder – hvor vidunderligt det end er – så opfylder det ikke Faderens store hensigter for os. Han stræber meget højere: Han ønsker, at hans sønner og døtre bliver ligesom ham.

Med Guds nådes gave fører disciplinens sti ikke baglæns, den fører fremad.

Den fører til højder, som vi knap kan forestille os! Den fører til ophøjelse i vor himmelske Faders celestiale rige, hvor vi sammen med vore kære modtager »af hans fylde og af hans herlighed.«¹⁸ Alt er vores, og vi er Kristi.¹⁹ Alt det, Faderen har, skal i sandhed gives til os.²⁰

For at arve denne herlighed har vi brug for mere end en ulåst port; vi må gå gennem porten med et ønske i vores hjerte om at blive ændret – en ændring så omfattende, at den beskrives som at »fødes på ny, ja, fødes af Gud, forandres fra [vores] kødelige og faldne tilstand til en tilstand af retfærdighed, idet [vi] er forløst af Gud og bliver hans sønner og døtre.«²¹

For det andet: Nåde åbner himlens vinduer

En anden del af Guds nåde er, at himlens vinduer bliver åbnet,

hvorigennem Gud udøser velsignelser i form af kraft og styrke, hvilket gør os i stand til at opnå ting, som ellers ville være langt fra vores rækkevidde. Det er ved Guds forunderlige nåde, at hans børn kan overvinde bedragerens understrømme og kviksand, rejse sig over synd og »blive fuldkomne i Kristus.«²²

Selvom vi alle har svagheder, så kan vi overvinde dem. Det er i sandhed ved Guds nåde, at det svage kan blive stærkt, hvis vi ydmyger os og har tro.²³

Gennem vores liv bliver vi gennem Guds nåde skænket timelige velsignelser og åndelige gaver, der gør vore evner større og beriger vores liv. Hans nåde lutrer os. Hans nåde hjælper os til at blive det allerbedste, vi kan blive.

Hvem er egnet?

I Bibelen læser vi om Kristi besøg hos farisæeren Simon.

Udadtil virkede Simon til at være en god og retskaffen mand. Han gennemgik regelmæssigt sin tjekliste over de religiøse pligter: Han overholdt loven, betalte sin tiende, holdt sabbatten hellig, bad dagligt og tog i synagogen.

Men mens Jesus var sammen med Simon, nærmede en kvinde sig, vaskede Frelserens fødder med sine tårer og salvede hans fødder med kostbar olie.

Simon var ikke glad for denne udstilling af tilbedelse, for han vidste, at denne kvinde var en synder. Simon tænkte, at hvis Jesus ikke vidste det, så kunne han ikke være en profet, for så ville han ikke have ladet denne kvinde røre sig.

Jesus fornemmede Simons tanker og vendte sig mod ham og stillede et spørgsmål. »En pengeudlåner havde to skyldnere. Den ene skyldte fem hundrede denarer, den anden halvtreds.

Da de ikke havde noget at betale med, eftergav han dem begge deres gæld. Hvem af dem vil så elske ham mest?»

Simon svarede, at det var ham, der fik eftergivet mest.

Så underviste Jesus i en vigtig lektion: »Ser du denne kvinde? ... Hendes mange synder er tilgivet, *siden hun har elsket meget*. Den, der kun får lidt tilgivet, elsker kun lidt.«²⁴

Hvilke af disse to mennesker ligner vi mest?

Er vi ligesom Simon? Har vi det godt med vore egne gode gerninger og har tillid til vores egen retskaffenhed? Er vi måske lidt utålmodige med dem, der ikke lever op til vore standarder? Er vi på automatpilot, gør vi tingene uden at tænke over det, kommer til vore møder, gaber os gennem seniorklassen og

tjekker måske vores mobiltelefon under nadvermødet?

Eller er vi ligesom denne kvinde, der troede, at hun var fuldstændigt og håbløst fortabt på grund af synd?

Elsker vi meget?

Forstår vi, hvor meget vi skylder vor himmelske Fader, og bønfalder vi af hele vores sjæl om Guds nåde?

Når vi knæler for at bede, er det så for at fremlægge vores retskaffenhed, eller er det for at tilstå vore fejl, bønfalde om Guds barmhjertighed og udgyde taknemlighedens tårer for forløsningens fantastiske plan?²⁵

Frelse kan ikke købes med lydighedens valuta; den erhverves gennem Guds Søns blod.²⁶ Tanken om, at vi kan bytte vore gode gerninger for frelse er ligesom at købe en flybillet og så gå ud fra, at vi ejer flyselskabet.

Eller at tro, at når vi har betalt husleje for vores hus, så ejer vi hele denne planet.

Hvorfor så adlyde?

Hvis nåde er en gave fra Gud, hvorfor er lydighed mod Guds bud da så vigtig? Hvorfor bruge tid på Guds bud – eller omvendelse for den sags skyld? Hvorfor ikke bare indrømme, at vi er syndere, og lade Gud frelse os?

Eller for at spørge ligesom Paulus: »Skal vi blive i synden, for at nåden kan blive så meget større?» Paulus' svar er enkelt og ligetil: »Aldeles ikke!«²⁷

Brødre og søstre, vi adlyder Guds bud, fordi vi elsker ham!

At prøve at forstå Guds nådes gave af hele vores hjerte og sind giver os endnu større grund til at elske og adlyde vor himmelske Fader med sagtmodighed og taknemlighed. Når vi går på disciplens sti, bliver vi lutret og forbedret, og det hjælper os til at blive mere som ham, og det fører os tilbage til hans nærhed. »Herren [vor Gud] den Almægtiges Ånd« forårsager sådan »en mægtig forandring i os ... så vi ikke mere har tilbøjelighed til at gøre ondt, men til bestandigt at gøre godt.«²⁸

Derfor kommer vores lydighed mod Guds bud som en naturlig følge af vores evindelige kærlighed til og taknemlighed for Guds godhed. Denne form for oprigtig kærlighed og taknemlighed vil på mirakuløs vis smelte vore gerninger med Guds nåde. Dyd vil uophørligt pryde vore tanker, og vores selvtilid vil vokse sig stærk i Guds nærhed.²⁹

Kære brødre og søstre, trofast efterlevelse af evangeliet er ikke en byrde. Det er en frydefuld øvelse – en forberedelse til at arve evighedernes storslåede herlighed. Vi forsøger at adlyde vor himmelske Fader, fordi

vores ånd kommer mere i harmoni med åndelige ting. Vi kan se ting, som vi ikke vidste eksisterede. Vi bliver oplyst og får en større forståelse, når vi gør Faderens vilje.³⁰

Nåde er en gave fra Gud, og vores ønske om at være lydige mod ethvert af Guds bud er den måde, hvorpå vi rækker vores jordiske hånd ud for at modtage denne hellige gave fra vor himmelske Fader.

Alt, hvad vi kan gøre

Profeten Nefi kom med et vigtigt bidrag til vores forståelse af Guds nåde, da han erklærede: »Vi arbejder flittigt ... for at formå vore børn og også vore brødre til at tro på Kristus og til at blive forliget med Gud; for vi ved, at det er *ved nåde, at vi bliver frelst, efter alt hvad vi kan gøre.*«³¹

Men jeg tænker på, om vi ikke nogle gange misforstår udtrykket »efter alt hvad vi kan gøre«. Vi skal forstå, at »efter« ikke er det samme som »på grund af«.

Vi bliver ikke frelst »på grund af« alt, hvad vi kan gøre. Har nogen af os gjort *alt, hvad vi kan gøre?* Venter Gud, indtil vi har opbrugt alle muligheder, førend han griber ind i vores liv med sin frelsende nåde?

Mange mennesker bliver mismodige, fordi de hele tiden kommer til kort. De ved af egen erfaring, at »Ånden er rede, men kødet er skrøbeligt.«³² De hæver deres røst sammen med Nefi og erklærer: »Min sjæl bedrøves på grund af mine overtrædelser.«³³

Jeg er sikker på, at Nefi vidste, at Frelserens nåde *muliggør og gør os i stand til* at overvinde synd.³⁴ Det er derfor, at Nefi arbejdede så flittigt for at formå sine børn og brødre »til at tro på Kristus og til at blive forliget med Gud.«³⁵

Efter alt, *er det* det, vi kan gøre! Og *det er* vores opgave her i jordelivet!

Nåde er tilgængelig for alle

Når jeg tænker på, hvad Frelseren gjorde for os op til denne første påskesøndag, får jeg lyst til at løfte min røst og prise Gud den Højeste og hans Søn Jesus Kristus!

Himlens porte er låst op!

Himlens vinduer er blevet åbnet!

Guds nåde er tilgængelig i dag og for evigt for alle, hvis hjerte er sønderknust, og hvis ånd er angerfuld.³⁶ Jesus Kristus har beredt vejen for os, så vi kan stige op til højder, der ikke kan fattes af vores jordiske sind.³⁷

Jeg beder til, at vi vil se med nye øjne og et nyt hjerte på den evige betydning, som Frelserens sonoffer har. Jeg beder til, at vi vil vise vores kærlighed til Gud og vores taknemlighed for Guds evindelige nådes gave ved at holde hans bud og med glæde »leve et nyt liv.«³⁸ I vor Mester og Forløser, Jesu Kristi, hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Se 1 Kor 15:55; Mosi 16:8.
2. 1 Pet 1:3; fremhævelse tilføjet.
3. 1 Thess 4:18; se også v. 13-17.

4. Jakob 4:12.
5. 2 Ne 25:26.
6. Alma 34:10, 15.
7. Ef 3:18-19.
8. L&P 93:28.
9. Vi er i sandhed »små børn, og ... har endnu ikke forstået, hvor store velsignelser Faderen har i sine egne hænder og har beredt til [os]« (L&P 78:17).
10. Rom 3:23.
11. 1 Ne 15:34; se også 1 Ne 10:21; Moses 6:57.
12. Mosi 2:21.
13. Se Alma 42:15.
14. Alma 34:15.
15. Se Es 1:18.
16. 1 Tim 2:6.
17. Se 2 Pet 1:11.
18. L&P 76:56.
19. Se L&P 76:59.
20. Se L&P 84:38.
21. Mosi 27:25.
22. Moro 10:32.
23. Se Eter 12:27.
24. Se Luk 7:36-50; fremhævelse tilføjet.
25. Kristi lignelse om farisæeren og tolde- ren illustrerer tydeligt dette punkt (se Luk 18:9-14).
26. Se ApG 20:28.
27. Rom 6:1-2.
28. Mosi 5:2.
29. Se L&P 121:45.
30. Se Joh 7:17.
31. 2 Ne 25:23; fremhævelse tilføjet.
32. Matt 16:23; se også Mark 7:19.
33. 2 Ne 4:17.
34. Se 2 Ne 4:19-35; Alma 34:31.
35. 2 Ne 25:23.
36. Se 3 Ne 9:19-20.
37. Se 1 Kor 2:9.
38. Rom 6:4.

Ældste Robert D. Hales
De Tolv Apostles Kvorum

Bevarelse af handlefriheden, beskyttelse af religionsfriheden

Den trofaste brug af vores handlefrihed afhænger af, at vi har religionsfrihed.

Det er påskesøndag: En dag med taksigelse og ihukommelse, hvor vi ærer vor Frelser, Jesu Kristi forsoning og opstandelse for hele menneskeheden. Vi tilbeder ham med taknemlighed for vores religionsfrihed, forsamlingsfrihed, ytringsfrihed og vores gudgivne handlefrihed.

Som profeterne har forudsagt om disse sidste dage, som vi lever i, så er der mange, der er forvirrede over, hvem vi er, og hvad vi tror på. Nogle er »sladderagtige [og] fjender af det gode«. ¹ Andre »kalder det onde godt og det gode ondt, [og] gør mørke til lys og lys til mørke.« ²

Når folk omkring os beslutter sig for, hvordan de vil reagere på vores tro, må vi ikke glemme, at handlefrihed er en afgørende del af Guds plan for alle hans børn. Den evige plan, som vi fik præsenteret i det førjordske råd i himlen, omfattede handlefrihedens gave. ³

I dette store råd brugte Lucifer, kendt som Satan, sin handlefrihed til at gå imod Guds plan. Gud sagde: »Fordi Satan satte sig op mod mig og stræbte efter at tilintetgøre menneskets handlefrihed, som jeg, Gud Herren, havde givet det ... foranledigede jeg ... at han skulle styrtes ned.« ⁴

Han fortsatte: »Og også en tredjedel af himlens hærskarer fik han til at vende sig bort fra mig på grund af deres handlefrihed.« ⁵

På grund af det mistede vor himmelske Faders åndelige børn, der valgte at forkaste hans plan og følge Lucifer, deres guddommelige arv.

Jesu Kristus sagde, idet han brugte sin handlefrihed:

»Her er jeg, send mig.« ⁶

»Fader, din vilje ske, og æren være din for evigt.« ⁷

Jesus, der brugte sin handlefrihed til at støtte vor himmelske Faders plan, blev udpeget og udvalgt af Faderen

som vor Frelser, forudordineret til at udføre sonofferet for os alle. På samme måde vil vores udøvelse af handlefriheden til at holde befalingerne sætte os i stand til fuldt ud at forstå, hvem vi er, og modtage alle de velsignelser, som vor himmelske Fader har – deriblandt muligheden for at få et legeme, udvikle os, opleve glæde, få en familie og arve evigt liv.

For at holde buddene må vi kende Kirkens officielle læresætninger, så vi ikke bliver forledt fra Kristi ledelse af andre menneskers foranderlige indfald.

De velsignelser, som vi nu nyder, skyldes, at vi før dette liv traf valget om at følge Frelseren. Til alle, der hører eller læser disse ord, hvem I end er, og hvordan jeres fortid end ser ud, så husk dette: Det er ikke for sent at træffe det samme valg igen og følge ham.

Ved at tro på Jesus Kristus, tro på hans forsoning, omvende os fra vore synder og blive døbt, kan vi modtage den himmelske Helligåndsgave. Denne gave giver kundskab og forståelse, vejledning og styrke til at lære og få vidnesbyrd, kraft og lutrelse til at overvinde synd samt trøst og opmuntring

gode gerninger og priser [vor] fader, som er i himlene.«¹⁴

Nogle bliver fornærmede, når vi bringer vores religion ud i det offentlige rum, men de samme personer, som insisterer på, at deres synspunkter og handlinger skal accepteres i samfundet, er ofte meget langsomme til at vise den samme tolerance over for troende, der også ønsker, at deres synspunkter og handlinger accepteres. Den generelle mangel på respekt for religiøse synspunkter er hurtigt ved at udvikle sig til en social og politisk intolerance over for religiøse personer og institutioner.

Når vi står over for et øget pres om at bøje os for verdslige standarder, opgive vore religiøse friheder og gå på kompromis med vores handlefrihed, så tænk over, hvad der i Mormons Bog er sagt om vores ansvar. I Almas Bog læser vi om Amlici, »en meget snedig mand« og »en ugudelig mand,« der forsøgte at blive konge over folket og »berøve dem deres rettigheder og privilegier«, hvilket »var foruroligende for kirkens folk.«¹⁵ De havde lært af kong Mosija, at de skulle opløfte deres stemmer for det, som de følte var ret.¹⁶ Derfor samlede de »sig i forskellige grupper over hele landet, *enhver efter sin overbevisning*, hvad enten den var for eller imod Amlici, idet de havde mange skænderier ... den ene med den anden.«¹⁷

Ved disse diskussioner havde Kirkens medlemmer og andre mulighed for at mødes, føle enhedens ånd og blive påvirket af Helligånden. »Og det skete, at folkets stemme gik imod Amlici, så han ikke blev gjort til konge over folket.«¹⁸

Som Jesu Kristi disciple har vi et ansvar for at arbejde sammen med lige-sindede for at hæve vores stemme for det, der er rigtigt. Selvom medlemmer aldrig bør hævde eller bare antyde, at de taler på Kirkens vegne, så opfordres

til at være trofast i prøvelser. Disse uforlignelige velsignelser fra Ånden øger vores frihed og kraft til at gøre det rette for, »hvor Herrens ånd er, dér er der frihed.«⁸

Når vi går på stien af åndelig frihed i disse sidste dage, må vi forstå, at den trofaste brug af vores handlefrihed afhænger af, at vi har religionsfrihed. Vi ved allerede, at Satan ikke ønsker, at vi har denne frihed. Han forsøgte at tilintetgøre handlefriheden i himlen, og nu undergraver han den voldsomt her på jorden. Han er modstander af og skaber forvirring angående religionsfrihed – hvad det er, og hvorfor det er vigtigt for vores åndelige liv og vores frelse.

Der er fire hjørnestejn i religionsfrihed, som vi som sidste dages hellige bør sætte vores lid til og beskytte.

Den første er frihed til at tro. Ingen bør blive kritiseret, forfulgt eller angrebet af andre, ej heller af myndigheder på grund af det, som han eller hun tror på angående Gud. Det er meget personligt og meget vigtigt. I en tidlig trosrklæring om religionsfrihed står der:

»Intet styre kan eksistere i fred, medmindre man udformer og håndhæver sådanne love, som sikrer hvert menneske fri udøvelse af sin samvittighed ...

Øvrigheden bør begrænse kriminalitet, men aldrig kontrollere samvittigheden [eller] undertrykke sjælens frihed.«⁹

Denne grundlæggende trosfrihed er siden blev anerkendt af FN i

Verdenserklæringen om Menneskerettighederne og i andre nationale og internationale menneskerettighedsdokumenter.¹⁰

Religionsfrihedens anden hjørnestejn er friheden til at fortælle andre om vores tro. Herren har befalet os: »Lær jeres [børn evangeliet] ... når du er hjemme.«¹¹ Han sagde også til sine disciple: »Gå ud i alverden og prædik evangeliet for hele skabningen.«¹² Som forældre, fuldtidsmissionærer og medlemsmissionærer forlader vi os på religionsfrihed for at kunne undervise i Herrens læresætninger i vores familie og over hele verden.

Religionsfrihedens tredje hjørnestejn er friheden til at etablere en religiøs organisation, en kirke, for at tilbede fredeligt sammen med andre. Der står i den ellefte trosartikel: »Vi kræver ret til at tilbede Gud den Almægtige i overensstemmelse med vor egen samvittigheds bud og indrømmer alle mennesker den samme ret – lad dem tilbede hvorledes, hvor eller hvad de vil.« Internationale menneskerettighedsdokumenter og mange nationale forfatninger støtter dette princip.

Religionsfrihedens fjerde hjørnestejn er friheden til at efterleve vores tro – fri udøvelse af tro ikke blot derhjemme og i kirken, men også på offentlige steder. Herren befaler os ikke blot at bede for os selv,¹³ men også til at lade vores »lys skinne for mennesker, så de ser [vore]

vi alle til som borgere at fortælle om vores personlige vidnesbyrd med overbevisning og kærlighed – »enhver efter sin [egen] overbevisning.«¹⁹

Profeten Joseph Smith har sagt:

»[Jeg erklærer] frimodigt for himlen, at jeg er lige så rede til at dø, når det gælder om at forsvare rettighederne for en baptist, en presbyterianer eller et andet godt menneske fra ethvert andet religiøst samfund. For det samme princip, der tramper på de sidste dages helliges rettigheder, tramper også på katolikernes eller andre samfunds, som måske er upopulære og for svage til at forsvare sig selv.

Det er kærlighed til friheden, der inspirerer min sjæl – borgerrettigheder og religionsfrihed for hele menneskeheden.«²⁰

Brødre og søstre, vi er ansvarlige for at værne om disse hellige friheder og rettigheder for os selv og vore efterkommere. Hvad kan I og jeg gøre?

For det første kan vi være oplyste. Vær opmærksom på problemstillinger i jeres samfund, der kan påvirke religionsfriheden.

Slut jer for det andet sammen med andre, der deler vores forpligtelse over for religionsfrihed. Arbejd side om side for at beskytte religionsfrihed.

For det tredje, så lev jeres liv, så I er et godt eksempel på det, som I tror

på – i ord og gerning. Den måde, som vi efterlever vores religion på, er langt vigtigere end det, som vi siger om vores religion.

Vor Frelsers andet komme nærmer sig. Lad os ikke tøve i dette store værk. Husk hærføreren Moroni, der løftede frihedens banner, hvorpå disse ord stod: »Til erindring om vor Gud, vor religion og frihed og vor fred, vore hustruer og vore børn.«²¹ Lad os huske på folkets reaktion: De udøvede deres handlefrihed og »kom ... løbende« med en pagt om at handle.²²

Mine elskede brødre og søstre, lad være med at gå! Løb! Løb for at modtage handlefrihedens velsignelser ved at følge Helligånden og udøve de friheder, som Gud har givet os, så vi kan gøre hans vilje.

Jeg bærer mit særlige vidnesbyrd denne særlige påske om, at Jesus Kristus brugte sin handlefrihed til at gøre vor Faders vilje.

Vi synger om Frelseren: »Hans blod blev hensynsløst udøst, sit liv han villigt gav.«²³ Og fordi han gjorde det, har vi den uvurderlige mulighed for »at vælge frihed og evigt liv« gennem hans forsonings kraft og velsignelser.²⁴ Må vi frit vælge at følge ham i dag og altid. Det beder jeg om i hans hellige navn, ja, Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. 2 Tim 3:3.
2. Es 5:20.
3. Se Moses 6:56.
4. Moses 4:3.
5. L&P 29:36.
6. Abr 3:27.
7. Moses 4:2.
8. 2 Kor 3:17.
9. L&P 134:2, 4.
10. Se Verdenserklæringen om Menneskerettighederne, som FN's generalforsamling vedtog den 10. dec. 1948, http://www.ohchr.org/EN/UDHR/Documents/UDHR_Translations/dns.pdf. I artikel 18 står der: »Enhver har ret til tanke-, samvittigheds- og religionsfrihed: denne ret omfatter frihed til at skifte religion eller tro og frihed til enten alene eller i fællesskab med andre, offentligt eller privat, at give udtryk for sin religion eller tro gennem undervisning, udøvelse, gudsdyrkelse og overholdelse af religiøse forskrifter.« Se også artikel 9 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, der blev ratificeret den 3. sep. 1953, http://menneskeret.dk/files/media/dokumenter/om_os/om_menneskerettigheder_diverse/den_europaeiske_menneskerettigheds_konvention.pdf.
11. 5 Mos 11:19.
12. Mark 16:15.
13. Se Matt 6:6.
14. Matt 5:16.
15. Se Alma 2:1-4.
16. Se Mosi 29:25-26.
17. Alma 2:5; fremhævelse tilføjet.
18. Alma 2:7.
19. Alma 2:5.
20. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 342.
21. Alma 46:12.
22. Alma 46:21.
23. »Den store visdom, kærlighed«, *Salmer og sange*, nr. 116.
24. 2 Ne 2:27.

Ældste Kevin W. Pearson
De Halvfjerds

Bliv ved træet

Lehis syn om livets træ er en kraftfuld lignelse om at holde ud til enden.

Kort tid før præsident Heber J. Grant døde, besøgte en af brødrene ham i hans hjem. Før han tog af sted, bad præsident Grant: »O Gud, velsign mig, at jeg ikke mister mit vidnesbyrd, men at jeg holder ud til enden!«¹ Dette var hans inderlige bøn efter knap 27 år som præsident for Kirken. Dette eksempel er en klar påmindelse om, at ingen uanset alder er immun overfor Satans påvirkning. To af Satans bedste værktøjer er bortledning og bedrag.

At holde ud til enden er et tegn på en sand discipel og er afgørende for evigt liv. Men når der kommer prøvelser og udfordringer, så får vi ofte at vide, at vi bare skal »hænge i«. Lad mig være helt klar: At »hænge i« er ikke et evangelisk princip. At holde ud til enden betyder at komme til Kristus kontinuerligt og blive fuldkommengjort i ham.

Hvis det er afgørende for evigt liv at holde ud til enden, hvorfor kæmper vi så for at være trofaste? Vi kæmper, når vi er fanget mellem to modstridende prioriteter. Lemfældig lydighed og lunken forpligtelse svækker troen. Det kræver en fuldstændig forpligtelse over for Frelseren og overfor vore pagter at holde ud til enden.

Lehis syn om livets træ er en kraftfuld lignelse om at holde ud til enden. Studér bønssomt og overvej Lehis drøm,

og anvend den derpå på jer selv. Når I gør det, så overvej nøje seks vigtige principper, der hjælper os til at holde ud til enden.

1. Bønnen ej forglem

Vi begynder med Lehi i »et mørkt og dystert øde«. ² Vi oplever hver især perioder med mørke og ensomhed. »Hvad end livet dig tilbyder, bønnen ej forglem.« ³ Følg præsident Heber J. Grants eksempel. Bed om styrke til at holde ud til enden. Spørg vor

himmelske Fader: »Hvad mere ønsker du, at jeg skal gøre?«

2. Kom til Kristus, og bliv fuldkommengjort i ham

Livets træ er det centrale i Lehis drøm. Alt peger hen på livets træ. Træet repræsenterer Kristus, der er et tydeligt udtryk for Guds kærlighed. Frugten er hans uendelige forsoning og er et klart bevis på Guds kærlighed. Evigt liv med vore kære er sødere og mere ønskværdigt end noget andet. For at få denne gave må vi »kom[me] til Kristus, og bliv[e] fuldkommengjort i ham.« ⁴ Han er »vejen og sandheden og livet.« ⁵ Vi kan fylde vores liv med bedrifter og gode gerninger, men hvis vi ikke indgår hellige pagter om at følge Kristus og trofast holder dem, så vil vi helt og aldeles have fejlet.

3. Træng jer frem i tro

Der er en sti, der fører til livets træ, til Kristus. Den er snæver og trang,

lige og ufravigelig. Guds befalinger er strikse, men ikke begrænsende. De beskytter os mod åndelige og fysiske farer og forhindrer os i at fare vild.

Lydighed skaber tro på Kristus. Tro er et princip med kraft og styrke. Når vi konsekvent følger Frelserens eksempel, skaber det åndelig styrke og kraft. Det er umuligt at blive på stien og holde ud uden forsoningens styrkende og opbyggende kraft.

»Derfor må I trænge jer frem med standhaftighed i Kristus.«⁶

4. Mormons Bog er nøglen til åndelig overlevelse

Livet er udfordrende. Det er let at blive distraheret, forlade stien og fare vild. Trængsler er en uundgåelig og nødvendig del af vores evige udvikling. Når modgang kommer, så lad ikke noget, som I ikke helt forstår, ødelægge alt det, som I ved. Vær tålmodig, hold fast ved sandheden; forståelsen vil komme. Prøvelser er ligesom tågerne af mørke, der kan forblinde os og forhærde vores hjerte. Medmindre vi bestandigt holder fast⁷ ved Guds ord og efterlever det, vil vi i stedet for at være åndeligt sindede blive åndeligt forblindede. Studér Mormons Bog og de levende profeters ord hver dag, hver dag, hver dag! Det er nøglen til at overleve åndeligt og undgå bedrag. Uden den er vi fortabt åndeligt.

5. Bliv ikke bortledt og bedraget

At give agt på er at være meget opmærksom. At give agt på dem, der ikke tror på Kristus, vil ikke hjælpe jer til at finde ham. Hvis vi søger på #rummeligbygning for at få viden, bliver vi ikke ført til sandheden. Det står ikke der. Kun Frelseren har »det evige livs ord«.⁸ Alt andet er bare ord. Den store og rummelige bygning symboliserer verdens »tomme indbildninger og

stolthed,⁹ med andre ord bortledning og bedrag. Den er fyldt med velklædte mennesker, der tilsyneladende har alt. Men de håner Frelseren og dem, der følger ham. De vil »altid ... lære, men aldrig [lære] sandheden at kende«.¹⁰ De er måske politisk korrekte, men de er åndeligt fortabte.

6. Bliv ved træet

Lehis budskab er, at vi skal blive ved træet. Vi bliver, fordi vi er omvendt til Herren. Alma belærte: »Se, han forandrede deres hjerte; ja, han vækkede dem af en dyb søvn, og de vågnede op til Gud.«¹¹ Når vi giver vores hjerte til Gud, så ændrer Helligånden vores inderste, vi bliver i sandhed omvendt til Herren og søger ikke længere den rummelige bygning. Når vi holder op med

at gøre de ting, der skaber en dybere omvendelse, så går vi åndeligt tilbage. Frafald er det modsatte af omvendelse.

Til alle nuværende og tidligere missionærer: Brødre og søstre, I kan simpelthen ikke vende hjem fra jeres mission, lave et elegant hop tilbage til Babylon og bruge utallige timer på at score meningsløse points på ligegyldige videospil uden at falde i en dyb, åndelig søvn. Ej heller kan I svælge i online pornografi og ignorere dyd og kyskhed uden alvorlige, åndelige konsekvenser. Hvis I mister Ånden, er I fortabt. Bliv ikke bortledt og bedraget.

Sande disciple fortsætter med hver dag at vågne op til Gud i meningsfuld, personlig bøn, oprigtigt skriftstudium, personlig lydighed og uselvsk tjeneste. Bliv ved træet, og hold jer vågne.

For flere år siden blev søster Pearson og jeg kaldet til at præsidere over Tacoma-missionen i Washington. Kaldelsen kom som en fuldstændig overraskelse. Med nogen nervøsitet mødtes jeg med bestyrelsesformanden og den administrerende direktør for det firma, hvor jeg arbejdede, og fortalte dem om mit missionskald. De var tydeligt oprørte over min beslutning om at forlade firmaet. De spurgte »Hvornår traf du den beslutning, og hvorfor drøftede du den ikke med os tidligere?«

I et øjeblik klarhed kom dette dybsindige svar til mig. Jeg sagde: »Jeg traf denne beslutning som 19-årig dreng, da jeg med Gud indgik hellige pagter i templet om at følge Frelseren. Jeg har bygget hele min tilværelse på disse

pagter, og jeg har i sinde at holde dem nu.«

Når vi først har indgået pagter med Gud, så er der ingen vej tilbage. Det er ikke muligt at opgive, at give fortabt og give afkald på dem. I Guds rige er der en målestok for den øverste ophøjelse. Det kræves, at man er en tapper disciple! Der er ikke plads til middelmådige eller magelige disciple. Middelmådighed er fjende af det ypperlige, og en middelmådig forpligtelse vil forhindre jer i at holde ud til enden.

Hvis I kæmper, er forvirrede eller åndeligt vildfarne, så opfordrer jeg jer til at gøre den ene ting, som jeg ved, vil få jer tilbage på sporet igen. Begynd igen med at studere Mormons Bog bønssomt og efterleve dens lære

hver dag, hver dag, hver dag! Jeg bærer vidnesbyrd om den store styrke i Mormons Bog, som vil forandre jeres liv og styrke jeres beslutning om at følge Kristus. Helligånden vil ændre jeres hjerte og hjælpe jer til at se »ting, som de virkelig er.«¹² Han vil vise jer, hvad I derpå skal gøre. Dette er Nefis løfte til jer:

»Og jeg sagde til dem ... at den, der ville lytte til Guds ord og ville holde fast ved det, de skulle aldrig fortabes, ej heller kunne Modstanderens fristelser og brændende pile overvælde dem, så de blev blinde, og føre dem bort til undergang.

Derfor ... formanede jeg dem til, at de skulle give agt på Guds ord og huske altid at holde hans befalinger i alt.«¹³

Brødre og søstre, det at holde ud til enden er den største prøve på vores virke som disciple. Vores daglige virke som disciple vil afgøre vores evige skæbne. Vågn op til Gud, hold fast ved sandheden, hold jeres hellige tempelpagter og bliv ved træet!

Jeg bærer vidnesbyrd om den opstandne, levende Kristus. Jeg ved, at han lever. Mit største ønske er, at jeg kan være oprigtig og trofast helt til enden og følge hans storslåede eksempel. I Herren Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Citeret af John Longden, i Conference Report, okt. 1958, s. 70.
2. 1 Ne 8:7.
3. »Da du styrket fra dit leje«, *Salmer og sange*, nr. 72.
4. Moro 10:32.
5. Joh 14:6.
6. 2 Ne 31:20.
7. 1 Ne 8:30.
8. Joh 6:68.
9. 1 Ne 12:18.
10. 2 Tim 3:7.
11. Alma 5:7.
12. Jakob 4:13.
13. 1 Ne 15:24-25.

Ældste Rafael E. Pino

De Halvfjerds

Evangeliets evige perspektiv

Det er essentielt, at vi har et evangelisk perspektiv på beslutninger, der påvirker evigheden.

I en åbenbaring til Moses får vi vor himmelske Faders erklærede hensigt at vide: »For se, dette er min gerning og herlighed: At tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket.«¹ Ifølge den erklæring er det Faderens ønske at give alle mulighed for at modtage en fylde af glæde. Åbenbaringer i de sidste dage viser, at vor himmelske Fader lagde en stor plan for lykke for alle sine børn, en ganske særlig plan, så vi kan vende tilbage og bo sammen med ham.

En forståelse af denne plan giver os et evigt perspektiv og hjælper os til virkelig at sætte pris på buddene, ordinancerne, pagterne, prøvelserne og trængslerne.

Alma kommer med et nøgleprincip: »Derfor gav Gud dem befalinger, efter at have kundgjort forløsningsplanen for dem.«²

Det er interessant at bemærke rækkefølgen i undervisningsprocessen. Vor himmelske Fader belærte først Adam og Eva om frelsesplanen, og så gav han dem bud.

Det er en stor sandhed. En forståelse af planen vil hjælpe folk til at holde buddene, træffe bedre beslutninger og have den rigtige motivation.

I løbet af den tid, jeg har tjent i Kirken, har jeg set hengivenheden og trofastheden blandt Kirkens medlemmer i forskellige lande, heriblandt nogle, hvor der er politiske, sociale eller økonomiske konflikter. En fællesnævner, jeg ofte har fundet hos disse trofaste medlemmer, er deres perspektiv på evigheden. Evangeliets evige perspektiv hjælper os til at forstå den plads, vi har i Guds plan, til at tåle vanskeligheder og få fremgang gennem dem, til at træffe beslutninger og til at centrere vores liv om vores guddommelige potentiale.

Perspektiv er den måde, som vi ser ting på, når vi betragter dem fra en

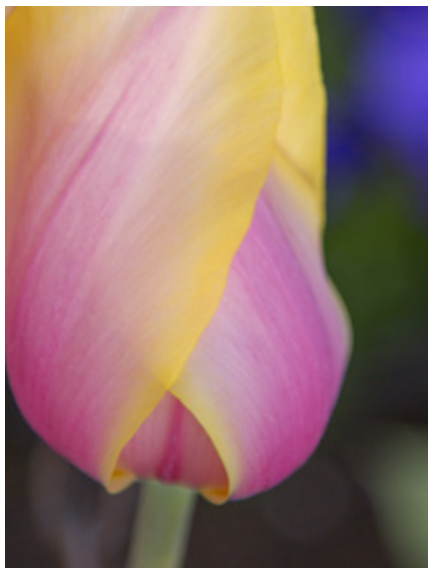
vis afstand, og det gør os i stand til at påskønne deres sande værdi.

Det er ligesom at være ude i skoven, og der står et træ lige foran os. Medmindre vi går en smule tilbage, vil vi ikke kunne se skoven for bare træer. Jeg besøgte engang Amazonjunglen i Leticia i Colombia nær ved grænsen til Brasilien og Peru. Jeg kunne ikke fatte, hvor stor den var, førend jeg fløj over den og fik et perspektiv.

Da vore børn var små, plejede de at se en børnekanal i fjernsynet, der havde et program, der hed *Hvad ser du?* På skærmen blev der zoomet meget tæt ind på noget, og så skulle børnene gætte, hvad det var, efterhånden som der langsomt blev zoomet ud. Når hele genstanden til sidst blev synlig, kunne man let se, at det var en kat, en plante, et stykke frugt og så videre.

Jeg kan huske engang, hvor de så programmet, og der blev vist noget meget tæt på, som så meget grimt ud, ja, faktisk meget frastødende; men da billedet blev større, kunne man se, at det var en meget lækker pizza. Så sagde de til mig: »Far, køb sådan en til os.« Da de først havde forstået, hvad det var; noget, der til at begynde med havde set ubehageligt ud, endte med at være noget meget tillokkende.

Lad mig fortælle om en anden oplevelse. Hjemme hos os kunne vore børn godt lide at lægge puslespil. Vi har sikkert alle prøvet at lægge puslespil. Nogle består af mange små brikker. Jeg kan huske, at et af vore børn (jeg vil ikke sige hvem for at beskytte hans identitet) plejede at fokusere på de enkelte brikker, og når en brik ikke passede på den plads, hvor han troede, at den skulle være, så blev han vred og syntes ikke, at den duede og havde lyst til at smide den væk. Han lærte til sidst at lægge puslespillet, da han forstod,

at hver lille brik havde sin plads i det endelige billede, også selvom han til at begynde med ikke vidste, hvor den passede ind.

Det er en måde at anskue Herrens plan på. Vi behøver ikke bekymre os om de enkelte dele hver for sig, men i stedet prøve at se det store billede og huske på, hvad det endelige resultat bliver. Herren ved, hvor hver brik hører til, så den passer ind i planen. Alle buddene har evig betydning i den store plan for lykke.

Det er meget vigtigt, at vi ikke træffer beslutninger, der har evig værdi, ud fra jordelivets perspektiv. Det er essentielt, at vi har et evangelisk perspektiv på beslutninger, der påvirker evigheden.

Ældste Neal A. Maxwell har sagt: »Selvom vi er forankret i et stort og endeligt håb, er nogle af vore taktiske håb en helt anden sag. Vi kan håbe på en lønforhøjelse, et særligt stævne-møde, en valgsejr eller et større hus, hvilket måske sker, måske ikke. Tro på Faderens plan giver os udholdenhed, selv når sådanne midlertidige håb lider forlis. Håbet får os til at »virke med iver« for en god sag, selv når det ser ud til, at det er en håbløs affære (se L&P 58:27).«³

Hvis vi ikke har et evigt perspektiv, eller hvis vi mister det, kan det føre til, at vi bruger et jordisk perspektiv som vores personlige målestok og træffer beslutninger, der ikke er i harmoni med Guds vilje.

Mormons Bog nævner den indstilling, som Nefi havde, og den indstilling, som Laman og Lemuel havde. De havde alle lidt mange besværligheder og utallige lidelser; men deres indstilling til dem var meget forskellig. Nefi sagde: »Og så store var Herrens velsignelser til os, at mens vi levede af råt kød i ørkenen, gav vore kvinder rigelig die til deres børn, og de var stærke, ja, lige så stærke som mændene; og de begyndte at bære vandringerne uden murren.«⁴

Laman og Lemuel klagede til gengæld bitterligt. »Og således murrede Laman og Lemuel, der var de ældste, imod deres far. Og de murrede, fordi de ikke vidste, hvordan den Gud, som havde skabt dem, handlede.«⁵ Ikke at vide eller ignorere, hvordan Gud handler, er en måde at miste det evige perspektiv på, og murren er bare et af symptomerne. Selvom Laman og Lemuel var vidne til mange mirakler sammen med Nefi, så sagde de: »Og vi har vandret i ørkenen i disse mange år; og vore kvinder har arbejdet, mens de var store med barn; og de har født børn i ørkenen og lidt alt, undtagen døden; og det ville have været bedre, om de var døde, før de kom ud af Jerusalem, end at have lidt disse trængsler.«⁶

Det er to meget forskellige indstillinger, selvom de vanskeligheder og trængsler, de havde mødt, lignede hinanden. Deres perspektiv var tydeligvis forskelligt.

Præsident Spencer W. Kimball skrev følgende: »Hvis vi betragtede jordelivet som den eneste tilværelse, så ville smerte, sorg, fiasko og et kort liv være en katastrofe. Men hvis vi betragter livet som noget evigt, der strækker sig tilbage til en førjordisk fortid og frem mod en evig fremtid efter døden, så kan alle hændelser ses i det rette perspektiv.«⁷

Ældste Neil L. Andersen
De Tolv Apostles Kvorum

Ældste David B. Haight fortalte en historie om billedhuggeren Michelangelo for at illustrere vigtigheden af at se alt i det rette perspektiv: »Mens billedhuggeren mejslede i marmorstenen, kom der hver dag en lille dreng forbi, som genert kiggede på. Da figuren David kunne anes og dukkede frem fra stenen, så hele verden kunne beundre den færdiggjorte figur, spurgte drengen Michelangelo: »Hvordan vidste du, at han var derinde?«⁸

Det perspektiv, som billedhuggeren havde på marmorstenen, var anderledes end det, drengen, der betragtede ham arbejde, havde. Kunstnerens vision af de muligheder, der lå i stenen, gjorde det muligt for ham at skabe et kunstværk.

Herren ved, hvad han ønsker at opnå med hver enkelt af os. Han ved, hvilke forbedringer, han ønsker, at vi foretager i vores liv, og vi har ikke ret til at komme med råd til ham. Hans tanker er højere end vore tanker.⁹

Jeg vidner om, at vi har en kærlig, retfærdig og barmhjertig himmelsk Fader, der har forberedt en plan for vores evige lykke. Jeg vidner om, at Jesus Kristus er hans Søn og verdens Frelser. Jeg ved, at præsident Thomas S. Monson er Guds profet. Jeg siger dette i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Moses 1:39.
2. Alma 12:32.
3. Neal A. Maxwell, »Et fuldkommen klart håb«, *Stjernen*, jan. 1995, s. 33.
4. 1 Ne 17:2.
5. 1 Ne 2:12.
6. 1 Ne 17:20.
7. *Kirkens præsidenters lærdomme: Spencer W. Kimball*, 2006, s.15.
8. David B. Haight, »Your Purpose and Responsibility«, foredrag på Brigham Young University, 4. sep. 1977, s. 2-3; speeches.byu.edu.
9. Se Es 55:8-9.

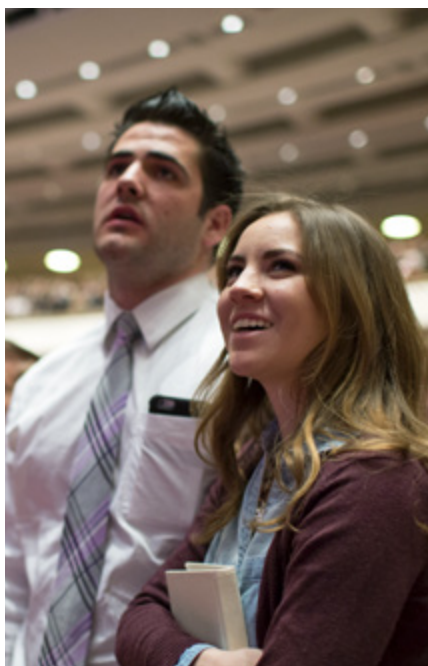
Komme dit rige

Tanken om hans komme bevæger min sjæl dybt. Det vil blive imponerende! Omfanget og pragten, storheden og herligheden af det vil overgå alt, hvad jordiske øjne nogensinde har set eller oplevet.

Mens vi sang, var jeg dybt rørt ved tanken om, at hundredtusinder, måske millioner af troende helige i over 200 lande og på 75 forskellige sprog¹ i dette øjeblik opløfter deres stemme til Guds pris og synger:

*O, kom, du Konge, kom,
vi længe ventet har,
o, kom med lægedom
og frihed for enhver.²*

»O, kom, du Konge, kom.«³ Vi er del af en meget stor verdensomspændende familie af troende, disciple af Herren Jesus Kristus.

Vi har påtaget os hans navn, og når vi hver uge tager nadveren, lover vi, at vi vil huske ham og holde hans bud. Vi er langt fra fuldkomne, men vi er ikke lemfældige i vores tro. Vi tror på ham. Vi tilbøder ham. Vi følger ham. Vi elsker ham højt. Hans værk er det mest storslåede i hele verden.

Vi lever, brødre og søstre, i de dage, der ligger forud for Herrens andet komme, et tidspunkt som troende har set frem til i alle tider. Vi lever i en tid med krige og rygter om krige, en tid med naturkatastrofer, en tid hvor verden er i konflikt på grund af forvirring og uro.

Men vi lever også i genoprettelsens storslåede tid, hvor evangeliet bliver spredt ud til hele verden, en tid hvor Herren har lovet, at han vil »oprejse ... et rent folk«⁴ og udruste dem »med retfærdighed og med Guds kraft«.⁵

Vi fryder os i disse dage, og vi beder til, at vi må være i stand til modigt at kunne håndtere vore udfordringer og usikkerhed. Vanskelighederne for nogle er mere alvorlige end for andre, men ingen går fri. Ældste Neal A. Maxwell sagde engang til mig: »Hvis alt går helt perfekt for dig lige nu, så bare vent.«

Selv om Herren igen og igen forsikrer os om, at vi ikke »behøver ...

at frygte,⁶ så er det ikke let at have et klart udsyn og se længere frem end denne verden, når vi er midt i prøvelser.

Præsident Thomas S. Monson har lært mig noget vigtigt om hele tiden at have et evigt perspektiv.

For 18 år siden, da jeg var på et tog i Schweiz med præsident Monson, spurgte jeg ham om hans store ansvar. Hans svar styrkede min tro. »I Det Første Præsidentskab«, sagde han, »gør vi alt, hvad vi kan for at fremme dette værk. Men det er Herrens værk, og han leder det. Han står ved roret. Vi forundres, når vi ser ham åbne døre, som vi ikke kan åbne, og udføre mirakler, som vi knap kan fatte.«⁷

Brødre og søstre, når vi ser og tror på Herrens mirakler i opbygningen af hans rige på jorden, så kan det hjælpe os til at se og tro på, at Herrens hånd på samme måde er til stede i vores tilværelse.

Herren erklærede: »Jeg er i stand til at udføre mit eget værk.«⁸ Vi prøver hver især at gøre vores del, men han er den store arkitekt. Han har under sin Faders ledelse skabt denne verden. »Alt blev til ved ham, og uden ham blev intet til af det, som er til.«⁹ Når vi er åndeligt vågne og opmærksomme, så ser vi hans hånd over hele verden, og vi ser hans hånd i vores egen tilværelse.

Lad mig komme med et eksempel.

I 1831, hvor der kun var 600 medlemmer af Kirken, erklærede Herren: »Nøglerne til Guds rige er overdraget til menneskene på jorden, og derfra skal evangeliet rulle frem til jordens ender, ligesom den sten, der uden hænder er blevet hugget ud af bjerget, skal rulle frem, indtil den har opfyldt hele jorden.«¹⁰

Profeten Nefi forudså, at der i vore dage ville være et »lille« antal medlemmer af Kirken i forhold til jordens

befolkning, men at de ville være »overalt på jordens overflade«.¹¹

Tre smukke eksempler på Herrens hånd i etableringen af sit rige er de templer, som i dag blev bekendtgjort af præsident Monson. Hvem kunne for kun få årtier siden have forestillet sig templer i Haiti, Thailand og Elfenbenskysten?

Placeringen af et tempel er ikke kun et spørgsmål om en god geografisk beliggenhed. Det sker ved åbenbaring fra Herren til sin profet og er tegn på, at der skal udføres et stort værk, og er en anerkendelse af de helliges retfærdighed. De vil værdsætte og passe på hans hus i generationer.¹²

Min hustru, Kathy, og jeg besøgte Haiti for to år siden. Vi mødtes med de haitiske hellige højt oppe på et bjerg med udsigt over Port-au-Prince og mindedes, da den daværende ældste Thomas S. Monson blot 30 år tidligere havde indviet landet. Ingen af os vil nogensinde glemme det ødelæggende jordskælv i Haiti i 2010. Kirken i denne ø-nation er med trofaste medlemmer og en modig gruppe missionærer, der næsten udelukkende består af haitianere, fortsat med at vokse og blive styrket. Det styrker min tro at forestille mig disse retskafne, Guds hellige klædt i hvidt og med myndighed fra det hellige præstedømme til at lede og udføre hellige ordinancer i Herrens hus.

Hvem kunne forestille sig et Herrens hus i den smukke by Bangkok? Kristne udgør kun 1 procent af befolkningen i dette primært buddhistiske land. Men i Bangkok som i Haiti ser vi, at Herren har indsamlet jordens udvalgte. Da vi

var der for nogle få måneder siden, mødte vi Sathit og Juthamas Kaivaivatana og deres hengivne børn. Sathit tilsluttede sig Kirken, da han var 17 og tjente på mission i sit hjemland. Han mødte senere Juthamas til institut, og de blev besejlet i templet i Manila i Filippinerne. I 1993 blev familien Kaivaivatana ramt af en lastbil, hvor chaufføren var faldet i søvn, og Sathit blev lam fra brystet og ned. Deres tro har aldrig vaklet. Sathit er en populær lærer ved den internationale skole i Bangkok. Han tjener som stavspræsident for Bangkoks Nordlige Stav i Thailand. Vi ser Guds mirakler i hans værk og i vores egen tilværelse.

Miraklet i Kirken på Elfenbenskysten kan ikke fortælles uden at nævne to

ægtepar: Philippe og Annelies Assard og Lucien og Agathe Affoue. De tilsluttede sig Kirken som unge ægtefolk, det ene i Tyskland og det andet i Frankrig. I 1980'erne følte Philippe og Lucien sig draget til deres afrikanske hjemland for at opbygge Guds rige. For søster

mødte hinanden første gang i Elfenbenskysten og påbegyndte en søndagsskole. Det er 30 år siden. Der er nu otte stave, og 27.000 medlemmer i dette smukke, afrikanske land. Ægteparret Affoue tjener stadig ærefuldt, lige som ægteparret Assard, der for nyligt afsluttede en mission i templet i Accra i Ghana.

Kan I se Gud fremme sit værk? Kan I se Guds hånd i missionærernes tilværelse i Haiti eller i familien Kaivaivatana's tilværelse i Thailand? Kan I se Guds hånd i parrene Assards og Affoues tilværelse? Kan I se Guds hånd i jeres egen tilværelse?

»Og i intet forsynder mennesket sig imod Gud ... ingen andre ... end ... dem, der ikke anerkender hans hånd i alt.«¹³

Guds mirakler sker ikke blot i Haiti, Thailand eller Elfenbenskysten. Se jer omkring.¹⁴ »Gud er opmærksom på hvert enkelt folk ... ja, han tæller sine folk, og hans inderlige barmhjertighed er over hele jorden.«¹⁵

Nogle gange kan vi se Herrens hånd i andres tilværelse, men spørger: »Hvordan kan jeg bedre se hans hånd i min tilværelse?«

Frelseren sagde:

»Tvivl ikke.«¹⁶

»Vær ikke bange.«¹⁷

»Ikke én [spurv] ... falder til jorden, uden at jeres fader [ved det] ...

Frygt derfor ikke, [for] I er mere værd end mange spurve.«¹⁸

Husk den unge mand, som råbte til profeten Elisa, da de var omringet af fjender: »Ak, herre, hvad skal vi gøre?«¹⁹

Elisa svarede:

»Frygt ikke, der er flere på vores side end på deres!

Så bad Elisa: »Herre, åbn øjnene på ham, så han kan se! Herren åbnede den unge mands øjne, og han så, at bjerget var fuldt af ildheste og ildvogne rundt om Elisa.«²⁰

Hvis I holder befalingerne og beder i tro om at se Herrens hånd i jeres tilværelse, så lover jeg jer, at han vil åbne jeres åndelige øjne endnu mere, og I vil tydeligere kunne se, at I ikke er alene.

Skrifterne lærer os, at vi skal »[stå] standhaftige i troen på det, som skal komme.«²¹ Hvad skal komme? Frelseren bad:

Herover til venstre: Præsident Thomas S. Monson i Haiti, da landet blev indviet i 1983. Herover: Pionerer i Elfenbenskysten Philippe og Annelies Assard (til venstre) og Lucien og Agathe Affoue. Til venstre: Stavspræsident Sathit Kaivaivatana og hans hustru Juthamas i Bangkok i Thailand.

Assard, der er tysker, krævede det en usædvanlig tro at forlade sin familie og at lade bror Assard forlade sit arbejde som dygtig maskiningeniør. De to par

»Vor Fader, du som er i himlene!
Helliget blive dit navn,
komme dit rige, ske din vilje som
i himlen således også på jorden.«²²

Vi har alle lige sunget »O, kom, du
Konge, kom«.

Vores tro vokser, når vi ser frem
til den storslåede dag for Frelserens
tilbagevenden til jorden. Tanken om
hans komme bevæger min sjæl dybt.
Det vil blive imponerende! Omfanget
og pragten, storheden og herligheden
af det vil overgå alt, hvad jordiske øjne
nogensinde har set eller oplevet.

På den dag vil han ikke være »svøbt
og [lagt] i en krybbe«,²³ men han vil vise
sig »i himlens skyer, iført magt og stor
herlighed sammen med alle de hellige
engle«,²⁴ Vi vil høre »ærkeenglen kalder
og Guds basun gjalder«,²⁵ Solen og
månen vil blive forandret, og »stjernerne
skal blive slynget fra deres sted«,²⁶ I og
jeg, eller de, der kommer efter os »de
hellige ... fra jordens fire hjørner«,²⁷
»skal blive levendegjort og taget op for
at møde ham«,²⁸ og de, der er døde i
retfærdighed, de vil også »blive taget op
for at møde ham midt i himlens søjler.«²⁹

Derpå følger en tilsyneladende umu-
lig oplevelse: »Alt kød«, siger Herren
»skal se mig samtidig.«³⁰ Hvordan vil
det ske? Vi ved det ikke. Men jeg vidner
om, at det vil ske – præcis som profe-
teret. Vi vil knæle ærbødigt, »og Herren
skal lade sin røst lyde, og alle jordens
ender skal høre den.«³¹ »Og det skal
være ... som røsten af mange vande og
som røsten af en voldsom torden.«³² Da
skal »Herren ... Frelseren ... stå midt
iblandt sit folk.«³³

Da kommer den uforglemmelige
genforening af himlens engle med de
hellige på jorden.³⁴ Men vigtigst af alt,
som Esajas erklærer: »Hele den vide
jord skal se vor Guds frelse«,³⁵ og han
»skal regere over alt kød.«³⁶

På den dag skal skeptikerne være
tavse, »for hvert øre skal høre ...
og hvert knæ skal bøje sig og hver
tunge skal bekende«,³⁷ at Jesus er
Kristus, Guds Søn, verdens Frelser
og Forløser.

I dag er det påske. Vi glæder os
med kristne over hele verden over
hans glørværdige opstandelse og over
vores egen lovede opstandelse. Må vi

forberede os til hans komme ved at
gennemgå disse storslåede hændelser
igen og igen i vores sind og sammen
med dem, vi elsker, og må hans bøn
være vores bøn: »Komme dit rige, ske
din vilje som i himlen således også på
jorden.«³⁸ Jeg vidner om, at han lever.
»O, kom, du Konge, kom«. I Jesu Kristi
navn. Amen. ■

NOTER

1. Selv om generalkonferencen totalt set bliver oversat til 94 sprog, så transmitteres alle sprog ikke direkte eller til alle møder. Til mødet søndag eftermiddag ved denne generalkonference blev 75 sprog oversat direkte.
2. »O, kom, du Konge, kom«, *Salmer og sange*, nr. 21.
3. Tirsdag den 31. marts 2015 sendte Det Første Præsidentskabs kontor mig en e-mail, hvor de forklarede, at tidspunktet for min tale var søndag eftermiddag den 5. april umiddelbart efter forsamlings-salmen »O, kom, du Konge, kom«. Teksten til denne store salme fra genoprettelsen, der er skrevet af Parley P. Pratt, er en ydmyg bøn til Frelseren om at vende tilbage til jorden. Den gengiver måske bedre end nogen anden salme, vi synger, budskabet i min konferencetale. Jeg blev dybt rørt ved tanken om, at troende hellige overalt på en påskesøndag sammen opløfter deres stemme til Gud og forenet synger »O, kom, du Konge, kom, vi længe ventet har.« Jeg vidste, at jeg personligt ikke var kommet med forslag til valg af musik ved generalkonferencen, og jeg spekulerede på, om de, der var ansvarlige for musikken, havde læst min konferencetale med titlen »Komme dit rige« og derpå valgt denne salme om Frelserens andet komme. Jeg fandt senere ud af, at Tabernakelkorets dirigenter havde anbefalet denne salme til Det Første Præsidentskab i begyndelsen af marts, flere uger før min tale blev sendt til Det Første Præsidentskab til oversættelse. Sidste gang at »O, kom, du Konge, kom« blev sunget som forsamlings-salme ved en generalkonference var i oktober 2002. Vi prøver hver især at gøre vores del, men han er den store arkitekt.
4. L&P 100:16.
5. 1 Ne 14:14.
6. L&P 10:55.
7. Personlig oplevelse, maj 1997.
8. 2 Nefi 27:20.
9. Joh 1:3.
10. L&P 65:2.

11. 1 Ne 14:12.
12. Da vi i efteråret 2001 boede i Brasilien, fortalte jeg begejstret præsident James E. Faust fra Det Første Præsidentskab mange imponerende kendsgerninger om de hellige i byen Curitiba i håb om, at han ville videregive oplysningerne til præsident Gordon B. Hinckley. Præsident Faust standsede mig midt i en sætning. »Neil,« sagde han, »vi påvirker ikke præsidenten. Beslutningen om, hvor et tempel skal bygges, ligger hos Herren og hans profet.« Templet i Curitiba i Brasilien blev indviet i 2008.
13. L&P 59:21.
14. Et af de store mirakler, hvor Herrens hånd ses, er den måde, hvorpå hans rige er gået frem i hele USA i store og små byer i samtlige stater. Her er et eksempel. I maj 2006 fik jeg til opgave at deltage i en stavskonference i Denton i Texas. Jeg opholdt mig hos stavspræsidenten, præsident Vaughn A. Andrus. Søster Andrus fortalte mig om, hvordan Kirken begyndte i Denton med hendes forældre John og Margaret Porter. Til at begynde med var der kun en søndagsskole. Men familien Porter fortalte familien Ragsdale om evangeliet, som derpå fortalte det til familierne Noble og Martino. Missionærerne bidrog naturligvis også. Mange familier tilsluttede sig Kirken. Andre flyttede til Denton vestfra. Hvor der engang var en lille gren, er der i dag fire stave, og en af familien Martinos sønner, ældste James B. Martino, der tilsluttede sig Kirken, da han var 17, tjener som generalautoritet i Kirken.
15. Alma 26:37.
16. Matt 21:21.
17. Mark 5:36.
18. Matt 10:29, 31.
19. 2 Kong 6:15.
20. 2 Kong 6:16-17.
21. Mosi 4:11.
22. Matt 6:9-10; se også L&P 65:6.
23. Luk 2:12.
24. L&P 45:44.
25. 1 Thess 4:16.
26. L&P 133:49.
27. L&P 45:46.
28. L&P 88:96.
29. L&P 88:97.
30. L&P 101:23.
31. L&P 45:49.
32. L&P 133:22.
33. L&P 133:25.
34. Se Moses 7:63.
35. Es 52:10.
36. L&P 133:25.
37. L&P 88:104.
38. Matt 6:10.

Ældste Jorge F. Zeballos
De Halvfjerds

Hvis I vil være ansvarlige

Lad os trænge os frem ved at lære vores pligt, træffe de rette beslutninger, handle i overensstemmelse med disse beslutninger og acceptere vor Faders vilje.

Jeg var blot 12 år gammel, da missionærerne første gang kom for at forkynde i den by i det nordlige Chile, hvor jeg er født. En søndag, efter jeg var kommet i den lille gren i et halvt år, rakte en missionær brødet hen mod mig, da han omdelte nadveren. Jeg så på ham og sagde stille: »Jeg kan ikke.«

»Hvorfor ikke?« spurgte han.

Jeg sagde til ham: »Fordi jeg ikke er medlem af Kirken.«¹

Missionæren kunne ikke tro det. Han gjorde store øjne. Jeg tror, han har tænkt: »Jamen, denne unge mand kommer til hvert eneste møde! Hvordan kan det lade sig gøre, at han ikke er medlem af Kirken?«

Dagen efter kom missionærerne hjem til mig, og de gjorde alt, hvad de kunne, for at undervise hele min familie. Men eftersom min familie ikke var interesseret, var det kun min ugentlige tilstedeværelse i Kirken i over et halvt år, der fik missionærerne til at turde fortsætte. Endelig kom det store øjeblik, jeg havde ventet på, hvor de inviterede mig til at blive medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Missionærerne forklarede mig, at eftersom jeg var mindreårig, skulle jeg have mine forældres tilladelse. Jeg gik sammen med missionærerne hen til min far og tænkte, at hans kærlige svar ville være: »Min søn, når du er myndig, er du i stand til at træffe dine egne beslutninger.«

Mens missionærerne talte med ham, bad jeg inderligt om, at hans hjerte måtte blive rørt, så han ville give mig den tilladelse, jeg ønskede. Hans svar til missionærerne lød: »Ældster, i det sidste halve år har jeg set min søn Jorge stå tidligt op hver søndag morgen, tage

sit bedste tøj på og gå til kirke. Jeg har kun set Kirken have en god indflydelse på ham.« Derpå sagde han til min overraskelse til mig: »Min søn, hvis du vil tage ansvaret for denne beslutning, så har du min tilladelse til at blive døbt.« Jeg gav min far et kram, kyssede ham og takkede ham for det, han havde gjort. Dagen efter blev jeg døbt. Sidste uge var det 47 år siden, denne vigtige begivenhed i mit liv fandt sted.

Hvilket ansvar har vi som medlemmer af Jesu Kristi Kirke? Præsident Joseph Fielding Smith forklarede det som følger: »Vi har disse to store ansvar ... For det første at søge vores egen frelse og for det andet vores pligt overfor vore medmennesker.«²

Disse er således de hovedforpligtelser, som vor Fader har givet os: At søge vores egen og andres frelse med den forståelse, at *frelse* betyder at opnå den højeste grad af herlighed, som vor Fader har tilvejebragt for sine lydige børn.³ Disse forpligtelser, som vi er blevet betroet – og som vi villigt har taget imod – må afgøre vore prioriteter, vore ønsker, vore beslutninger og vores daglige adfærd.

For en, der er nået til den forståelse, at ophøjelse takket være Jesu Kristi forsoning i sandhed er inden for rækkevidde, vil det være lig med

fordømmelse at miste den. Således er det modsatte af frelse fordømmelse, ligesom det modsatte af succes er fiasko. Præsident Thomas S. Monson har lært os, at »mennesket ... i virkeligheden ikke så længe [kan] lade sig nøje med middelmådighed, når de en gang har set det bedste, der er inden for rækkevidde.«⁴ Hvordan kan vi så lade os nøje med noget, der er mindre end ophøjelse, hvis vi ved, at ophøjelse er mulig?

Lad mig komme med fire hovedprincipper, der hjælper os til at opfylde vores ønske om at være ansvarlig over for vor Fader i himlen, så vel som at reagere på hans forventning om, at vi bliver, som han er.

1. Lær vores pligt

Hvis vi skal gøre Guds vilje, hvis vi skal være ansvarlige over for ham, må vi begynde med at lære, forstå, acceptere og leve i overensstemmelse med hans vilje med os. Herren har sagt: »Lad nu derfor hver mand lære sin pligt og at handle med al flid i det embede, hvortil han er blevet udpeget.«⁵ At have ønsket om at gøre det rette er ikke tilstrækkeligt, hvis vi ikke sørger for at forstå, hvad vor Fader forventer af os og ønsker, vi skal gøre.

I historien om Alice i eventyrland,

ved Alice ikke, hvilken vej, hun skal gå, så hun spørger Filurkatten: »Vil du ikke nok fortælle mig, hvilken vej jeg skal gå for at komme videre?«

Katten svarer: »Det afhænger jo en hel del af, hvor du vil hen.«

Alice siger: »Det er mig temmelig ligegyldigt.«

»Så kan det jo også være ligegyldigt, hvilken vej du går,« siger katten.⁶

Men vi ved, at den vej, der fører til det »træ, hvis frugt [er] ønskværdig til at gøre én lykkelig«⁷ – »den vej, der fører til livet« – er snæver. Det er krævende at rejse ad den vej, og »der er få, som finder den!«⁸

Nefi lærer os, at »Kristi ord vil fortælle jer alt det, som I skal gøre.«⁹ Dernæst tilføjer han, at »Helligånden [vil] ... vise jer alt det, som I skal gøre.«¹⁰ Således er de kilder, som giver os mulighed for at lære vores pligt, Kristi ord, som vi modtager gennem fordums og nutidige profeter, og den personlige åbenbaring, som vi får gennem Helligånden.

2. Træf beslutningen

Hvad enten vi har lært om evangeliets gengivelse, en bestemt befaling, pligterne i forbindelse med en kaldelse eller de pagter, vi indgår i templet, så vælger vi, om vi vil handle i overensstemmelse med den nye kundskab eller ej. Hver person er selv fri til at vælge, om han eller hun vil indgå en hellig pagt som fx dåb eller tempelordinationerne. Eftersom edsafleggelse var en normal del af troende menneskers liv i fordums tider, fastslog den gamle lov: »I må ikke sværge falsk ved mit navn.«¹¹ Men i tidens midte belærte Frelseren om en højere form for overholdelse af vore forpligtelser, da han sagde, at *ja* betyder ja, og *nej* betyder nej.¹² En persons ord bør være tilstrækkeligt til at godtgøre vedkommendes sanddrøhed og forpligtelse over for en anden og

så meget desto mere, når den anden er vor Fader i himlen. Når vi ærer en forpligtelse, viser vi sandfærdigheden og ærligheden af vores ord.

3. Handl derefter

Når vi har lært vores pligt og truffet de beslutninger, der har med den kundskab og forståelse at gøre, må vi handle derefter.

Et klart eksempel på den faste beslutning, hvormed Frelseren imødekombinerer sin forpligtelse over for sin Fader, er den situation, hvor en lam mand bringes hen til ham for at blive helbredt. »Da Jesus så deres tro, siger han til den lamme: »Søn, dine synder tilgives dig.«¹³ Vi ved, at Jesu Kristi forsoning er afgørende for at få tilgivelse for vore synder, men da episoden med helbredelsen af den lamme mand fandt sted, havde den storslåede begivenhed endnu ikke fundet sted; Frelserens lidelser i Getsemane og på korset ventede forude. Imidlertid velsignede Jesus ikke blot den lamme mand med evnen til at rejse sig og gå, men han tilgav ham også hans synder

og gav derved et entydigt tegn på, at han ikke ville svigte, at han ville opfylde den forpligtelse, han havde indgået med sin Fader, og at han i Getsemane og på korset ville gøre det, han havde lovet, han ville.

Den vej, vi har valgt at gå på, er snæver. Langs vejen er der udfordringer, som vil kræve, at vi har tro på Jesus Kristus, og vi bestræber os til det yderste på at blive på vejen og trænge os frem. Vi har brug for at omvende os og være lydige og tålmodige, også selv om vi ikke forstår alt det, vi er omgivet af. Vi må tilgive andre og leve i overensstemmelse med det, vi har lært, og med de valg, vi har truffet.

4. Accepter villigt Faderens vilje

At være discipel kræver ikke blot, at vi lærer vores pligt, træffer de rigtige beslutninger og handler i overensstemmelse med dem, men det er også væsentligt, at vi udvikler en villighed og en evne til at acceptere Guds vilje, også selv om det ikke passer ind i vore retfærdige ønsker eller præferencer.

Jeg er imponeret over og beundrer indstillingen hos den spedalske, som kom til Herren, »faldt på knæ og bad ham og sagde: »Hvis du vil, kan du gøre mig ren.«¹⁴ Den spedalske krævede ikke noget, på trods af at hans ønsker kunne have været retfærdige. Han var ganske enkelt villig til at acceptere Herrens vilje.

For en del år siden blev nogle af mine venner, et dejligt, trofast par, velsignet med en længe ønsket søn, hvilket de havde bedt om igennem længere tid. Hjemmet blev fyldt med glæde, og vore venner og deres datter, som var deres eneste andet barn på det tidspunkt, nød at være sammen med den nyligt ankomne lille dreng. Men en dag skete der noget uventet: Den lille dreng, som kun var omtrent tre år gammel, gik pludselig i koma. Så snart jeg hørte om hændelsen, ringede jeg til min ven for at give udtryk for min støtte på dette vanskelige tidspunkt. Men hans svar lærte mig noget. Han sagde: »Hvis det er Faderens vilje at tage ham hjem til sig, så er det i orden med os.« Min vens ord indeholdt ikke den mindste snert af beklagelse, oprør

Ældste Joseph W. Sitati
De Halvfjerds

eller misfornøjelse. Snarere tværtimod var det eneste, jeg kunne fornemme i hans ord, en taknemlighed over for Gud, fordi han havde givet dem lov til at have glæde af deres lille søn i denne korte tid, foruden hans fuldstændige villighed til at acceptere Faderens vilje. Nogle få dage senere blev den lille dreng taget tilbage til sin celestiale bolig.

Lad os trænge os frem ved at lære vores pligt, træffe de rette beslutninger, handle i overensstemmelse med disse beslutninger og acceptere vor Faders vilje.

Hvor er jeg taknemlig og glad for den beslutning, som min far lod mig træffe for 47 år siden. Med tiden har jeg lært at forstå, at den betingelse, han gav mig – at være ansvarlig for den beslutning – betød at være ansvarlig over for min himmelske Fader og stræbe efter min egen og andres frelse og derved blive mere, som min Fader forventer og ønsker, at jeg bliver. På denne særlige dag vidner jeg om, at Gud vor Fader og hans elskede Søn lever. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Læg mærke til, at »skønt nadveren er for Kirkens medlemmer, bør biskoprådet ikke bekendtgøre, at den kun vil blive omdelt til medlemmerne, og der bør ikke gøres noget for at forhindre ikke-medlemmer i at tage den« (*Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, 20.4.1).
2. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Fielding Smith*, 2013, s. 294.
3. Se L&P 132:21-23.
4. Thomas S. Monson, »Til undsætning«, *Liahona*, juli 2001, s. 58.
5. L&P 107:99.
6. Lewis Carroll, *Alice i eventyrland*.
7. 1 Ne 8:10.
8. Matt 7:14.
9. 2 Ne 32:3.
10. 2 Ne 32:5.
11. 3 Mos 19:12.
12. Se Matt 5:37.
13. Mark 2:5.
14. Mark 1:40.

Vær frugtbare, og mangfoldiggør jer, og underlæg jer jorden

Vor himmelske Fader har givet os befaling om og velsignet os til at være frugtbare og talrige og underlægge os jorden, så vi kan blive ligesom ham.

Tak til Tabernakelkoret for den smukke hyldelse til verdens Frelser.

Da Gud Faderen kaldte sin enbårne Søn til at skabe mennesket i sit billede, velsignede han sine børn ved at sige: »Vær frugtbare, og mangfoldiggør jer, og opfyld jorden, og underlæg jer den, og hav herredømme over [alt] levende ... som rører sig på jorden.«¹ Således begyndte vores jordiske rejse med både en guddommelig befaling og en velsignelse. En kærlig Fader gav os den opgave og velsignelse at være frugtbare og mangfoldiggøre os og have herredømme, så vi kan udvikle os og blive som han er.

Brødre og søstre, denne eftermiddag beder jeg om jeres tro og bønner, når jeg fortæller jer om nogle tanker angående tre grundlæggende egenskaber i vores guddommelige natur. Min bøn er, at vi alle bliver bedre til at se og udfylde vores hellige ansvar – vor Faders befaling – om at udvikle vores guddommelige natur, så vi bedre kan vandre på vores rejse og opnå vores evige skæbne.

For det første befalede Gud os, at vi skulle være frugtbare

En vigtig del af at være frugtbar, som nogle gange bliver overset, er at fremme Guds rige på jorden. Frelseren lærte os:

»Jeg er vintræet, I er grenene. Den, der bliver i mig, og jeg i ham, han bærer megen frugt; for skilt fra mig kan I slet intet gøre ...

Hvis I bliver i mig, og mine ord bliver i jer, så bed om, hvad I vil, og I skal få det.

Derved herliggøres min fader, at I bærer megen frugt og bliver mine disciple.«²

Vi bliver frugtbare, når vi holder fast ved Kristus og påtager os hans »navn [og] er fast besluttede på at tjene ham til enden«³ ved at hjælpe andre til at komme til ham.

I vor tid fortsætter levende profeter og apostle med at opløfte deres røst for at indbyde hver af os til at blive fuldt ud engageret i arbejdet med frelse i forhold til vore evner og muligheder.

Udgangspunktet for en frugtbar reaktion er at have et hjerte, der er »sagtmodigt og ydmygt«. ⁴ Vi kan da mere fuldt ud komme til Kristus, når vi giver efter for Helligåndens tilskyndelser og holder alle de pagter, vi har indgået. ⁵ Vi kan søge og modtage næstekærlighedens gave og få kraft til at invitere vores egen familie, vore forfædre, vore naboer, både medlemmer og ikkemedlemmer samt vore venner til at modtage Jesu Kristi evangelium.

At arbejde i en ånd af næstekærlighed er ikke en pligt, men en glæde. Udfordringer bliver til muligheder for at opbygge tro. Vi bliver »vidner [til Guds godhed] til alle tider og i alle ting og på alle steder, hvor [vi] måtte befinde [os], ja, indtil døden.« ⁶

Vi kan og bør alle sammen fuldt ud tage del i arbejdet med frelse. Frelseren har givet os følgende ansvar tillige med et løfte: »[Jeg] har udvalgt jer og sat jer til at gå ud og bære frugt og blive ved med at bære frugt, så Faderen kan give jer, hvad som helst I beder om i mit navn.« ⁷

For det andet befalede Gud os, at vi skulle mangfoldiggøre os

Vores fysiske legeme er en gave fra Gud. Vi modtog det i den hensigt at opfylde vor himmelske Faders plan om at »tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket«. ⁸ Legemet er det middel, hvorved vi kan opnå vores guddommelige potentiale.

Legemet gør vor himmelske Faders lydige, åndelige børn i stand til at opleve livet på jorden. ⁹ At få børn giver andre af Guds åndelige børn mulighed for også at nyde livet på jorden. Alle, der bliver født på jorden, har mulighed for at udvikle sig og blive ophøjet, hvis de adlyder Guds bud.

Ægteskab mellem en mand og en kvinde er den institution, som Gud har

ordineret til opfyldelsen af befalingen om at mangfoldiggøre os. Man mangfoldiggør sig ikke i et forhold med to af samme køn.

Et lovformeligt ægteskab, der er beseglet i templet, og hvor beseglingsordinancerne bliver æret, giver forældre og deres børn muligheden for at opleve kærlighed på en god måde og forberede dem til et frugtbart liv. Det giver dem de rette omgivelser, hvor de kan efterleve de pagter, de har indgået med Gud.

Vor himmelske Fader har, fordi han elsker os, givet alle hans trofaste børn, der ikke har mulighed for eller er i stand til at nyde velsignelserne ved et pagtsægteskab og børn eller en fylde af disse velsignelser, af grunde, som de

ikke har indflydelse på, mulighed for på Herrens fastsatte tidspunkt at nyde disse velsignelser. ¹⁰

De levende profeter og apostle har rådet alle, der har mulighed for at indgå den evige ægteskabspagt, til at gå frem i visdom og tro. Vi bør ikke udskyde tidspunktet for denne hellige dag på grund af verdslige bestræbelser eller sætte vores niveau for en passende partner så højt, at det diskvalificerer enhver mulig kandidat.

Løftet til alle dem, der er beseglet i den evige ægteskabspagt, og som er frugtbare gennem overholdelse af deres pagter, er, at modstanderen aldrig vil have magt til at underminere grundlaget for deres evige partnerskab.

Men Gud indbyder *alle* sine børn til at få hans hjælp til at overvinde og udholde dette livs udfordringer med disse ord:

»Jeg er Gud; jeg dannede verden og menneskene, før de blev til i kødet ...

Hvis du vil vende dig til mig og lytte til min røst og tro og omvende dig fra alle dine overtrædelser og blive døbt, ja, i vand i min enbårne Søns navn ... skal du modtage Helligåndsgaven og bede om alt i hans navn, og hvad som helst du beder om, det skal blive givet dig.«¹⁷

Trofaste sidste dages hellige, der forstår deres guddommelige potentiale og af hele deres hjerte stoler på den magt, der er tilgængelig gennem Herren Jesu Kristi forsoning, bliver styrket i deres naturlige svaghed og »kan ... gøre alt.«¹⁸ De er i stand til at overvinde den ondes fristelser, som har gjort mange til modstanderens slaver. Paulus sagde:

»Og Gud er trofast; han vil ikke tillade, at I fristes over evne, men vil sammen med fristelsen også skabe udvej, så I ikke bukker under.«¹⁹

For det tredje befalede Gud os at underlægge os jorden

At underlægge sig jorden og have herredømme over alt levende er at kontrollere disse ting, så de opfylder Guds vilje,¹¹ når de er til gavn for hans børn. Underlæggelse indbefatter at få kontrol over vores eget legeme.¹² Det indbefatter *ikke* at være et hjælpeløst offer for visse ting eller at bruge dem imod Guds vilje.¹³

For at kunne udvikle evnen til at underlægge sig alt på jorden, skal man begynde med ydmygt at anerkende vore menneskelige svagheder og den kraft, der er tilgængelig for os gennem Kristus og hans forsoning. For »Kristus har sagt: Hvis I har tro på mig, skal I have magt til at gøre hvad som helst, jeg anser for tjenligt.«¹⁴ Denne magt bliver tilgængelig for os, når vi vælger at handle i lydighed mod hans bud. Vi øger vores evne ved at søge Åndens gaver og ved at udvikle vore talenter.

Jeg blev født og voksede op under ydmyge forhold, hvilket er typisk for mange familier i Afrika. Jeg fik muligheden for at løfte mig fra disse forhold ved med mine forældres kærlige hjælp at søge efter og få en god uddannelse. At få et billede af, hvad jeg kunne blive, var essentielt for min fremgang. Senere som et ungt par fandt min hustru, Gladys, og jeg det gengivne evangelium, der fortsat velsigner vores liv med åndelig vejledning. Ligesom enhver familie

har vi vore prøvelser og udfordringer. Men når vi ser hen til Herren for at få hjælp, har vi fundet svar, der bringer fred og trøst, og vi føler os ikke overvældet af disse ting.

De udfordringer, som samfundet står over for i dag, indbefatter umoralitet, pornografi, væbnede konflikter, forurening, narkotikamisbrug og fattigdom, som blomstrer, fordi mange i verden har valgt at følge »Djævelens og kødets vilje«¹⁵ i stedet for Guds vilje. »De søger ikke Herren for at grundfæste hans retfærdighed, men enhver vandrer på sin egen vej og efter billedet af sin egen gud, hvis billede er i verdens lighed.«¹⁶

Ældste Russell M. Nelson
De Tolv Apostles Kvorum

»For som den, der selv er blevet fristet og har lidt, kan han hjælpe dem, der fristes.«²⁰

Vor himmelske Fader har givet os befaling om og velsignet os til at være frugtbare og talrige og underlægge os jorden, så vi kan blive ligesom ham. Han har sørget for, at der er hjælp tilgængelig for os, så vi hver især i forhold til vore egne valg kan vokse og blive ligesom ham. Jeg beder til, at vi alle kan leve vores liv på en sådan måde, at vi vil blive vejledt af en vision af vores guddommelige natur, gøre fordring på vore privilegier og opfylde vores evige skæbne.

Jeg vidner om, at Gud Faderen og hans elskede Søn, vor Frelser Jesus Kristus virkelig lever; om hans enestående plan for lykke; og om de nøgler, som han har overdraget til en levende profet i dag, nemlig Thomas S. Monson, som vi elsker og opretholder. Jeg beder til, at vi må have kraft til at nyde fylden af hans velsignelser. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Moses 2:28; se også Moses 2:26-27; 1 Mos 1:26-28.
2. Joh 15:5, 7-8.
3. L&P 20:37.
4. Moro 7:44.
5. Se Mosi 3:19.
6. Mosi 18:9.
7. Joh 15:16.
8. Moses 1:39.
9. Se Moses 5:10-11.
10. Se *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, 1.3.3; Ezra Taft Benson, »Til Kirkens enlige, voksne søstre«, *Stjernen*, jan. 1989, s. 84-86.
11. Se Jakob 2:18-19.
12. Se 1 Kor 6:19-20; Gal 5:16-25; 1 Thess 4:3-7; 2 Tim 2:22.
13. Se Jakob 2:12-16, 20-21.
14. Moro 7:33.
15. 2 Ne 10:24.
16. L&P 1:16.
17. Moses 6:51-52.
18. Alma 26:12.
19. 1 Kor 10:13.
20. Hebr 2:18.

Sabbatten er frydefuld

Hvordan kan I sikre, at jeres handlinger på sabbatten vil gøre, at I kan glæde og fryde jer?

Kære søskende, disse to konferencedage har været storslåede. Vi er blevet opløftet af inspirerende musik og smukke bønner. Vores ånd er blevet opbygget af budskaber om lys og sandhed. Denne påskesøndag takker vi atter i forening og med oprigtighed Gud for en profet!

Spørgsmålet for os hver især er: Hvordan kan jeg på grund af det, jeg har hørt og følt under denne konference, forandre mig? Uanset hvad jeres svar måtte være, vil jeg gerne invitere jer til at undersøge jeres følelser for og handlinger på sabbatsdagen.

Jeg er fascineret af Esajas' ord om, at sabbatten er »frydefuld«.¹ Alligevel spekulerer jeg på, om sabbatten virkelig er frydefuld for jer og for mig?

Jeg fandt for første gang sabbatten frydefuld for mange år siden, da jeg som travl kirurg oplevede sabbatten blive en dag til personlig helbredelse. Sidst på ugen gjorde mine hænder ondt efter gentagne gange at være blevet skrubbet med sæbe, vand og en stiv børste. Jeg havde også brug for et pusterum fra en byrdefuld og krævende profession. Søndagen gav mig en yderst tiltrængt lindring.

Hvad mente Frelseren, da han sagde, at »sabbatten blev til for menneskets skyld, og ikke mennesket

for sabbattens skyld«?² Jeg tror, han ønskede, at vi forstod, at sabbatten var hans gave til os, at den giver os et reelt pusterum fra dagligdagens strabadser og en mulighed for åndelig og fysisk fornyelse. Gud gav os denne særlige dag, ikke til fornøjelse eller dagligdagens besvær, men som en hvile fra pligter, med fysisk og åndelig lindring.

På hebraisk betyder ordet *sabbat* »hvile«. Formålet med sabbatten går tilbage til verdens skabelse, da Herren efter seks dages arbejde hvilede fra sit skaberværk.³ Da Gud senere åbenbarede de ti bud for Moses, befalede han, at vi »husk[er] sabbatsdagen og hold[er] den hellig«.⁴ Senere blev sabbatten overholdt som en påmindelse om Israels udfrielse fra deres trældom i Egypten.⁵ Måske vigtigst af alt blev sabbatten givet som en eviggyldig pagt, en konstant påmindelse om, at Herren kan hellige sit folk.⁶

Desuden nyder vi nu nadveren på sabbatsdagen til minde om Jesu Kristi forsoning.⁷ Ved at gøre det indgår vi pagt om, at vi er villige til at påtage os hans hellige navn.⁸

Frelseren udpegede sig selv som herre over sabbatten.⁹ Det er hans dag! Han har gentagne gange bedt os om at *holde* sabbatten¹⁰ eller at *helligholde*

fuldkommen ... så din glæde må være fuldstændig ...

Og i den udstrækning I gør dette med taksigelse, med muntert hjerte og ansigtsudtryk ... er jordens fylde jeres.¹³

Forestil jer lige omfanget af den udtalelse! Jordens fylde loves dem, der holder sabbatsdagen hellig.¹⁴ Det er intet under, at Esajas kaldte sabbatten »frydefuld«.

Hvordan kan I sikre, at jeres handlinger på sabbatten vil gøre, at I kan glæde og fryde jer? Udover at I tager i kirke, nyder nadveren og er flittige i jeres kaldelse, hvilke andre aktiviteter ville så være en hjælp til at gøre sabbatten frydefuld for jer? Hvilket tegn vil I give Herren på jeres kærlighed?

Sabbatten giver en vidunderlig mulighed for at styrke familieband. Når alt kommer til alt, ønsker Gud, at vi som hans børn alle vender tilbage til ham som hellige, der har fået deres begavelse, og som er blevet beseglet i templet som familie, til vore forfædre og til vore efterkommere.¹⁵

sabbatsdagen.¹¹ Vi har indgået pagt om at gøre det.

Hvordan *helligholder* vi sabbatsdagen? Da jeg var meget yngre, studerede jeg de arbejdslistes, andre havde lavet over det, de måtte, og det, de *ikke* måtte gøre på sabbatten. Det var først senere, at jeg ud fra skrifterne lærte, at min handlemåde og min holdning på sabbatten var et *tegn* mellem mig og min himmelske Fader.¹² Med den forståelse havde jeg ikke længere brug for lister over, hvad jeg måtte og ikke måtte. Når jeg skulle træffe beslutning om, hvorvidt en aktivitet var passende på sabbatten eller ej, spurgte jeg blot mig selv: »Hvilket *tegn* ønsker jeg at vise Gud?« Det spørgsmål gjorde mine valg med hensyn til sabbatsdagen krystalklare.

Selv om læren angående sabbatsdagen stammer fra fordums tid, er den blevet fornyet i disse sidste dage som en del af en ny pagt med et løfte. Lyt til kraften i denne guddommelige forordning:

»For at du mere fuldstændigt kan holde dig uplettet af verden, skal du

tage til bønnens hus og bringe dine sakramenter som et offer på min hellige dag;

for sandelig, dette er en dag, der er bestemt for dig til at hvile fra dit arbejde og til at vise den Højeste din hengivenhed ...

Og på denne dag skal du ... lade din mad blive tilberedt i hjertets oprigtighed, så din faste må være

Vi gør sabbatten frydefuld, når vi lærer vore børn om evangeliet. Vores ansvar som forældre er overmåde klart. Herren har sagt: »For så vidt som forældre, der har børn i Zion ... *ikke* lærer dem at forstå læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og Helligåndsgaven ved håndspåleggelse, når de er otte år gamle, skal synden hvile på forældrenes hoved.«¹⁶

For år tilbage fremhævede Det Første Præsidentskab vigtigheden af kvalitetstid med familien. De skrev:

»Vi opfordrer forældre til at vie alle deres kræfter til at undervise og opdrage deres børn efter evangeliets principper, hvilket vil bevare dem tæt til Kirken. Hjemmet er grundlaget for et retskaffent liv, og intet andet kan erstatte det eller varetage dets afgørende funktioner i opfyldelsen af dette gudgivne ansvar.

Vi råder forældre og børn til at prioritere familiebøn, familieaften, studium af og undervisning i evangeliet og sunde familieaktiviteter højest. Uanset hvor værdige eller relevante andre krav eller aktiviteter måtte være, må de aldrig få lov til at erstatte de guddommeligt pålagte pligter, som

kun forældre og familier kan udføre på rette måde.«¹⁷

Når jeg tænker over dette råd, ville jeg næsten ønske, at jeg var en ung far igen. Nu har forældre så vidunderlige hjælpekliver til rådighed, som kan hjælpe dem til at gøre familiens tid mere indholdsrig, både på sabbatten og på andre dage. De har LDS.org, Mormon.org, bibelvideoer, Mormon Channel, Media Library, *Friend*, *New Era*, *Ensign*, *Liahona*, og meget, meget mere. Disse hjælpekliver er yderst nyttige for forældre, når de udfører deres hellige pligt til at undervise deres børn. Intet andet hverv overgår en retskaffen, målbevidst forælders!

Når I underviser om evangeliet, lærer I mere. Det er Herrens måde at hjælpe jer til at forstå hans evangelium. Han har sagt:

»Jeg giver jer den befaling, at I skal undervise hinanden i rigets lære.

Undervis I flittigt ... så I mere fuldkomment kan blive undervist ... i lære, i evangeliets lov og i alt det, som vedrører Guds rige.«¹⁸

Et sådant studium af evangeliet gør sabbatten frydefuld. Dette løfte gælder

uanset størrelsen eller sammensætningen af familien, eller hvor den bor.

Udover tid sammen med familien kan man have en virkelig frydefuld sabbat ved at lave slægtshistorie. Når I søger efter og finder familiemedlemmer, der er gået forud for jer her på jorden og ikke har haft mulighed for at antage evangeliet, mens de var her, kan det bringe umådelig glæde.

Det har jeg selv været vidne til. For adskillige år siden besluttede min kære hustru, Wendy, at lære, hvordan man laver slægtsforskning. Til at begynde med gik det langsomt for hende, men lidt efter lidt lærte hun, hvor let det er at udføre dette hellige arbejde. Og jeg har aldrig set hende gladere. I behøver heller ikke at rejse til andre lande, ikke engang til et slægtshistorisk center. I kan hjemme fra, med hjælp af en computer eller en mobil enhed, finde frem til sjæle, der længes efter deres ordinancer. Gør sabbatten frydefuld ved at finde jeres forfædre og befri dem fra deres åndelige fængsel!¹⁹

Gør sabbatten frydefuld ved at tjene andre, især dem, der ikke har det godt, er ensomme eller har brug

for hjælp.²⁰ Når I opløfter deres ånd, opløfter I også jeres.

Da Esajas beskrev sabbatten som »frydefuld«, lærte han os også, hvordan vi gør den frydefuld. Han sagde:

»Hvis du tager dig i vare på sabbatten og ikke driver handel på min hellige dag, hvis du kalder sabbatten frydefuld og Herrens hellige dag ærværdig, hvis du ærer den ved ikke at gøre, som du plejer, drive handel og træffe aftaler,

så skal du glæde dig over lykken hos *Herren*.«²¹

Det kræver selvdisciplin ikke at forfølge egne fornøjelser på sabbatten. I skal måske fornægte jer selv noget, I godt kan lide. Hvis I vælger at fryde jer *i Herren*, vil I ikke tillade jer selv at behandle sabbatten som enhver anden dag. Rutineprægede aktiviteter og fritidsfornøjelser kan laves på et andet tidspunkt.

Tænk på det således: Når vi betaler tiende, tilbagebetaler vi en tiendedel af vores indkomst til Herren. Når vi holder sabbatten hellig, reserverer vi én dag ud af syv til at være hans. Det er derfor vores privilegium at hellige

både penge og tid til ham, der låner os liv hver dag.²²

Tro på Gud vækker en kærlighed til sabbatten, tro på sabbatten vækker en kærlighed til Gud. En hellig sabbat er i sandhed frydefuld.

Nu, hvor denne konference nærmer sig sin afslutning, ved vi, at vi skal være et eksempel for de troende blandt vores familie, naboer og venner, uanset hvor vi bor.²³ Sande troende holder sabbatsdagen hellig.

Jeg slutter med det indtrængende farvel, som Moroni slutter Mormons Bog med. Han skrev: »Kom til Kristus, og bliv fuldkommengjort i ham, og fornægt jer selv al gudløshed; og hvis I fornægter jer selv al gudløshed og elsker Gud af al jeres kraft, sind og styrke, da ... er I helliggjort i Kristus.«²⁴

Med stor kærlighed efterlader jeg jer dette som min bøn, mit vidnesbyrd og min velsignelse. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Es 58:13.
2. Mark 2:27.
3. Se 1 Mos 2:2-3.
4. 2 Mos 20:8; se også 5 Mos 5:12; Mosi 13:16; 18:23.

5. Se 5 Mos 5:14-15. Mennesker, der vælger at arbejde syv dage om ugen, er i bund og grund i trældom. De er slaver af arbejde eller måske penge, men de er ikke desto mindre slaver. En millionær, der arbejder syv dage om ugen, er en rig slave.
6. Se 2 Mos 31:13, 16.

7. Se L&P 59:12. Før sin korsfæstelse indstiftede Herren nadveren blandt sine disciple ved påskefesten (se Matt 26:26-28; Mark 14:22-24). Den opstandne Herre indstiftede nadveren til ihukommelse af sit sonoffer blandt det fordums folk i Amerika (se 3 Ne 18:1-12; Moro 4:1-3; 5:2) og genindførte den i vor tid (se L&P 20:77, 79). Når vi tager nadveren, fornys den pagt, vi har indgået i dåben om at holde hans befalinger (se L&P 20:68).
8. Se L&P 20:37, 77.

9. Se Matt 12:8; Mark 2:28; Luk 6:5.
10. Se 2 Mos 31:13; 3 Mos 19:3, 30; 26:2; L&P 68:29.
11. Se Ez 20:20; 44:24.
12. Se 2 Mos 31:13; Ez 20:12, 20.
13. L&P 59:9-10, 13, 15-16.
14. Se 3 Mos 26:2-4.
15. Se L&P 128:15-18.
16. L&P 68:25; fremhævelse tilføjet; se også Moses 6:58-62.
17. Brev fra Det Første Præsidentskab, 11. feb. 1999; citeret i *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, 1.4.1.
18. L&P 88:77-78.
19. Se Es 61:1; L&P 128:22; 138:57-59.
20. Se Matt 25:35-40.
21. Es 58:13-14; fremhævelse tilføjet.
22. Se Mosi 2:21.
23. Se 1 Tim 4:12.
24. Moro 10:32-33.

Følgende er en oversigt over udvalgte oplevelser fra generalkonferencen til benyttelse i forbindelse med personligt studium, familieaften eller anden undervisning. Tallet henviser til talens første side.

Taler	Beretning
Neil L. Andersen	(119) Daværende ældste Thomas S. Monson fortæller Neil L. Andersen, at Herren åbner døre og udretter mirakler. Troen hos et thailandsk par holder sig stærk, efter at manden bliver lam. To sidste dages hellige par opbygger Guds rige i Elfenbenskysten efter at have mødtes der.
Wilford W. Andersen	(54) En indianer fortæller en læge, at han kan lære ham at danse, men han skal kunne høre musikken.
David A. Bednar	(46) Som barn frygter David A. Bednar, at han skal i fængsel efter at have smadret et butiksvindue.
Linda K. Burton	(29) En far fortæller sine børn, at de vil være i sikkerhed, hvis de bliver inden for et snorehegn rundt om deres have. Herren vejleder en søster til sammen med sin mand at skabe et hjem, hvor Ånden er velkommen.
Gérald Caussé	(98) Efter at have boet 22 år i nærheden af Paris opdager familien Caussé, at de aldrig har været i Eiffeltårnet. Tre afrikanske mænd går over 500 km for at overvære en distriktskonference, betale tiende og få nogle eksemplarer af Mormons Bog.
D. Todd Christofferson	(50) D. Todd Christofferson opmuntrer og beder for en kvinde, der føler sig utilstrækkelig som mor.
L. Whitney Clayton	(36) En syvårig pige, som overlever et flystyrt, snubler frem mod et lys i det fjerne, indtil hun når i sikkerhed.
Quentin L. Cook	(62) Quentin L. Cooks onkel bliver dræbt i kamp under anden verdenskrig. Et samoansk kirkemedlem, der ønsker at bede om sin sygdom, tager til lægen for at finde ud af, hvad der er galt.
Cheryl A. Esplin	(8) Cheryl A. Esplin overværer et møde, hvor søstrene lærer, at sandhed og Helligånden giver deres hjem og familie kraft til at modstå det onde. Søsteren til Cheryl A. Esplins oldefar får en stærk tilskyndelse om at bære sit vidnesbyrd.
Henry B. Eyring	(17) Helligånden bringer trøst og styrke til nogle sørgende forældre til en lille dreng, der døde i en ulykke. (22) Henry B. Eyring føler sig velsignet over, at hans fasteoffer måske hjælper hellige i Vanuatu, der blev ødelagt ved en tropisk orkan. En søster udtrykker taknemlighed for fasteoffer, der har hjulpet hende og andre kirkemedlemmer under en borgerkrig i Sierra Leone. (84) Da 13-årige Henry B. Eyring indsamler fasteoffer, beder en mand ham om at forsvinde. Henry B. Eyring inspireres til at give et tilskadekommet barn en velsignelse om, at det vil leve. Helligånden inspirerer en døende mand til at virke i sin kaldelse og giver ham mulighed for at føle sin biskops tunge byrde.
Larry M. Gibson	(77) Larry M. Gibsons far giver ham en sølvdollars for at minde ham om hans evige skæbne. Larry M. Gibson vandrer 80 km på 19 timer med sine sønner.
Jeffrey R. Holland	(104) En ung mand redder sin ældre bror fra at falde ned fra en klippevæg ved at gribe fat om hans håndled og trække ham i sikkerhed.
Thomas S. Monson	(88) Thomas S. Monson føler sig velsignet, da han som diakon bringer nadveren til en syg mand. Thomas S. Monson udvikler en kærlighed til Mormons Bog efter at have besøgt Martin Harris' gravsted. Mens Thomas S. Monson er i flåden, giver han en præstedømmevelsignelse til en ven, der bliver helbredt. (91) Efter at have bedt i templet om at skulle vende tilbage til sin mission bliver en ung mand beroliget af en hjemvendt missionær, der har tjent i den samme mission.
Brent H. Nielson	(101) Brent H. Nielson og andre i hans familie elsker tålmodigt et mindre aktivt familiemedlem tilbage i Kirken.
Bonnie L. Oscarson	(14) En ung pige stiller sig i 1850 i Italien op over for en pøbelhob. Bonnie L. Oscarsons datter forsvarer moderollen i sine børns skole.
Boyd K. Packer	(26) Boyd K. Packer venter uden for et klasseværelse på college på sin fremtidige hustru, Donna Smith, så hun kan give ham en småkage og et kys.
Kevin W. Pearson	(114) Præsident Heber J. Grant beder om, at han kan være trofast til enden. Kevin W. Pearson forlader sit arbejde for at tage imod et kald som missionspræsident.
Rafael E. Pino	(117) Rafael E. Pinos børn lærer at se værdien i perspektiv ud fra et tv-program og et puslespil. En dreng spørger Michelangelo, hvordan han vidste, at figuren David var i en marmorblok.
Dale G. Renlund	(56) En mor i Sydafrika lærer sin datter tolerance. En missionær får en tilskyndelse, der hjælper ham til at være tålmodig med sin makker.
Michael T. Ringwood	(59) Michael T. Ringwood lærer på sin mission og i seminar, at den tjeneste, der tæller mest, som regel udelukkende anerkendes af Gud.
Ulisses Soares	(70) En diakon advarer sine klassekammerater mod pornografi. Ulisses Soares lærer på sin mission, at det onde ikke kan hindre kraften i en discipels vidnesbyrd.
Joseph W. Sitati	(126) Joseph W. Sitati løfter sig selv fra beskedne kår ved at få en god uddannelse.
Carole M. Stephens	(11) Carole M. Stephens besøger en indiansk søster i Arizona i USA, som betragter sig som alles bedstemor.
Dieter F. Uchtdorf	(80) En guvernør i Rusland samler bønder og bygger kulisser for at imponere besøgende ambassadører. Stavsledere sætter mål, der fokuserer på deres virke.
Rosemary M. Wixom	(93) En mindre aktiv søster genfinder sin tro efter at have studeret evangeliet, læst Mormons Bog og fået støtte fra sin familie og medlemmerne af menigheden.
Jorge F. Zeballos	(123) Den 12-årige Jorge F. Zeballos' far giver ham lov til at tilslutte sig Kirken. Et trofast par accepterer vor himmelske Faders vilje, da deres lille dreng dør.

Gør konferencen til en del af vores tilværelse

Overvej at bruge nogle af disse aktiviteter og spørgsmål som udgangspunkt for en samtale i familien eller for personlig overvejelse.

For børn

- Ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum fortalte en historie om at være bange, efter han ved et uheld smadrede en rude i en butik nær sit hjem (s. 46). Derpå forklarede han, at når vi ser hen til Jesus Kristus og følger ham, kan vi føle fred frem for frygt. Hvad kan I hver dag gøre for at hjælpe jeres børn til at se hen til Frelseren? Hvordan kan I lære dem at trænge sig fremad i Kristus i svære tider?
- Søster Linda K. Burton, hovedpræsident for Hjælpeforeningen, fortalte om en familie, der flyttede ind i et nyt hus, hvor der ikke var noget hegn omkring haven (s. 29). Faderen afmærkede havens område med snor og fortalte sine børn, at de ville være i sikkerhed, hvis de blev inden

for snoren. Børnene adlød, selv når en bold hoppede uden for snoren. Hvordan kan forældre hjælpe deres børn til at være i sikkerhed? Hvilke velsignelser får vi ved at lytte til vore forældre? Hvilke grænser giver vor himmelske Fader os?

- Biskop Gérald Caussé, førsterådgi- ver i Det Præsiderende Biskopråd, fortalte en historie om tre mænd i Afrika, der vandrede i to uger på mudrede stier for at overvære et distriktsmøde (s. 98)! De blev der en uge, så de kunne få nadveren, før de vendte hjem. Derefter bar de på kasser fyldt med eksemplarer af Mormons Bog på deres hoved, som de kunne give til folk i deres landsby. Synes I, at evangeliet er vidunderligt? Hvilke ofre er I villige til at yde for at efterleve evangeliet?

For de unge

- Mange taler ved denne konference lagde vægt på betydningen af familien og hjemmet. For eksempel bad søster Bonnie L. Oscarson, Unge Pigers hovedpræsident, Kirkens medlemmer om at »forsvare hjemmet som et sted, der kun overgås i hellighed af templet« (s. 14). Hvad kan du gøre for at forsvare hjemmet? Hvordan kan du gøre dit hjem til et helligt sted?
- Ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede, at vores holdning og handlinger på sabbatten er et tegn mellem vor himmelske Fader og os (s. 129). Når du læser ældste Nelsons tale, kan du tænke over den kommende søndag og spørge dig selv: »Hvilket tegn ønsker jeg at give Gud?»
- Ældste Ulisses Soares fra De Halvfjerds talte om en diakon, der fulgte hærføreren Moronis eksempel (s. 70). Da den unge mand så nogle klassekammerater kigge på pornografiske billeder på deres mobiltelefon, fortalte han dem, at det var forkert, og at de skulle stoppe. En ven holdt faktisk op. Hvordan kan vi få styrke til at vælge det rette? Hvordan kan vi vide, hvad der er sikkert for os at underholde os med?
- Elektroniske enheder kan virke overvældende, fordi de giver adgang til næsten ubegrænsede informationer og medier. Men er du nogle gange standset op og har spekuleret på, om *de* kontrollerer *dig*? Ældste José A. Teixeira fra De Halvfjerds har sagt: »Det er forfriskende at lægge vore elektroniske enheder væk for en stund« (s. 96). Giv det en chance. Vælg en dag i nærmeste fremtid uden nogen elektroniske enheder. Det kan måske virke som det sidste, du har lyst til at gøre, men du vil

blive overrasket over, hvor meget mere tid du kan bruge på at tale og skabe minder med venner og familie.

- Faste er en af de bedste måder til for alvor at få åndelig kraft på. Præsident Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, minder os om, at faste og bøn styrkede Jesus mod Satans fristelser, mens Frelseren var i ørkenen (s. 22). Prøv næste fastesøndag at følge Jesu eksempel og fast med et formål. Du vil også få guddommelig hjælp og beskyttelse.

For voksne

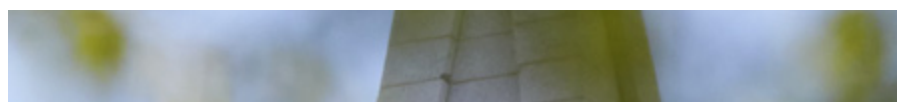
- Flere konferencetalere holdt tale om vigtigheden af ægteskabet og familien i samfundet og i frelsesplanen. Du kan besvare de fem spørgsmål, som søster Burton stiller på side 31, og bønsumt overveje, hvordan du bedre kan løfte og elske dem, der står dig nærmest. Drøft som familie, hvordan I bedre kan centrere jeres hjem om Jesus Kristus, og hvordan I bedre kan støtte hinanden.
- Præsident Thomas S. Monson mindede os om velsignelserne ved at tage i templet, herunder åndelighed, fred og styrken til at overvinde fristelser og prøvelser (s. 91). »Når vi kommer i templet,« sagde han, »kan vi få en dimension af åndelighed og en følelse af fred, der overgår enhver anden følelse i menneskets hjerte.« Hvad kan du gøre for at gøre din tid i templet mere meningsfyldt?
- Tro på Jesus Kristus er et princip om handling. »Vi kommer ikke tilfældigt til at tro på Frelseren og hans evangelium, lige så lidt som vi tilfældigt beder eller betaler tiende,« sagde ældste

L. Whitney Clayton fra De Halvfjerds' Præsidium. »Vi vælger aktivt at tro« (s. 36). Når du læser hans tale og talerne af ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum (s. 32), søster Rosemary M. Wixom, Primarys hovedpræsident (s. 93), biskop Gérald Caussé (s. 98) og ældste Kevin W. Pearson fra De Halvfjerds (s. 114), kan du overveje at lave en liste over, hvordan du kan styrke din tro på Jesus Kristus og hans evangelium. Lav dernæst en liste over de

lovede velsignelser ved, at ens tro bliver styrket.

- Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum belærte om, at Frelserens forsoning og opstandelse udgør »den mest majestætiske demonstration af ren kærlighed, som nogen sinde er blevet vist i denne verdens historie« (s. 104). Hvordan kan dine tanker, ord og handlinger bedre afspejle din påskønnelse af det, Frelseren har gjort?
- Præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, forklarede nådens mirakuløse gave og vigtigheden af lydighed og omvendelse. »At prøve at forstå Guds nådes gave af hele vores hjerte og sind giver os endnu større grund til at elske og adlyde vor himmelske Fader med sagtomdighed og taknemlighed,« sagde han (s. 107). Overvej at studere mere om nåde ved at læse Romerne 3:23, 6:1-4, 2 Nefi 25:23, 26, Mosija 2:21, 5:2, 27:25, Alma 34:10, 15, Eter 12:27 og Moroni 10:32. ■

Tre nye templer bekendtgjort

Præsident Thomas S. Monson bekendtgjorde under general-konferencens møde søndag formiddag, at der planlægges at opføre templer i Port-au-Prince i Haiti, i Abidjan i Elfenbenskysten og i Bangkok i Thailand. Alle tre templer er de første i de pågældende lande. Templernes nøjagtige beliggenhed offentliggøres på et senere tidspunkt.

Præsident Monson udtalte: »Der er fantastiske velsignelser på vej for vore trofaste medlemmer i disse områder, ja, faktisk overalt hvor der over hele verden er placeret templer.«

Templet i Port-au-Prince i Haiti

Haiti er hjemsted for flere end 20.000 sidste dages hellige i en nation med omtrent 10 millioner mennesker. Missionering påbegyndes officielt i

1980. Det nærmeste tempel er templet i Santo Domingo i Den Dominikanske Republik. Selv om det tempel befinder sig på den samme ø, er det næsten en dagsrejse væk.

Templet i Abidjan i Elfenbenskysten

Elfenbenskysten er hjemsted for flere end 27.000 kirkemedlemmer i et land med cirka 20 millioner mennesker. Missionering påbegyndes officielt i 1988. Det nærmeste tempel er templet i Accra i Ghana, som ligger 550 km derfra.

Templet i Bangkok i Thailand

Thailand er hjemsted for cirka 19.000 sidste dages hellige i en nation med omtrent 67 millioner. Kirken blev formelt organiseret i Thailand i 1966. Templet i Bangkok i Thailand vil betjene sidste dages hellige i Thailand og i Sydøstasien. I dag er det nærmeste tempel på Thailand templet i Hong Kong i Kina, der ligger mere end 1.600 km derfra.

Flere tempelnyheder

Der er blevet bekendtgjort åbent hus, kulturelle festligheder og åbningsdatoer for fem templer i 2015; i Córdoba i Argentina; Payson i Utah i USA; Trujillo i Peru; Indianapolis i Indiana i USA og i Tijuana i Mexico. Det ombyggede tempel i Mexico City i Mexico bliver også genindviet i 2015.

I de sidste to år har Kirken været opsat på at færdiggøre tidligere bekendtgjorte templer. Udover de 3 nye templer er der 144 fungerende templer, 5 under renovering, 13 under opførelse og 13 der tidligere er blevet bekendtgjort, men som er i forskellige forberedelsesstadier, inden opførelsen begynder. ■

Nye ledere opretholdt

Fem nye generalautoriteter blev opretholdt under generalkonferencen til De Halvfjerds' Første Kvorum. De er ældste Kim B. Clark, ældste Allen D. Haynie, ældste Von G. Keetch, ældste Hugo Montoya og ældste Vern P. Stanfill.

Et nyt Unge Mænds hovedpræsidentskab blev også opretholdt. Stephen W. Owen vil tjene som præsident; Douglas D. Holmes som førsterrådgiver og M. Joseph Brough som andenrådgiver.

En ny rådgiver i Primarys hovedpræsidentskab blev også opretholdt. Mary R. Durham blev kaldet til at tjene som andenrådgiver. Rosemary M. Wixom vil fortsat tjene som præsident og Cheryl A. Esplin, der tidligere tjente som andenrådgiver, vil nu tjene som førsterrådgiver.

Biografier for de nykaldede ledere kan findes på side 140-144. ■

Præsident Eyring med ved topmøde i Vatikanet

Præsident Henry B. Eyring, førsterrådgiver i Det Første Præsidentskab, opfordrede til en »renæssance af lykkelige ægteskaber« under et internationalt tværreligiøst topmøde i Vatikanet, der blev afholdt af den katolske kirke den 18. november 2014. Arrangementet med titlen »Mand og kvinde komplementerer hinanden« samlede religiøse ledere fra 14 trosretninger og 23 lande.

Præsident Eyring udtalte: »En mand og en kvinde, forenet i ægteskabet, har en himmelsk kraft til at skabe lykke for sig selv, deres familie og folk omkring dem.« ■

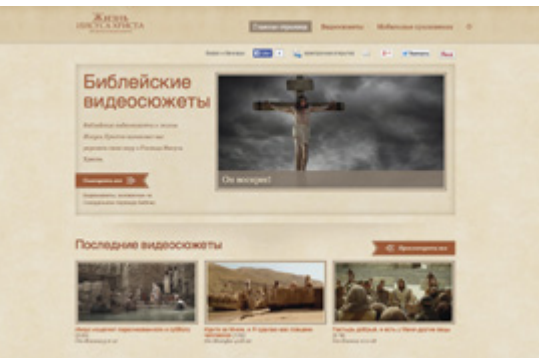
Mormons Bog på 110 sprog

Med den seneste udgivelse på kosraeansk er Mormons Bog nu oversat til 110 sprog. Kosrae er en ø i Mikronesiens Forenede Stater.

Trykte eksemplarer af Mormons Bog på kosraeansk bliver tilgængelige i juli 2015. Digitale udgaver blev tilgængelige på Lds.org, i Gospel Library og i applikationer for Mormons Bog i marts. Kirken udgiver nu de digitale udgaver af skrifterne samtidig med, at teksten til bogen sendes til trykkeren. Dette gør nyoversatte skrifter tilgængelige for medlemmerne meget hurtigere.

Adskillige nye oversættelser af skrifterne vil blive bekendtgjort de næste to år. Disse nye oversættelser af Mormons Bog og fem yderligere oversættelser af tre-i-en-udgaven af skrifterne med Mormons Bog, Lære og Pagter og Den Kostelige Perle i ét bind vil blive udgivet alene i 2015. Medlemmer, der taler disse sprog, vil blive informeret, når de digitale udgaver bliver tilgængelige. ■

Styrk troen med videoer om Bibelen

Du kan styrke troen på Jesus Kristus i år – enten din egen eller andres – ved at se og dele *The Life of Jesus Christ Bible Videos* (Videoer om Jesu Kristi liv) på BibleVideos.org og ved hjælp af applikationen Bible Videos.

Disse trosfremmende ressourcer bliver tilbudt vederlagsfrit til andre kirker i en bestræbelse på at udbrede Frelserens budskab til så mange som muligt i verden, for at lade seerne føle Frelserens kærlighed og inspirere dem til at blive mere som ham.

Ud af de 92 videoer om Bibelen, som Kirken har produceret de sidste tre år, er mere end halvdelen oversat fra engelsk til spansk, portugisisk, italiensk, fransk, russisk, tysk, koreansk, japansk og kinesisk. ■

Spørgsmål og svar med ældste og søster Bednar

Unge rundt omkring i verden inviteres til at deltage i et direkte og interaktivt møde med ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum og hans hustru, Susan, hvor de unge får mulighed for at stille spørgsmål og få svar.

De unge kan tilslutte sig den interaktive chat den 13. maj 2015 kl. 2.00 (dansk tid) ved at følge en direkte streaming på LDS.org, på Facebook-siden for LDS Youth, hjemmesiden Youth Activities (lds.org/youth/activities) eller på Mormon Channels YouTube-side. Streamingen bliver oversat direkte til spansk, portugisisk, italiensk, tysk, fransk, russisk, koreansk, japansk og kinesisk.

De unge opfordres til at indsende deres spørgsmål på siden Youth Activities både inden og under begivenheden,

og de kan også følge samtalen ved hjælp af #LDSface2face.

»Som forberedelse på denne begivenhed opmuntrer vi de unge til at søge Åndens tilskyndelse, når de overvejer, hvilke spørgsmål de ønsker at stille,« udtalte ældste Bednar. »Når vi har Ånden hos os, vil vi alle lære sammen.« ■

Verdensomspændende foredrag for Unge Voksne

Ældste Lynn G. Robbins fra De Halvfjerds' Præsidium vil tale ved et verdensomspændende foredrag for unge voksne, der transmitteres mandag den 4. maj 2015 kl. 2.00 (dansk tid). Transmissionen er den anden af tre verdensomspændende foredrag, der er forberedt for 2015.

Alle unge voksne i alderen 18-30 er inviteret til at deltage samt studerende, der afslutter gymnasiet eller lignende. Dette møde bliver transmitteret via Kirkens satellitsystem, internettet og andre medier. Yderligere materialer baseret på foredragene vil også findes på devotionals.lds.org. ■

Hjemmesider omhandler tjeneste

Hvad gør sidste dages hellige for at forbedre de lokalsamfund, de bor i? Find svaret ved at gå til MormonNewsroom.org. Her findes nogle nye indlæg fra den internationale Nyhedshjemmeside.

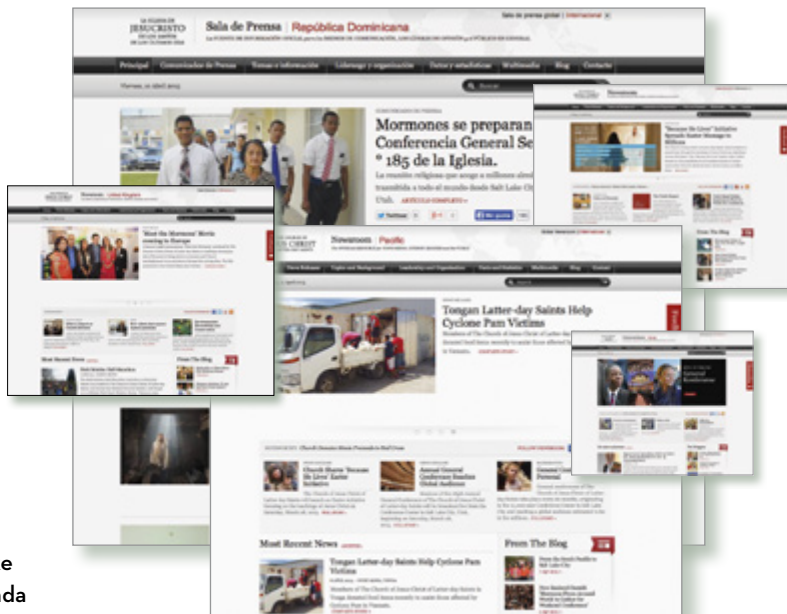
New Zealand og Vanuatu

Da cyklonen Pam ramte den lille nation og stillehavsøen Vanuatu, hjalp sidste dages hellige fra Auckland i New Zealand – med hjælp fra Kirkens humanitære tjeneste – dem, der var berørt af stormens ødelæggelser. De pakkede 2.000 kasser med fødevarer for at bistå så mange af den berørte befolkning som muligt. Hver beholder var fyldt med mel, ris, frugtkonserver, bønner, sprængt oksekød, fisk, kiks, rosiner, nudler, kakaopulver og en dåseåbner. Beholderen kunne også anvendes til

andre formål som til at bære vand.

Den Dominicanske Republik og Canada

I Den Dominicanske Republik og Canada fejrede sidste dages hellige kvinder Kvindernes internationale kampdag ved et arrangement, der var sponsoreret af FN. Flere end 1.200 kvinder var forsamlet i kirkebygninger i flere områder i Den Dominicanske Republik for at ære kvinder for deres mange bidrag til verden. Religiøse, lokale og militære ledere deltog i begivenheden, som omfattede musik og taler. I Canada markerede sidste dages hellige kvinder ligeledes dagen ved at formidle information om Hjælpeforeningen,

som de sagde er et »mægtigt middel for tjeneste overalt på jorden.«

Storbritannien

Deres oprindelige mål var at sy 100 kjoler til fattige børn i Afrika, men da de var færdige, havde kvinder fra Coventry Menighed i England syet mere end 230. De enkle kjoler, som er lavet ud af hovedpudebetræk, er lette at færdiggøre. En søster, der ikke tidligere havde syet, var i stand til at lave 3.

Arkansas i USA

Over 600 mennesker, heriblandt repræsentanter fra den katolske kirke, metodistkirken, det islamiske samfund og en kendt radiovært, der er evangelist, deltog i et tværreligiøst foredrag om religionsfrihed, der var arrangeret af Little Rock Stav i Arkansas. Dette flerreligiøse arrangement omfattede et video-optaget budskab fra statens viceguvernør og en afslutningsbøn af en senator i staten. De er begge baptister. Arrangørerne sagde, at arrangementet byggede »en bro af forståelse.« ■

Et mere brugervenligt LDS.org

LDS.org får i maj en ny menuopsætning og en enklere navigering. Det er det sidste led i Kirkens vedvarende forbedringer for at gøre dens officielle hjemmeside mere personlig og lettere at bruge.

Udviklerne og designerne har brugt flere års feedback og yderligere

research for at skabe en mere intuitiv menu. Test har vist, at den nye navigering gør det væsentligt lettere at finde indhold og ressourcer.

En videogennemgang af LDS.org er også tilgængelig for at hjælpe medlemmerne til at vænne sig til den nye struktur. ■

Ældste Kim B. Clarke

De Halvfjerdsernes Første Kvorum

Beretninger om det første syn

Fire førstehandsberetninger om det første syn, som blev skrevet af Joseph Smith, findes nu på 10 sprog. De kan findes på josephsmithpapers.org, hvor et online læseprogram gør originale dokumenter og dagbøger tilgængelige. ■

Vor tids lærdomme

Fra maj 2015 til oktober 2015 bør den fjerde søndag for Det Melkisedekske Præstedømme og Hjælpeforeningen forberedes ud fra en eller flere taler fra aprilkonferencen 2015. I oktober 2015 kan talerne udvælges fra generalkonferencen i enten april 2015 eller oktober 2015. Stavs- og distriktspræsidenter bør vælge, hvilke taler der skal benyttes i deres områder, eller de kan videregive dette ansvar til biskopper og grenspræsidenter.

Deltagere ved klasserne den fjerde søndag opfordres til på forhånd at studere talerne. Konferencetalerne er tilgængelige på mange sprog på conference.lds.org. ■

Et liv med læring – som studerende og lærer – vil gavne ældste Kim Bryce Clark i hans nye opgave i De Halvfjerdsernes Første Kvorum. Ældste Clark blev opretholdt den 4. april 2015 og påbegynder sin tjeneste få uger efter at have færdiggjort sin opgave som rektor for Brigham Young University-Idaho.

»Jeg har gået i skole, siden jeg var fem år gammel,« udtalte den nykaldte halvfjerdser. »Jeg elsker læring og undervisning.«

Han blev født i Salt Lake City den 20. marts 1949 som søn af Merlin og Helen Mar Clark og som den ældste af tre børn. Han voksede op i Salt Lake City, indtil han var 11, hvor hans far fik arbejde i Spokane i staten Washington.

Selvom han havde planer om at studere på Brigham Young University i Provo i Utah, følte han tidligt i gymnasiet, at han skulle udforske andre muligheder og besluttede sig for at søge optagelse på Harvard University i Massachusetts – et sted der med tiden skulle blive hans hjem i mere end tre årtier.

Efter sit første år på Harvard tjente ældste Clark i Den Sydtydske Mission fra 1968 til 1970. Da han vendte hjem, studerede han på BYU, hvor han kort tid efter mødte Sue Lorraine Hunt i sin menighed. De blev gift nogle få måneder senere den 14. juni 1971. De har syv børn.

Lige da de var blevet gift, flyttede de til Bostonområdet i Massachusetts, hvor ældste Clark igen genoptog sine studier på Harvard. Her fik han en bachelor-, en kandidat- og en Ph.d.-grad i økonomi. Ældste Clark blev medlem af fakultetet på Harvard Business School i 1978 og blev senere udnævnt som skolens dekan i 1995. I 2005 blev han udnævnt som rektor for BYU-Idaho, hvor han tjente i knap et årti.

Ældste Clark har tjent som ældsternes kvorumspræsident, menighedsassistent, rådgiver til biskoppen, biskop, højrådsmedlem, rådgiver til stavens missionspræsident og som områdehalvfjerdser. ■

Ældste Allen D. Haynie

De Halvfjerds' Første Kvorum

Ældste Allen Decker Haynie blev opretholdt som medlem af De Halvfjerds' Første Kvorum den 4. april 2015.

Ældste Haynie blev født den 29. august 1958 som søn af Van Lloyd og Sarah Lulu Lewis Haynie.

Han blev født i Logan i Utah, men tilbragte meget af sin ungdom i andre byer i det nordlige Utah og i Silicon Valley i Californien. Han var elev på fem forskellige folkeskoler, to forskellige gymnasier og endelig endnu et gymnasium i Bountiful i Utah.

Denne oplevelse med så mange forskellige skoler »lærte mig en vigtig lektie om at have respekt for alle,« sagde han, »fordi det var som om, at jeg hvert år skiftede område og skulle finde nogle nye venner. Noget af det, som jeg elsker ved Kirken, er, at det giver os mulighed for at lære andre mennesker at kende og værdsætte deres forskellige baggrunde, erfaringer, evner og talenter.«

Han tjente i Cordoba-missionen i Argentina fra 1977 til 1979.

Med en bachelorgrad i statskundskab fra Brigham Young University tog ældste Haynie en juridisk afgangseksamen fra universitetets J. Reuben Clark Law School i 1985.

Han fungerede i et år som juridisk praktikant for USA's niende appelret i San Diego i Californien, inden han fik et job hos advokatfirmaet Latham and Watkins, hvor han arbejdede på kontoret i San Diego. For cirka fem år siden etablerede ældste Haynie og hans bror deres eget advokatkontor.

Ældste Haynie har også tjent som ældsternes kvorumspræsident, Unge Mænds præsident, seminarlærer, højrådsmedlem, biskop, stavspræsident og områdehalvfjerdser.

Han mødte Deborah Ruth Hall, mens han studerede på BYU, og de to blev gift den 19. december 1983 i templet i Salt Lake City. De har seks børn.

Ældste Haynie bliver rørt, når han fortæller om sit vidnesbyrd, som han fik, da han først læste og markerede i sit eget eksemplar af Mormons Bog, da han var 12. »Jeg mindes ikke at have nogen tvivl, jeg mindes ikke, at jeg ikke har bedt mine bønner.« ■

Ældste Von G. Keetch

De Halvfjerds' Første Kvorum

Et afgørende øjeblik i ældste Von G. Keetchs liv var, da han færdiggjorde sin juridiske praktik under højesteretsdommer Warren E. Burger og dommer Antonin Scalia ved den amerikanske højesteret og forberedte sig til at påbegynde arbejdet som advokat på fuld tid.

Han kunne have valgt at arbejde i enhver by i USA for mange store advokatkontorer. I stedet bad han og hans hustru, Bernice Pymm Keetch, om vejledning til at vide, hvad de skulle gøre. Efter en tid vendte parret tilbage til Salt Lake City i Utah, hvor han fik arbejde hos advokatfirmaet Kirton McConkie.

På det tidspunkt tænkte ældste Keetch, at han måske ofrede sin mulighed for at arbejde med højaktuelle juridiske sager for at være sammen med familien. I stedet argumenterede han, som Kirkens uafhængige juridiske rådgiver, for forfatningsmæssige emner og præcedensgivende sager om religionsfrihed. Han har desuden repræsenteret næsten alle store religiøse trosretninger i landet. »Jeg har elsket at arbejde for så vidunderlig en klient og at arbejde med så vigtige sager,« udtalte han.

Ældste Keetch blev født den 17. marts 1960 i Provo i Utah som søn af Gary og Deanne Keetch, og han er den ældste af fire børn. Hans familie boede i Orem i Utah, inden de flyttede til Pleasant Grove i Utah, hvor han og hans kommende hustru kom til at tjene sammen i elevrådet i seminar.

Ældste Keetch tjente i Düsseldorf-missionen i Tyskland, hvor han kom til at elske det tyske folk. Da han kom hjem fra missionsmarken, giftede han sig med Bernice Pymm i templet i Salt Lake City den 21. november 1981. De har seks børn. Ældste Keetch fik sin eksamen fra Brigham Young University i 1984 med en grad i statskundskab og fik en juridisk eksamen fra samme universitet i 1987.

Ældste Keetch, der blev opretholdt den 4. april 2015 som medlem af De Halvfjerds' Første Kvorum, har tjent i biskopråd, som højrådsmedlem, stavspræsident og som områdehalvfjerdser. ■

Ældste Hugo Montoya

De Halvfjerds' Første Kvorum

Ældste Hugo Montoya var forståeligt nok overvældet, da han blev kaldet til De Halvfjerds' Første Kvorum. Han fandt trøst i præsident Thomas S. Monsons venlige ord under et oplæringsmøde for nye generalautoriteter: »Du er her, fordi du elsker Frelseren.« Ældste Montoya blev opløftet ved at vide, at hans nye kaldelse krævede, at han gik Herrens ærinde.

»Jeg elsker Frelseren, og jeg vil gå derhen, hvor jeg bliver bedt om at gå,« sagde han. »Jeg vil gøre alt, hvad jeg bliver bedt om at gøre. Jeg vil sige det, jeg bliver bedt om at sige.« Ældste Montoya blev opretholdt ved mødet lørdag eftermiddag under aprilkonferencen 2015.

Ældste Montoya finder også styrke i sin families arv af tro. Hans oldefar er en vigtig person i Kirkens historie i Mexico. I 1915 blev bror Montoya og et andet medlem, Vicente Morales, anholdt af en gruppe revolutionære under den mexicanske revolution. Begge mænd fik at vide, at de ville blive løsladt, hvis de blandt andet fornægtede deres religion.

De to nægtede og blev slået ihjel af en henrettelsespeloton.

Ældste Montoya sagde, at hans oldefar fortsat har en stærk indflydelse i hans liv. »Jeg har opdaget, at følelsen af frygt kan overvindes med tro og vidnesbyrd, når du ved, at det du gør er det rette.«

Ældste Montoya blev født den 2. april 1960 i Fresno i Californien som søn af Abel Montoya og Maclovia Monroy. Han har boet det meste af sit liv i Mexico.

Han giftede sig med Maria del Carmen Balvastro i Hermosillo, og de blev beseglet i templet i Mesa i Arizona den 6. april 1983. De har fem børn.

Efter at have været på fuldtidsmission i Mexico City Nord-missionen fra 1979 til 1981 tjente han som Unge Mænds præsident, højrådsmedlem, biskop, stavspræsident, område revisor og områdehalvfjerdser.

Han fik sin eksamen fra Sonora State University i 1986 som landbrugsingeniør og har arbejdet i flere lederstillinger hos Xerox og som institutlærer i Kirken. ■

Ældste Vern P. Stanfill

De Halvfjerds' Første Kvorum

Ældste Vern Perry Stanfill tror ikke på tilfældigheder. Han tror, at der er en grund til, at menneskers veje krydses, og at Herren kan inspirere sine børn til at velsigne andre.

Ældste Stanfill elsker at tjene andre og i særdeleshed at arbejde med folk på tomandshånd.

Ældste Stanfill blev født den 8. august 1957 som søn af Jed og Peggy Stanfill og voksede op på en gård i nærheden af Townsend i Montana. Han lærte værdien af hårdt arbejde og fik et vidnesbyrd om Frelseren Jesus Kristus. Som nummer tre ud af fire børn har ældste Stanfill to ældre brødre og en yngre søster, som trofast har tjent i Kirken.

»Herrens hånd er til stede i vores liv på trods af vore svagheder,« sagde han. »Min hustru og jeg er ikke fuldkomne. Vi har ikke en fuldkommen familie. Vi er bare almindelige mennesker, som har forsøgt at tage en dag af gangen og lade Herren være en del af det.«

Efter en fuldtidsmission i Toulouse i Frankrig søgte han ind ved Brigham Young University som landbrugsøkonom. Her mødte og giftede han sig med Alicia Cox. De blev gift den 17. december 1980 i templet i Salt Lake City.

Efter en afsluttet eksamen flyttede familien Stanfill tilbage til Montana, så han kunne hjælpe med at passe familiens gård, hvor han havde ansvaret for kvæget, høet og kornet. Han solgte forretningen i 1998 og begyndte at arbejde med ejendomme og formueforvaltning samt velgørenhed.

Ældste Stanfill har beskæftiget sig med luftfart både som erhverv og som hobby, og han har certifikat til at flyve kommercielt med både fly og helikopter.

Ud over at have opdraget fire døtre sammen med sin hustru har ældste Stanfill haft mulighed for at tjene i Kirken som ældsternes kvorumspræsident, biskop, højrådsmedlem, stavspræsident og som områdehalvfjerdser. Han tjente som medlem af De Halvfjerds' Sjetten Kvorum, da han blev kaldet til Det Første Kvorum. ■

Mary R. Durham

Andenrådgiver i Primarys
hovedpræsidentskab

Ved at balancere kravene om et liv hjemme, kirkekaldelser, karriere og andre ansvar i løbet af Mary R Durhams ægteskab har hun bemærket, at alt falder på plads, når hun og hendes mand prioriterer Herren først. »Det er en dejlig ting. Hvis du har tro, vil Herren velsigne dig,« sagde hun.

Det er et tema, som hun har set gentaget mange gange. Hun blev kaldet som Unge Pigers præsident, mens hendes mand tjente i stavspræsidentskabet. Senere tjente de sammen, da hendes mand præsiderede over Tokyo-missionen i Japan fra 2000 til 2003. Nu skal hun tjene som andenrådgiver i Primarys hovedpræsidentskab, mens hendes mand begynder sin tjeneste som områdehalvfjerdser.

»Alt er lettere, når vi går i spænd sammen og med Herren,« sagde hun.

Mary Lucille Richards blev født den 15. marts 1954 i Portsmouth i Virginia som datter af L. Stephen Richards jun. og Annette Richards. Mens hendes far passede sin karriere indenfor medicin, flyttede familien til Minneapolis i Minnesota, inden de slog sig ned i Salt Lake City i Utah.

Næret ved tro og sine forældres kærlighed samt en stor slægt, lærte hun, at evangeliet er sandt. »Det var en dejlig oplevelse at efterleve evangeliet. Det var ikke svært. Det var sjovt,« sagde søster Durham.

Som ung pige blev hun overbevist om betydningen af at finde en værdig ung mand, som hun kunne gifte sig med, og gjorde det til et mål for sine daglige bønner og ugentlige faste. Efter gymnasiet studerede hun på Brigham Young University på et danse-stipendium og mødte Mark Durham, som læste på University of Utah. »Jeg indså øjeblikkeligt hans godhed,« sagde hun.

Parret blev gift i juni 1974 i templet i Salt Lake City. De har syv børn.

Søster Durham har tjent som stavens hjælpeforeningspræsident, rådgiver i menighedens hjælpeforeningspræsidentskab, seniorsøndagsskolelærer, Unge Pigers præsident og for nylig som medlem af Primarys hovedbestyrelse. ■

Stephen W. Owen

Unge Mænds hovedpræsident

Da Stephen W. Owen var 14 år gammel, hyrede hans nabo ham til at slå græs og fjerne ukrudt en gang om ugen. »Det tog mig tre dage at slå græsset,« sagde en smilende bror Owen, som blev opretholdt som Unge Mænds hovedpræsident den 4. april 2015.

Da den unge Stephen endelig var færdig, bad hans vise arbejdsgiver ham om at følge med rundt i haven, hvorefter han udpegede et par steder, hvor ukrudtet stadig groede.

»Han fortalte mig, at jeg skulle fjerne alt ukrudt,« sagde han. »Det var mit første job, og det hjalp mig til at forstå værdien af at passe sin pligt.«

Bror Owen skulle det år lære lektier, som ville række langt ud over plæneklipping og havearbejde. For det første opdagede han glæden, der findes i at udføre svære ting på den rigtige måde. Han lærte også om betydningen af en mentor.

Naboen forventede kun det allerbedste af Stephen. »Det var, som om han sagde: Jeg ved, hvem du kan blive, og jeg ønsker at hjælpe dig.«

Alle unge mænd i Kirken, tilføjede han, har brug for en mentor til at hjælpe ham med at blive den bedste præstedømmebærer, han kan blive. »Jeg har altid stor empati for de unge,« sagde han. »Jeg elsker dem og ved, at dette er et afgørende tidspunkt, som vil sætte standarden for resten af deres liv.«

Bror Owen tjente i San Antonio-missionen i Texas og senere som spejderleder, Unge Mænds præsident, biskop, højrådsmedlem og stavspræsident.

Manden fra Holladay i Utah præsiderede også over Arcadia-missionen i Californien fra 2005 til 2008 sammen med sin hustru, Jane Stringham Owen. De blev gift den 28. december 1979 i templet i Provo i Utah. De har fem børn.

Han blev født den 22. marts 1958 i Salt Lake City i Utah som søn af Gordon og Carolyn Owen. Han fik sin afgangseksamen i økonomi fra University of Utah og er direktør for Great Harvest Bread Company i Provo i Utah. ■

Douglas D. Holmes

Førsterådgiver i Unge Mænds hovedpræsidentskab

»De unge i denne generation har en større evne til at være lydige end nogen foregående generation. Jeg tror, at det er en del af Herrens tidsplan og forberedelse til de dage, vi lever i,« sagde bror Douglas D. Holmes, der blev opretholdt som førsterådgiver i Unge Mænds hovedpræsidentskab den 4. april 2015.

Bror Holmes blev født den 27. februar 1961 i Salt Lake City i Utah som søn af Dee W. og Melba Howell Holmes og voksede op i Cottonwood Heights i Utah.

Efter at have tjent i Glasgow-missionen i Skotland fra 1980 til 1982 fik bror Holmes en bachelorgrad i familiestudier fra Brigham Young University i 1986 og en MBA fra universitetets Marriott School of Management.

Efter sin afgangseksamen virkede han som konsulent i tre år og startede derefter en succesrig karriere i teleindustrien hos Media One-gruppen, hvor han fungerede som direktør for strategi og forretningsudvikling. Fra 2000 indtil sin kaldelse som missionspræsident i 2010 og igen fra 2013 har han været selvstændig indenfor investering og udvikling af ejendomme.

Han har brugt meget af sin tid og talenter på frivillige organisationer, tjent i bestyrelsen for United Way i Davis County i Utah, Parent for Choice in Education, The Safe Harbor Women's Selter i Davis County og for Academy for Creating Enterprise.

Han har tjent som missionsleder, Unge Mænds præsident, biskop og for nylig som rådgiver i et stavspræsidentskab. Han præsiderede over Detroit-missionen i Michigan fra 2010 til 2013.

Han giftede sig med Erin Sue Toone den 22. juni 1985 i templet i Salt Lake City. De har seks børn.

»Vi har været vidner til ordets kraft i vores liv, hvad enten det er profeternes, skriftens eller Helligåndens hvirken,« sagde bror Holmes. ■

M. Joseph Brough

Andenrådgiver i Unge Mænds hovedpræsidentskab

I løbet af de sidste tre år, hvor M. Joseph Brough tjente som præsident for Guatemala City Central-missionen i Guatemala (fra 2011 til 2014), har han mistet både sin far og svigerfar.

Selvom søster Brough havde mulighed for at rejse tilbage til USA og deltage i begravelserne, besluttede parret, at de begge ville blive i Guatemala og fortsætte missioneringen. »Vi indså, at det var bedre at blive og arbejde så godt, vi kunne,« sagde bror Brough, som blev kaldet som andenrådgiver i Unge Mænds hovedpræsidentskab den 4. april 2015. »Det var netop, hvad hendes far og min far ville have forventet af os.«

Bror Brough blev født i Salt Lake City i Utah den 11. december 1963 som søn af Monte J. og Ada B. Brough. Han tilbragte sin ungdom i Farmington i Utah og i Robertson i Wyoming. Familien flyttede til Minnesota, da Josephs far, som senere kom til at tjene som et medlem af De Halvfjerds, blev kaldet som missionspræsident. Joseph gik i 3.g, da hans far afsluttede sin tjeneste som missionspræsident. I stedet for at tage tilbage til gymnasiet valgte Joseph at færdiggøre sin studentereksamen og derefter fortsætte sine studier på Weber State University i Ogden i Utah.

Hans forældre insisterede dog på, at han skulle færdiggøre seminar, så han kunne få sit diplom for alle fire år. Det var, mens han gik til seminar i Davis High School, at han mødte sin kommende hustru, Emily Jane Thompson. De blev gift den 25. april 1985 i templet i Salt Lake City, og de har fire børn.

Inden parret blev gift, tjente bror Brough som missionær i Quetzaltenango-missionen i Guatemala. Hans missionspræsident, Jorge H. Perez, blev en »særdeles betydningsfuld mand i mit liv,« sagde han.

Han fik en bachelorgrad og en MBA i økonomi fra University of Utah og er grundlæggeren og ejeren af Rotational Moulding of Utah. I Kirken har han tjent som biskop, Unge Mænds præsident og høj-rådsmedlem. ■

For Herren nu, af Annette Everett

*»For Herren nu jeg bøjer mig,
for ordet talt, jeg takker dig.
Min sjæl er glad; mit hjerte sang,
det er din Ånd med liflig klang.
Dit ord var godt på denne dag!
Led mig Herre, for jeg er svag.
Med tålmod nu jeg gør min del.
Giv mig dit ord og gør mig hel.«*
(Hymns, nr. 158)

»Må vor himmelske Fader velsigne os, så vi må have tempeltjenestens ånd, at vi må være lydige mod hans bud, og at vi omhyggeligt må følge vor Herre og Frelser Jesu Kristi fodspor,« sagde præsident Thomas S. Monson under aprilkonferencen 2015. »Jeg vidner om, at han er vor Forløser. Han er Guds Søn. Han kom frem fra graven den første påskemorgen og bragte med sig det evige livs gave til alle Guds børn.«

JESU KRISTI
KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

